

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαίο ανενταχτό περιοδικό πολιτικού και κοινωνικού προβλημάτισμου

ΣΙΩΝΙΣΤΕΣ ΦΟΝΙΑΔΕΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Εμείς πρέπει να αγωνισθούμε για χειραφέτηση από τους Εβραίους.

Έτσι, όπως είναι ο κόσμος σήμερα ο Εβραίος είναι ο κυβερνήτης.

Και θα συνεχίσει να κυβερνά όσο το χρήμα παραμένει δύναμη στην οποία υποδουλώνονται όλες οι δραστηριότητές μας. Ποιος σκοτίζεται να μάθει εάν τα χρήματα που έχει αποκτήσει ο Εβραίος είναι λερωμένα με το αίμα αναρίθμητων γενεών;

Στο κάτω-κάτω η τέχνη των Εβραίων να κερδίζουν χρήματα χωρίς να εργάζονται, με άλλα λόγια η τοκογλυφία, ήταν το μόνο επάγγελμα που τους κληροδοτήθηκε.

Ριχάρδος Βάγκνερ

ΤΟ ΛΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΗΜΕΡΑ
Άλλες Βούλγαρης

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΙΛΤΑΡΙΣΜΟΣ
Χρήστος Χαρίτος

ΤΟ ΛΑΝΤΙΔΟΤΟ

μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό

πολιτικού και κοινωνικού προβληματισμού

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ

Γιάννης Σορώτος

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:

Τ.Θ. 30205 - 10033 ΑΘΗΝΑ

Συνδρομή ενός έτους: 2.000 δρχ.

Τιμή τεύχους: Δρχ.: 200

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΗ - MONTAZ

Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ και ΣΙΑ Ε.Ε.

Ιπποκράτους 91 ☎ 3608350

EDITORIAL

Το Αντίδοτο συμπληρώνει 2,5 χρόνια ζωής. Αν προσπαθήσουμε να δούμε τι προσφέραμε στον αναγνώστη μας, θα διαπιστώναμε ορισμένα αξιοπρόσεκτα στοιχεία. Διότι πάντα δώσαμε και δίνουμε χωρίς ποτέ να ζητάμε. Σας δώσαμε ένα μοντέρνο περιοδικό, μ' έντονο πολιτικό και κοινωνικό λόγο, απόλυτα καθορισμένο. Σας δώσαμε τη δυνατότητα να διαβάσετε συνεντεύξεις που ποτέ σας δεν θα περιμένατε από ένα ανάλογο περιοδικό. Σας καλλιεργήσαμε τον έντονο ιδεολογικό προβληματισμό, για να μάθετε να πιστεύετε σε ιδέες και όχι σε αρχηγούς, στο σήμερα και όχι στο χθες. Σας δώσαμε έναν εθνικισμό, ανθρώπινο, ριζοσπαστικό, σημερινό, κοινωνικό. Από την άλλη δεν σας ζητήσαμε ποτέ τίποτα. Ούτε να σας πείσουμε γι' αυτά που γράφουμε, ούτε «μέλη» μας να γραφείτε (δεν υπάρχουν μέλη και μη μέλη στο Αντίδοτο), ούτε οπαδούς ζητήσαμε, ούτε να μας φωνάζετε «μπράθο» και «ζήτω» ούτε για καθοδηγητές και αρχηγοί σας παρουσιάσθηκαμε. Εμείς προσπαθήσαμε και αγωνισθήκαμε για να αλλάξουμε τον τρόπο σκέψεώς σας. Και τα καταφέραμε. Σήμερα είμαστε αρκετά ευχαριστημένοι και περήφανοι για την πορεία του περιοδικού. **Ανοίξαμε ένα τελείως άγνωστο δρόμο για τον εθνικισμό, σημεία του οποίου αντιγράφονται από πολλούς.** Άλλα βέβαια, άλλο η αντιγραφή και άλλο το πρωτότυπο (R).

Σ' αυτό το τεύχος έχουμε μια ευρεία θεματολογία για το Σιωνισμό. Γιατί ο Σιωνισμός είναι ένα εθνικό, ένα ευρωπαϊκό, ένα παγκόσμιο πρόβλημα! Δεσπόζει φυσικά η συνέντευξη του Ντεγκρέλ.

Μετά από παρέμβαση της πρεσβείας του Ιράκ είμαστε υποχρεωμένοι να επανέλθουμε στην Περσοϊρακινή διένεξη.

Διαψεύδουμε επίσης όσους κακόβουλους υποστήριζαν πως δεν θα παρουσιάζαμε τις θέσεις των Ιρακινών, αν μας το ζητούσαν.

Το Αντίδοτο είναι ένα περιοδικό που αγωνίζεται για την ΑΛΗΘΕΙΑ. Παρουσιάζει τις αντιτιθέμενες απόψεις και υποστηρίζει φυσικά των Ισλ. Επανάσταση. Ακόμα θέλουμε να ξέρετε ότι εάν «σταματήσουμε να κυκλοφορούμαι» μην νομίζετε ότι δεν θα είμαστε «ανάμεσά σας». **Είμασταν και θα είμαστε ο εφιάλτης πολλών.** Εμείς θα είμαστε πάντα μαζί με τους ΝΕΟΥΣ. Γιατί η ΝΕΟΛΑΙΑ, είναι η ΑΛΗΘΕΙΑ.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΙΩΝΙΣΤΕΣ σελ. 4	ΕΚΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ... σελ. 17
ΑΠΟ ΚΟΜΜΑ... ΣΚΩΜΜΑ σελ. 5	ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΤΕΓΚΡΕΛ σελ. 21
ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ σελ. 6	ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ ΜΑΖΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ σελ. 27
WALLENBERG σελ. 8	ΤΟ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ ΤΩΝ ΗΠΑ σελ. 29
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΡΑΚ σελ. 9	ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ σελ. 32
ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΙΡΑΚ σελ. 11	ΑΛΟΪΣ ΜΠΡΥΝΕΡ σελ. 33
ΕΙΣΑΓ ΣΤΗ ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ σελ. 13	Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ σελ. 35

ΕΝΑ ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΙΩΝΙΣΤΕΣ

Σημειώνω ότι πρόσφατα σε μια μεγάλη κεντρο-δυτική πόλη των Η.Π.Α., ένα καθηγητής ιστορίας της Σκανδιναϊκής αρχαιότητας, αιφνιδιαστικά δέχθηκε την επίθεση τριών Εβραίων θρησκευτικών αρχηγών, οι οποίοι τον πληροφόρησαν ότι πρέπει, από δω και στο εξής, ν' αφιερώσει (αναγκαστικά) το ένα τέταρτο του διδακτικού του χρόνου στο «Ολοκαύτωμα».

Επίσης ο πιο «ισχυρός» Εβραίος της Δυτικής Γερμανίας κατά τη διάρκεια επίσκεψής του στην Ανατολική Γερμανία, δήλωσε πρόσφατα, ότι «εμείς δεν θα επιτρέψουμε την ελεεύθερη ιστορική δημοσία συζήτηση στη BUNDESREPUBLIK (Δυτική Γερμανία)». Αυτή η δήλωση δεν μας προκαλεί έκπληξη, τουλάχιστον σ' εμάς, αφού μας είναι γνωστή η Εβραϊκή πρακτική που εφαρμόζεται σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Επιπλέον, σημειώνω την πρόσφατη προπαγάνδα για τη KRISTALLNACHT, τους «ακούσιους» ισχυρισμούς του «WAR AND REMEMBRANCE» (ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ) - επική εξιστόρηση - η οποία ήδη προβλήθηκε στην Ελληνική τηλεόραση, ο ακρογωνιαίος λίθος στην WASHINGTON, D.C., για το «U.S. HOLOCAUST MEMORIAL MUSEUM» (Μουσείο των Η.Π.Α. Μνήμης του Ολοκαυτώματος) κλπ. κλπ.

Τονίζω μ' άλλα λόγια ότι τώρα ίσως με ακόμα μεγαλύτερη φρενίτιδα εκτοξεύεται σωρηδόν η ατελεύτητη εμετική προπαγάνδα και με επιπρόσθετη οσμή απελπισίας.

Άλλα έχετε αναλογισθεί, κύριοι της Εβραϊκής γηγεσίας, την πιθανότητα ν' αυτοκαταστραφείτε;

Πώς θα μπορέσετε να διατηρήσετε τον έλεγχο της σκέψης, τη λογοκρισία και τον εκφοβισμό στα εκατομμύρια των Ευρωπαίων, στα 52 εκατομμύρια των Γερμανο-Αμερικανών, στα αμέτρητα εκατομμύρια των Αρίων της γης και στα εκατομμύρια των άλλων λαών του κόσμου;

Τι θα συμβεί εάν πληροφορηθούν την αλήθεια και αρχίσουν να κινητοποιούνται;

Ή νομίζετε ότι εμείς αναρωτιόμαστε για ποσοτικούς αριθμούς (πέθαναν 3 εκατομμύρια ή μάλλον 6 «δι' αερίων» - ή ήταν 127 εκατομμύρια;) Ή είσθε τόσο ευφάνταστοι που να έχετε την εντύπωση (ή την ελπίδα) ότι εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές θ' αφήσουμε το ζήτημα ως έχει; - και ότι οι μόνοι που θα αντιτίθενται σ' εσάς θα είναι μονάχα μερικές εκατοντάδων ικανών αλλά υποτονικών και συντηρητικών «αναθεωρητών»;

Πώς θ' αντιμετωπίσετε τα εκατομμύρια των Γερμανών όταν θ' αρχίσουν να μαθαίνουν την αλήθεια; (Ας μη ξεχνάτε τα πάνω από 7,5 εκατομμύρια των νεκρών Γερμανών - και ανάμεσά τους εκείνους τους Γερμανούς που δολοφονήθηκαν από τους μαζικούς άνανδρους βομβαρδισμούς).

Εμείς, οι Εθνικοσοσιαλιστές, έχουμε στραμμένα τα βλέμματά μας σε πολύ υψηλά επίπεδα - τη διατήρηση και την αναγέννηση της Ελλάδας, της Ευρώπης και του Λευκού Γένους μας ως ολότητα. Άλλα η σκοτεινή σας προπαγάνδα του «Ολοκαυτώματος», θίγει την τιμή των λαών της Ευρώπης και δηλητηριάζει τις σκέψεις και τα πνεύματα των παιδιών μας. Γι' αυτό δεν θα παραμείνουμε απαθείς θεατές.

Γι' αυτό, ας ξεκαθαρίσουμε τη θέση μας:

Σας λέμε ότι οι «θάλαμοι αερίων» σας, η ιστορία της «εξόντωσης», είναι ένα εξέχων ιστορικό ψεύδος (απολύτως, ούτε ένας Εβραίος, ούτε οποιοσδήποτε άλλος δεν πέθανε από χρήση «αερίων», πουθενά).

Θα συνεχίσουμε λοιπόν με ακόμα μεγαλύτερη συχνότητα και αποφασιστικότητα να εκθέτουμε και να διαδίουμε την αλήθεια.

Θα συνεχίσουμε να εκθέτουμε μαζικά, έντυπο υλικό, όπως η Έκθεση LEUCHTER (η εξαιρετική επιστημονική μελέτη του παγκοσμίως

διακεκριμένου ειδικού σε θεματα εκτελέσεων – δι' αερίων, πόσι τώρα καταρρίπτει το μύθο του AUSCHWITZ). Θα προτρέψουμε όλους τους τίμιους επιχειρηματίες, επιστήμονες, ακαδημαϊκούς και ανθρώπους που εργάζονται στα μέσα ενημέρωσης να διατυπώσουν τι πραγματικά πιστεύουν (αφού πρώτα τους πληροφορήσουμε) και να απελευθερωθούν ενάντια στον φθαροποιό άνεμο που πνέει σήμερα.

Θα εξαφανίσουμε τα βιβλία που αναφέρονται στο ψέμα του Ολοκαυτώματος από τις σχολικές, Πανεπιστημιακές και δημόσιες βιβλιοθήκες (εάν, θα επιτρέπεται η ύπαρξη τέτοιων βιβλίων) και θα τα αντικαταστήσουμε με βιβλία που θα γράφουν την αλήθεια. Θα πληροφορήσουμε κάθε νέο, όχι μόνο της χώρας μας, αλλά ολοκλήρου του κόσμου για να γνωρίσουν όλοι την αλήθεια. Και φυσικά θα γκρεμίσουμε τούθλο-τούθλο τα περίφημα «Μουσεία Ολοκαυτώματος», όταν μας το επιτρέψουν οι συνθήκες.

Σας δηλώνουμε ότι δεν θα υπάρξει μέση οδός.

Η ιστορία θα καταγράψει τους Γερμανούς και τους Εθνικοσοσιαλιστές ως μοχθηρούς δολοφόνους ή τους Εβραίους ως ανείπωτα άτιμους ψεύτες και στυγνούς εγκληματίες.

Ίσως περάσουν αρκετές δεκαετίες μέχρι να λάμψει η αλήθεια, αλλά να είσθε θέβαιοι ότι δεν πρόκειται να συμβεί το πρώτο!

ΑΡΗΣ ΑΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΚΟΜΜΑ... ΣΚΩΜΜΑ!

Απεφασίσθη και πάλι ή... σωτηρία τής φιλτάτης ήμων Πατρίδος! Η προσπάθεια άνελήφθη άπό τήν... Δεξιά και οι έλπιδες μας άνελήφθησαν εις τούς... ούρανούς! Τί κρίμα...

1η Όχτωβρη και εις τό κοσμικόν Ξενοδοχείον «Πάρκ», ή τέως (και διά χειρῶν Παπαδοπούλου φιμωμένη) Ε.Π.ΕΝ. άνεβίωσε ἐπ' ὀλίγον γιά νά άνασυνταχθεῖ, νά μετονομαστεῖ και νά ξανατραβήξει πρός τήν δόξα, ἔτσι, χωρίς πρόγραμμα παρά τό καλοβαλμένο της Πρόγραμμα.

Πράγματι, ή έντυπη διακήρυξη τῶν Πολιτικῶν Άρχων της κατέβαλε κάθε άξιοπρεπή προσπάθεια προκειμένου νά μακιγιάρει τόν δεξιό της άλλοιθωρισμό. Μόνον σέ ένα σημείο τοῦ δωδεκάσέλιδου φυλλαδίου ἔγινε ἐπίκληση δεξιᾶς κολορατούρας και μάλιστα κατά τρόπον άνωδυνο, μέ τόν ὄρο «Δεξιά» στριμωγμένο διακριτικά και ύπό ἐπαινετική (άσφαλως!) σημασία κάπου στήν παράγραφο τής πάντα ἐπίκαιρης... Οίκολογίας. Βέβαια τό φυλλάδιο αύτό περιεῖχε και τόν περί («όργανικής») Δημοκρατίας (ἄν μή τί ἄλλο...) σολοικισμό και τήν περί θρησκείας μπάρούφα ἄλλα ήμασταν ἀποφασισμένοι νά παραβλέψουμε αύτά τά ίδεολογικοφανή ἀποπήματα μπροστά σ' ἐκείνη τήν ἡχηρή διακήρυξη πρός τήν ύπερτατη ἀξία τοῦ έθνους. Μάλιστα ένθουσιαστήκαμε και ἀπό τίς όμιλες τῶν εἰσηγητῶν οι ὁποῖοι είχαν τήν ἐπίγνωση ἀποφυγῆς κάθε χρήσης τοῦ ὄρου «Δεξιά».

Όμως, τί τά θέλουμε, τό «τσιγγάνικο αίμα» μίλησε και στό πρώτο δελτίο τύπου πού ἔξεδωσε τό νεοσύστατο κόμμα, αύθημερόν, ώρα 17:47, πρίν ἀλέκτωρ φωνήσει, νᾶσου τό ΕΘΝΙΚΟ κόμμα νά συρρικνοῦται στόν (κατά διαφυγή ἐκ τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων του) χῶρο τῆς «λαϊκῆς» ΔΕΞΙΑΣ!

Ἐκεῖ πού οι νεοσύστατοι διεκδικούσαν, πρός τέρψη τῶν ἐπιεικῶν προσδοκιῶν μας, νά ἀγκαλιάσουν ὀλάκερο τό «Εθνος» (κατά δήλωσή τους, τουλάχιστον!) ἐκεῖ ἀφέθησαν στήν ειμαρμένη τής προσκόλλησης στό πλέον χρεωκοπημένο κοινωνικό ύποσύνολο, τής Δεξιᾶς. Τόσο περιωρισμένες οι φιλοδοξίες τους...

Ἄπ' ὀλούς τούς ομιλητές ἐντυπωσίασε μόνον ὁ Μάκης Βορίδης. Ήταν αὐτός πού ἀπό τό θῆμα βροντοφώναξε θαρραλέα και ἀπερίφραστα: κύριος ἔχθρός μας δέν είναι ὁ Κομμουνισμός ἀλλά ὁ Φιλελευθερισμός!

Τελικό συμπέρασμα: ὁ Εθνικισμός ἔχασε ἄλλη μίαν εύκαιρια! Από τό (δῆθεν) Εθνικό Κόμμα προέκυψε (πράγματι) Δεξιό σκῶμμα.

Εύτυχώς γιά μένα, θά συνεχίσω νά παραμένω κομματικά ἄστεγος, συνειδητά ἀσκεπής, προτιμώντας νά ἀτενίζω ἀνεμπόδιστα τόν ξάστερο ούρανό.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΗΡ. ΚΑΛΕΝΤΖΗΣ

Ο ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Η απειλή που αντιπροσωπεύει ο Σιωνισμός για τους Λευκούς Λαούς, έχει δημιουργήσει μιά εχθρότητα σ' ένα μεγάλο τμήμα των πληθυσμών αυτών. Δεν πρέπει να πιστέψουμε όμως ότι έχει γίνει συνείδησις, στους πληθυσμούς αυτούς, πως ο διεθνής Εβραϊσμός αποτελεί το παράστο που απομιζά τους Άριους λαούς οικονομικώς και διαβρώνει τη φυλετική τους καθαρότητα με κάθε λογής χαμερπή τεχνάσματα, διαφθείροντας τα παραδοσιακά Άρια ήθη.

Αλλά κυρίως πρέπει να καταλάβουμε ότι ο αντι-σιωνισμός βρίσκεται στα συναισθηματικά κριτήρια, τα οποία προκαλεί ο Εβραίος ως άτομο. Αυτό όμως είναι το λάθος. Διότι η άντιμετώπιση του διεθνούς εβραϊσμού πρέπει να γίνει με μεθοδικότητα και υπομονή ανάλογη μ' εκείνη την οποία χρησιμοποιούν οι Εβραίοι από την αρχαιότητα έως σήμερα, δια να επιτύχουν την εγκαθίδρυση επί της γης, της παγκόσμιας υπερκυβερνήσεώς τους, με κυβερνήτη τον Ιαχεί. Αλλά ας δούμε μερικούς από τους τρόπους με τους οποίους ο «εκλεκτός λαός του πολυεύσπλαχνου Θεού», σκέπτεται να μας οδηγήσει, με τα τεχνάσματα της «δημοκρατίας» και της «ελευθερίας», που αφειδώς χρησιμοποιεί, σιδηροδέσμιους κάτω από το πέλμα της Εβραϊκής υπερεξουσίας.

Εις το Α' Κεφάλαιον του βιβλίου «ΤΑ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ» αναφέρεται: «Εκείνος ο οποίος θέλει να επικρατήσει οφείλει να είναι πανούργος και υποκριτής. Τα μεγάλα λαϊκά προτερήματα – η ειλικρίνεια και η τιμιότης – είναι ελαττώματα εις την πολιτικήν...».

Άλλοι γράφουν: «Εάν ένα κράτος εξαντλείται με διαμάχες και πολιτικές ταραχές, περιπτεί εις το έλεος των εξωτερικών εχθρών: είναι τότε εις την εξουσία μας. Η κυριαρχία του κεφαλαίου, τ' οποίο είναι εντελώς στα χέρια μας, του παρουσιάζεται ως μία σανίδα «σωτηρίας»...»

Τα πρωτόκολλα, 24 τον αριθμό, είναι ο τρόπος με τον οποίον οι Εβραίοι σκέπτονται να κατακτήσουν τον κόσμο και φτιάχτηκαν εις Bale το 1897. Αλλά και οι πρόγονοί τους δεν υστερούν σε τίποτα των επιγόνων τους, καθώς και ο Ησαΐας (κεφ. 19, δ 2-3) έγραφε πριν από μερικές χιλιάδες χρόνια: «Και θα θέσω τους Αιγύπτιους εναντίον των Αιγυπτίων και θα πολεμήσουν ο καθένας εναντίον του αδελφού και ο καθένας εναντίον του γείτονά του, η πόλις κατέ της πόλεως και το Βασίλειο κατά του Βασιλείου.

γράφει ο ΝΙΚΟΣ ΤΣΑΜΗΣ

Και το πνεύμα της Αιγύπτου θα καταπέσει ανάμεσά τους, αφ' εαυτού».

«Πριν την πρώτη σύγκρουση με τους Αιγύπτιους, ο αρχιαπατεών ταπεινός Ιωσήφ, είχε προετοιμασθεί πολύ καλά: οι επτά ισχνές αγελάδες, όλες οι αποθήκες σίτου γεμάτες, ο κόσμος υπέφερε από πείνα, ο κυβερνών Φαραώ μαριονέτα των Εβραίων και ο Ιωσήφ άρχοντας του επισιτισμού, κυρίαρχος ολοκλήρου της χώρας. (Γένεσις 41:43). Όλες οι διαμαρτυρίες των Αιγυπτίων υπήρξαν μάταιες, ο Εβραίος κρατούσε με σιδερένια πυγμή τις αποθήκες κλειστές, έως ότου, γι' αντάλλαγμα λίγο ψωμί, υποχρεώθηκαν να χάσουν πρώτα τα χρήματά τους, έπειτα τη γη τους και τέλος την ελευθερία τους.

Και ξαφνικά η πρωτεύουσα γέμισε εραίους ο γερο-Ιακώβ είχε φθάσει, μαζί και οι γιοί του και οι γιοι των γιών του και οι κόρες του και οι κόρες των γιων του, μ' όλο το σπόρο τους, ολόκληρο συνοθύλευμα (Γένεσις 46:7).

Ο Ιωσήφ, αφού έκλαψε από χαρά για λίγο, είπε στους αδελφούς του: θα φάγετε τον ανθό της γης κι όλα τα αγαθά της γης της Αιγύπτου είναι δικά μας» (Γένεσις 45:18,20). Πάντα οι Εβραίοι, με προβοκατόρικες μεθόδους ξεσήκωναν τα Λούμπεν Προλεταριάτα των διαφόρων λαών της εποχής, για να εξαφανίσουν έθνη ολόκληρα με παράδοση και προσφορά στον πολιτισμό. Για τους εβραίους η Αιγυπτιακή αστρόνομία δεν έχει καμμιά σημασία, οι

κρεμαστοί κήποι της Βαθυλώνας, ένα από τα επτά θαύματα του κόσμου, είναι ανύπαρκτοι, η πολεμική φυλή των Φιλισταίων (Ελληνικής καταγωγής) είναι βαρβαρική ορδή. Μόνο το Ταλμούδ έχει σημασία γι' αυτούς, μόνο αυτό πρέπει να μείνει στην ιστορία! Ορίστε και μερικά μαργαριτάρια από το «σοφό» Ταλμούδ: «Ο ραββίνος Γιοχανάν λέει πως το πέος του ραββίνου Ισμαήλ είναι τόσο μεγάλο, όσο έξι Καμπ δέρματος κρασιού.

Σύμφωνα μ' άλλους έχει μήκος τρία καμπ.

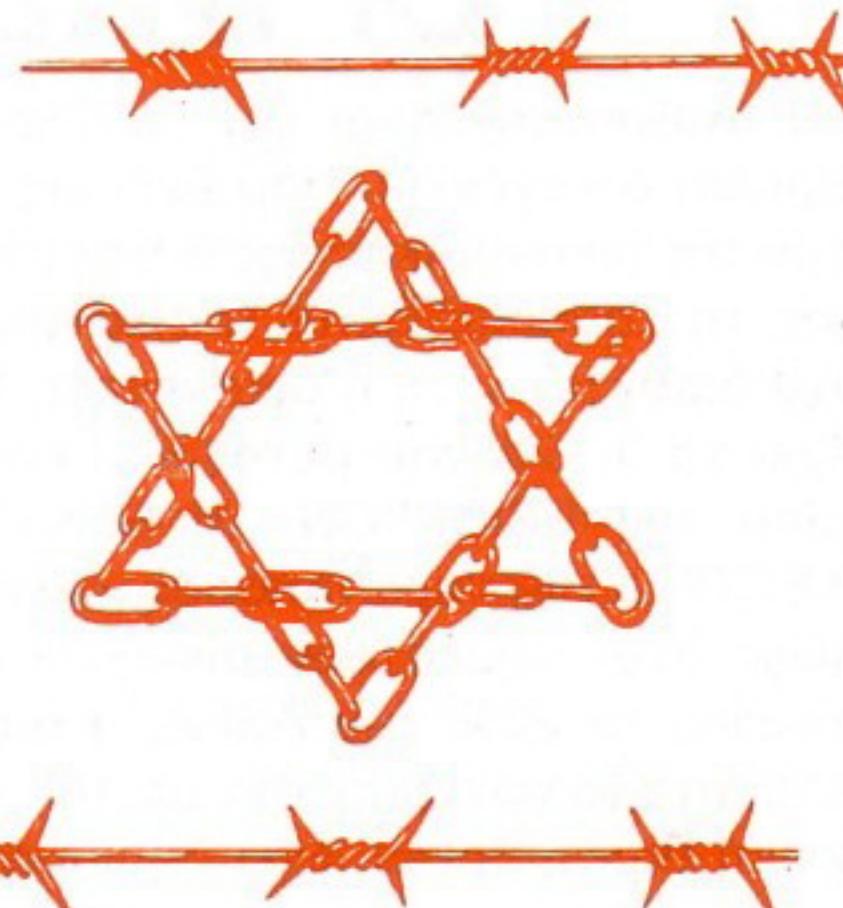
Το πέος του ραββίνου παπά ήταν μεγάλο σαν τα καλάθια των κάτοικων της Αρπανιάς (Ταλμούδ Baba Mecia 84a).

Και αλλού «τα ξένα κοριτσάκια που είναι μικρότερα των τριών ετών και μιας ημέρας, θεωρούνται κατάλληλα για ραββίνους αφ' η στιγμής ο Μωϋσής έγραψε: Κρατήστε ζωντανά όλα τα κοριτσάκια που δεν γνώρισαν ακόμα άντρα για τους εαυτούς σας» (Ταλμούδ Jabmuth 60b). Αυτά κι άλλα παρόμοια είχε να παρουσιάσει η Εβραϊκή «φιλοσοφία» της εποχής, τη στιγμή που οι έλληνες ασχολιόντουσαν με την Ιατρική, γλυπτική, αρχιτεκτονική, φιλοσοφία κλπ.

Συνοπτικώς ένα μικρό μέρος της προσφοράς των εβραίων προς την Ελληνική φύση αποτελούν τα εξής:

- 1) Κατά την άλωση τής Κων/νουπόλεως, η κερκόπορτα ευρίσκετο εις την Εβραϊκή συνοικία.
- 2) κατά την εθνεγερσία του 1821, οι εβραίοι της Κων/πόλεως παρέλαβαν, εθασάνισαν φρικτά κι εφόνευσαν τον Πατριάρχη Γρηγόριο Ε' πριν τον ρίξουν εις τον κεράτιο κόλπο.
- 3) Αυτοί πρόδωσαν τον Κοσμά τον Αιτωλό στον Αλή πασά.
- 4) Προ της εισόδου των ελληνικών στρατευμάτων στη Θεσσαλονίκη, δίδουν χρηματική βοήθεια προς τον Τουρκικό στρατό και σχηματίζουν ακόμα εθελοντών εβραίων για να πολεμήσουν κατά του Ελληνικού στρατού.
- 5) Έφεραν τον κομμουνισμό στην Ελλάδα δια των Βεντούρα και Μπεναρόγια.
- 6) Ως και ο πολύς σφαγέας των Ελλήνων Μάρκος Βαφειάδης είναι εβραϊκής καταγωγής (Γ. Μόδης, Η Μακεδονία στις φλόγες).

Αλλά και η γενικότερη προσφορά των Εβραίων προς τους Ευρωπαίους υπήρξε αξιόλογη. Δημιουργούν τη Γαλλική επανάστασι, κατά την οποία τα χαμηλότερα στοιχεία του λαού κατασφάζουν όλους τους διακεκριμένους πολίτες της Γαλλίας προς χάριν της ισότητας. Δημιουργούν την Κομμούνα, μία σοσιαλιστική παρισινή κυβέρνηση που ελέγχετο από τους εβραίους, από τις 18/3/1871 έως 27/5/1871, και η οποία είναι υπεύθυνη για όλες τις ακρότητες που διαπράχθησαν κατά την εποχή εκείνη.

Είναι χαρακτηριστικό ότι κανείς έξαλος δημοκράτης δεν έθιξε ούτε ένα μέλος της πλουτοκρατικής οικογένειας των Rothsild. Κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, η Αγγλική κυβέρνησης είναι εντελώς υποταγμένη στο διεθνή εβραϊσμό.

Ο πρωθυπουργός Δαυίδ Λόϋδ Τζωρτζ είναι εβραίος, ο υπουργός εξωτερικών Μπάλφουρ, ο λόρδος Ρώτσιλδ, ο sir Alfred Mond και ο sir Alfred Montagu, ιδιαίτεροι μυστικοσύμβουλοι, ο λόρδος Ρήντινγκ (αρχιδικαστής) είναι εβραίοι. Από Αμερικανικής πλευράς εβραίοι είναι οι σύμβουλοι του προέδρου Ουίλσων, ο πρεσβευτής Μοργεντάου, ο τραπεζίτης Σιφ, ο δικαστής Μπράντεϊς.

Αργότερα, η δημοκρατία της Βαϊμάρης έχει υπουργό εξωτερικών τον Haase, οικονομικών των Schifferkai εσωτερικών τον Dreusse, άπαντες εβραίοι.

Επίσης εβραίος ήταν ο πρόεδρος της Βαυαρικής δημοκρατίας, ο Kurt Eisner, ο οποίος οργάνωσε την επανάστασι του 1918 στη Βαυαρία και εξετελέσθη τό 1919 από ένα Γερμανό εθνικιστή.

Στη Ρωσία εβραίοι ήντουσαν ο Kerensky, ο οποίος χρησίμευσε ως γέφυρα για τους μπολσεβίκους, η σύζυγος του Λένιν, ο Trotsky, Ζενόβιεφ, και τα τρία τέταρτα των «επιτροπών του λαού». Ο διεθνής εβραϊσμός χρησιμοποιεί όλα τα μέσα για να καταστρέψει τον Πολιτισμό των Αρίων Λαών.

Εμείς ως ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ και φορείς του Αρίου αίματος και ιδεολογίας, έχουμε καθήκον να σταματήσουμε τη διείσδυση του εβραίου και να θέσουμε τέρμα στη Σιωνιστική επιθουλή.

ΟΙ WALLENBERG

Οι wallenberg είναι μια πανίσχυρη εβραϊκή οικογένεια, που έχει ως κέντρο της οικονομικής της αυτοκρατορίας τη Σουηδία. Δείτε τι οικονομική ισχύ διαθέτει αυτή η οικογένεια: Κατέχει το 37,5% του μετοχικού κεφαλαίου της ERICSSON, το 52% της ELECTROLUX, πρωτοπόρας παγκοσμίως στον τομέα των οικιακών συσκευών, το 20% της ASEA, η οποία μετά τη συγχώνευσή της με την Ελβετική Brown Boveri, έχει δημιουργήσει ένα βιομηχανικό κολοσσό στον χώρο των ηλεκτρονικών μηχανών και ηλεκτροπαραγωγών σταθμών. Έχει επίσης το 17% της SAAB που παράγει αυτοκίνητα και μηχανές αεροπλάνων. Αν νομίζετε ότι εδώ τελειώσαμε, κάνετε λάθος!

Μέσω της ELECTROLUX έχει το 51% της ZANUSSI. Μέσω της ASEA συμμετέχει στην IRI, μέσω της IRI στη MEDIO BANKA κατά 44%. Μέσω τώρα της M.B. στη GENERALI, GRUPPO AGNELLI και στη GRUPPO DE BENEDETTI. Μέσω της GENERALI τώρα, στη MIDI. Μέσω της AGNELLI στη MATRA, PEUGEOT, BSN, DANONE και

TELEPONICA DE ESPANA. Μέσω της PEUGEOT στη SGB. Μέσω της BENEDETTI στη ADLER, COFIR, SUEZ και CERUS. Μέσω της CERUS στη VALEO, DAFSA, DUMENIA LEBLE!!

Μέ λίγα λόγια, οι Wallenberg θρίσκονται πίσω από 23 πολυεθνικές!!!

Πρόσφατα ο πατέρων Wallenberg δήλωσε πως «δεν πρέπει κανείς να φέρνει εμπόδια στην ενοποίηση της κοινής αγοράς, διότι αυτή η αγορά θα είναι ανοιχτή σε όλους». Δεν διευκρίνησε όμως, σε «ποιούς όλους»; Ας μην ξεχνάμε επίσης, ότι υπουργός «δικαιοσύνης» στη Σουηδία σήμερα, είναι εβραίος. Αυτός που είχε εισηγηθεί στη Σουηδική κυβέρνηση, να θέσει εκτός νόμου το Εθνικιστικό Κίνημα της χώρας αυτής, το BSS!!

Οι Ιουδαίοι σφίγγουν συστηματικά τον κλοιό γύρω από τα ευρωπαϊκά έθνη. Νομίζουν ότι το όραμα της «παγκόσμιας κυριαρχίας του «εκλεκτού λαού» είναι εφικτό. Νομίζουν... Η Λευκή Φυλή όμως δεν έχει πει ακόμη την τελευταία της λέξη. Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΕΒΡΑΙΟΣ ΘΑ ΗΤΤΗΘΕΙ.

**ΦΙΛΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ
ΕΣΥ ΠΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΣΑΙ
ΓΙΑ ΠΑΛΑΙΑ ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ
ΣΗΜΕΡΑ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΤΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΕΙΣ
ΑΠΟ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ:
ΜΙΧ. ΓΙΑΚΟΥΜΟΣ Ιπποκράτους 6 (3ος όροφος)
ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ Ιπποκράτους 69^Α**

EMBASSY OF THE REPUBLIC OF IRAQ
PRESS OFFICE
ATHENS

سفارة الجمهورية العراقية
الدائرة الصحفية
اثينا

Προς τον :

Εκδότη του περιοδικού ΑΝΤΙΔΟΤΟ,
κ. ΓΙΑΝΝΗ ΣΟΡΩΤΟ

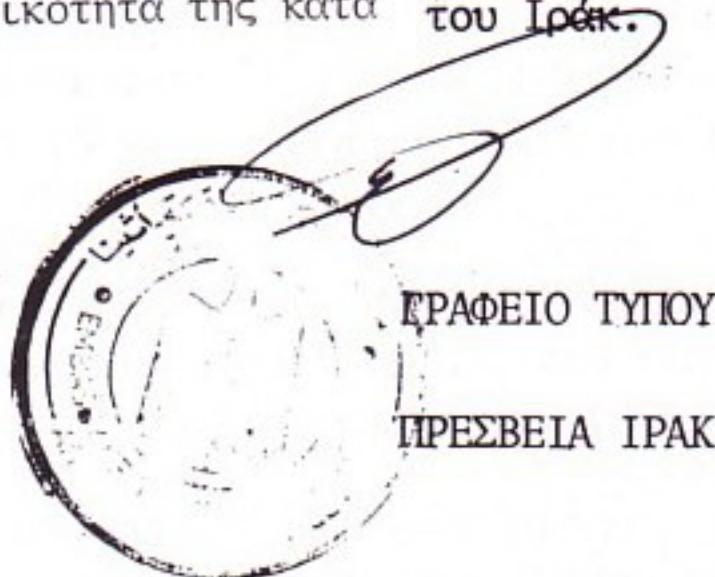
Αγαπητέ κύριε,

Διαβάσαμε στο 2ο τεύχος του περιοδικού σας, συνέντευξη του Πέρση πρεσβευτού στην Αθήνα σχετικά με το μέρος που αφορά το Ιράκ και την ευθύνη του πολέμου, και την εφαρμογή της απόφρασης 598 του Ο.Η.Ε., και οφείλουμε να απαντήσουμε στην συνέντευξη αυτή. Ελπίζουμε να δημοσιευτεί η απάντησή μας, σύμφωνα με την δημοσιογραφική δεοντολογία και για να μην αποδειχτεί ότι το περιοδικό σας ασχολείται μόνο με τις περσικές υποθέσεις.

Σε ότι αφορά για την ευθύνη του περσο-ιρακινού πολέμου, πιθανόν να μην γνωρίζετε ορισμένες αλήθειες. Ο πόλεμος αυτός άρχισε στις 4 Σεπτεμβρίου 1980, όταν η Περσία παραβίασε ένα σημαντικό άρθρο της συμφωνίας του Αλγερίου του 1975 μεταξύ Ιράκ και Περσίας. Αυτό το σημαντικό άρθρο ήταν η μη επέμβαση της μιάς χώρας στα εσωτερικά της άλλης. Το Ιράκ αφού είδε ότι δεν υπήρχε ανάγκη να υπάρχει αυτή η συμφωνία αφού παραβιάστηκε από την Περσία, η Ιρακινή Βουλή ψήφισε την κατάργησή της. Στην πράξη, η Περσία άρχισε τις εχθροπραξίες της κατά του Ιράκ όταν ανέλαβε ο Χομεινί την εξουσία το 1979 όπου άρχισε να στέλνει τους πράκτορές του να κάνουν επιθέσεις και τρομοκρατικές ενέργειες στην Βαγδάτη, πράγμα που απετέλεσε ανοιχτή επέμβαση στα εσωτερικά του Ιράκ. Μετά από αυτό το στάδιο, ακολούθησε το κλείσιμο του ΣΑΤ ΕΛ ΑΡΑΜΠ από την Περσία μπροστά στα ιρακινά πλοία, και ο βομβαρδισμός των μεθοριακών ιρακινών πόλεων με πυροβόλα των 155 χμ. και 175 χμ., γεγονός που προκάλεσε σοβαρές ζημιές στις πόλεις αυτές και ανάγκασε τους κατοίκους τους να τις εγκαταλείψουν, ιδιαίτερα τις πόλεις Βασόρα, Φάο και Χανακίν και άλλες πόλεις

στα σύνορα. Το Ιράκ τότε δεν είχε άλλη επιλογή παρά να στείλλει τις δυνάμεις της για να σταματήσουν τα πυρά των πυροβόλων της Περσίας.

Σχετικά με την εφαρμογή της απόφασης 598, όλος ο κόσμος γνωρίζει τις λεπτομέρειες της πορείας των διαπραγματεύσεων μεταξύ Ιράκ-Περσίας, οι οποίες σταμάτησαν πριν από μερικές εβδομάδες, λόγω του ότι η Περσία, αρνείται να αναγνωρίσει την αρχή της απ'ευθείας διαπραγμάτευσης με το Ιράκ. Αρνείται επίσης να απελευθερώσει τους αιχμαλώτους του πολέμου, την στιγμή που γνωρίζει ότι όλες οι διεθνείς συνθήκες τονίζουν την ανάγκη της απελευθέρωσης των αιχμαλώτων, αμέσως μετά τον τερματισμό των εχθροπραξιών. Οπως γνωρίζετε, έχει περάσει ένας χρόνος από τον τερματισμό των εχθροπραξιών χωρίς η Περσία να έχει ακόμη απελευθερώσει τους αιχμαλώτους πολέμου, σύμφωνα με το άρθρο 118 της συμφωνίας της Γενέυης του 1949. Υπενθυμίζεται ότι η απόφαση 598 εκδόθηκε στις 20 Ιουλίου 1987, και η Περσία την αποδέχτηκε ένα χρόνο μετά, δηλαδή στις 18-7-89 και αφού ηττήθηκε στρατιωτικά στον πόλεμο με το Ιράκ. Η Περσία αναγκάστηκε λόγω της ήττας της και όχι επειδή πιστεύει στην ειρήνη, να δεχτεί την απόφαση 598, και αυτό το εξέφρασε ο Χομέινι όταν είχε πεί ότι προτιμούσε να είχε καταπιεί δηλητήριο παρά να δεχτεί την απόφαση 598. Η περσία μέχρι τώρα, εξακολουθεί να απορρίπτει τις απ'ευθείας διαπραγματεύσεις που θεωρούνται ως ο καλύτερος τρόπος για την επίλυση των διαφορών, και επιμένει στη επιλογή ορισμένων άρθρων της απόφασης 598, χωρίς να δεσμεύεται για τα άλλα άρθρα. Η Περσία που ψάχνει τώρα για πυγές όπλων και αυξάνει τις δυνάμεις της, έχει ως σκοπό την συνέχιση της κατάστασης του μη πόλεμος - μη ειρήνη, ώστε να ξαναρχίσει την επιθετικότητά της κατά του Ιράκ.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΟΥ ΙΡΑΚ

Αγαπητή-έ κυρία-ε του Γραφείου Τύπου της Ιρακινής Πρεσβείας. Όπως βλέπετε η επιστολή σας δημοσιεύετε.

Απαντώ στην επιστολή σας διότι θεωρώ ανακρίθειες τουλάχιστον αρκετά από αυτά που αναφερετε. Αλήθεια μέχρι χθες δεν τα γνώριζα όλα. Στις 22 Σεπτεμβρίου (ημερομηνία έναρξης του πολέμου) ο πρέσβης της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν έδωσε πρες-κόνφερανς σε δημοσιογράφους, έτσι είχα την ευκαιρία να έχω απαντήσεις στα ερωτήματα που μου δημιουργήθηκαν μετά την επιστολή σας.

Κύριοι της Ιρακινής Πρεσβείας.

Το ΑΝΤΙΔΟΤΟ δεν είναι φιλοπερσικό και το τόνισα καί στον ίδιο το κ. Χαμπιτολλάχ Μπιαζάρ Πρέσβη του Ιράν στην Αθήνα: «ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ δεν είναι ούτε φιλοπερσικό ούτε φιλοϊρακινό (φιλοαραβικό), το αντίδοτο αγωνίζεται για την ΑΛΗΘΕΙΑ. Και η αλήθεια σήμερα είναι με τον ΗΑΙΟ-ΑΓΙΑΤΟΛΑΧ ΧΟΜΕΪΝΙ. Εμάς δεν μας ενδιαφέρει το ότι ήταν Πέρσης. Θα μπορούσε να είναι Ιάπωνας ή Αυστραλός...»

Επειδή δεν θα ήθελα να ξεφύγουμε από το θέμα μας θα συνεχίσω με την πρώτη ανακρίθεια, που αναφέρεται ότι ο πόλεμος άρχισε στις 4 Σεπτεμβρίου. ΛΑΘΟΣ ή ΨΕΜΑ. Ο πόλεμος άρχισε στις 22 Σεπτεμβρίου. Γιατί κύριοι; Μήπως γιατί τις πρώτες τρεις ημέρες είχατε προχωρήσει 100 χιλιόμετρα μέσα στην Περσία συλλαμβάνοντας γυναίκες-γέρους και παιδιά ως αιχμαλώτους.

Φυσικά κατηγορείται τους Ιρανούς ότι έκαναν τρομοκρατικές ενέργειες στην Βαγδάτη.

Μα και αυτός ο λόγος κύριοι, έαν είναι αληθείς, είναι ικανός για να ξεκινήσει ένας πόλεμος και να σκοτωθούν τόσες χιλιάδες αθώοι.

Να τι μου είπαν οι Πέρσες από την μεριά τους. «Από το 1979 σκοτώθηκαν πολές προσωπικότητες στην Τεχεράνη. Ανάμεσα σ' αυτούς που συλλάβαμε ορισμένοι ήταν Ιρακινοί. Τι έπρεπε να κάνουμε εμείς; Να τους κηρύξουμε τον πόλεμο; Όχι Προτιμήσαμε να καταφύγουμε στον Διεθνή οργανισμό για να σταματήσουν οι τρομοκρατικές ενέργειες των Ιρακινών. Ποτέ όμως δεν θα κηρύταμε έναν πόλεμο».

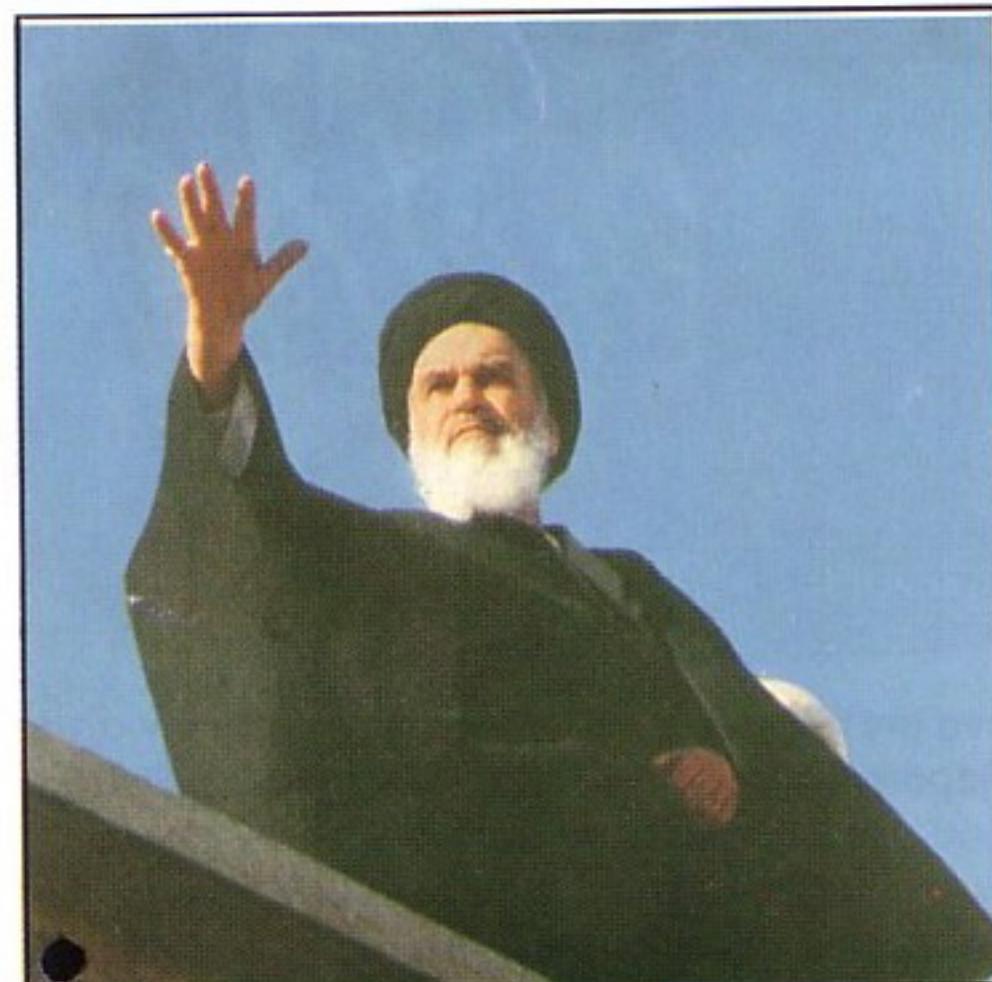
Εμπρός λοιπόν κύριοι του «Δημοκρατικού» Ιράκ, τι έχετε να πείτε;

Τώρα ότι έχει σχέση με το κλείσιμο του AP-BANT POYNT ή SAT EΛ ΑΡΑΜΠ νομίζω ότι εδώ έχουν δίκη οι Πέρσες.

Το ποτάμι είναι χωρισμένο στα δύο. Ένα μικρό πλοίο μπορεί να περάσει, χωρίς να παρ-

در سوگ آفتاب

پادزه

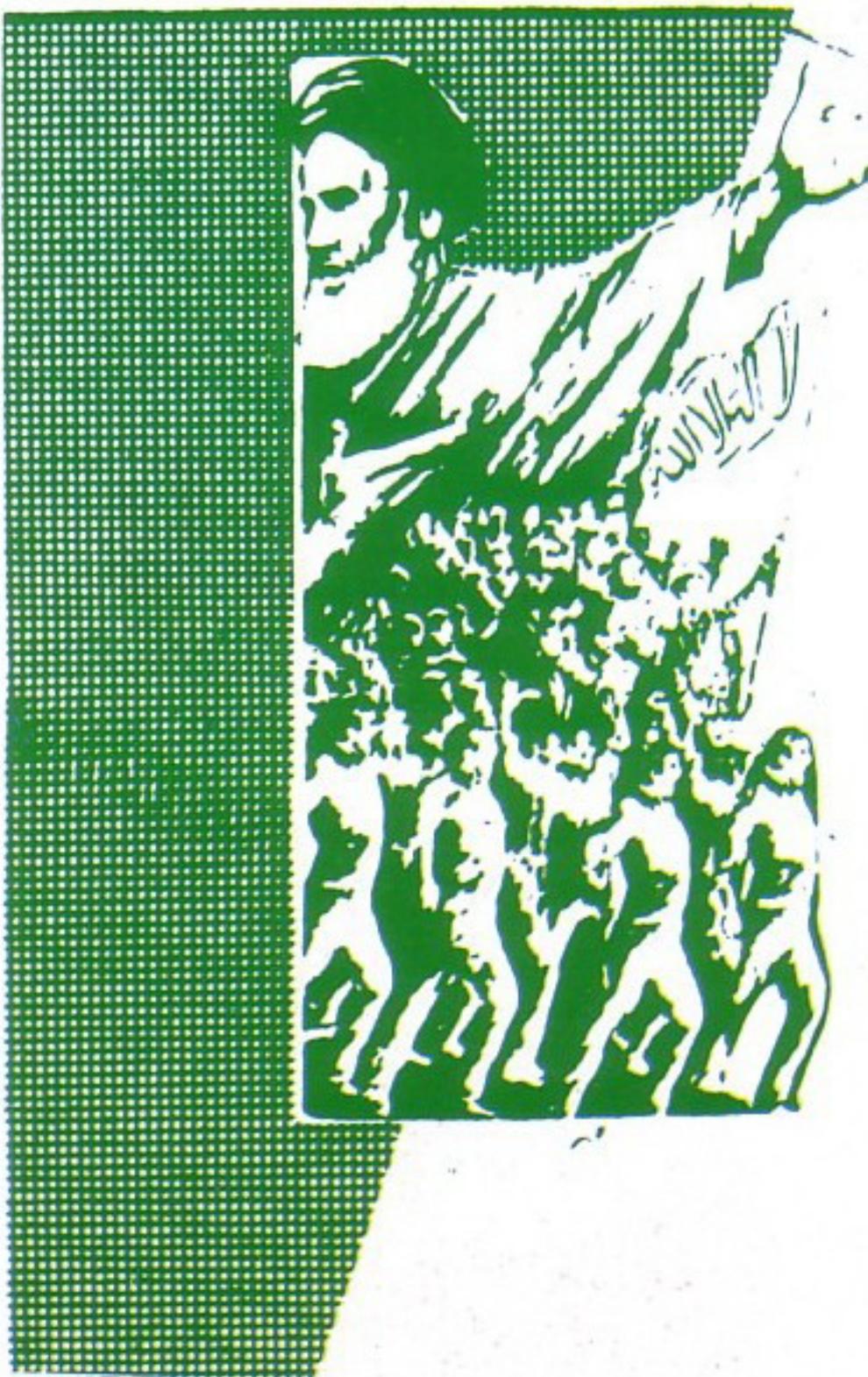

βιάσει τα χωρικά ύδατα της Περσίας. Ένα μεγαλύτερο υποχρεωτικά θα μπει μέσα σε Ιρανικά ύδατα. Σύνορα μεταξύ δύο χωρών – όπως αναφέρουν οι Διεθνείς Οργανισμοί – σε ένα ποτάμι είναι το βαθύτερο σημείο. Και τώρα έρχεται το ερώτημα – απάντηση – για πολλούς.

Όταν περνούν τα Ιρακινά πλοία από χωρικά ύδατα του Ιράν γιατί αρνούνται να σηκώσουν την σημαία της Περσίας; Μήπως γιατί αυτή τη σημαία την καθιέρωσε ο Ιμάμης ΧΟΜΕΪΝΙ;

Ή γιατί τα αφεντικά σας από τις Η.Π.Α. ενοχλούνται; Όσον αφορά τώρα για τις κατεστραμμένες πόλεις, αν μου γράψετε ακριβή ημερομηνία και μου στείλετε και έναν χάρτη (στα ελληνικά - λατινικά) του Ιράκ, μια που προκειται να επισκεφθώ την Ασία μπορέσω να τις εντοπίσω.

Εσείς τι έχετε να πείτε για τις περσικές πόλεις: Gilan - e Charb, Sumar, Mehran (δεν υπάρχει τίποτα), Bostan, Hoveireh, Khoramsan (ούτε

ένα σπίτι για δείγμα), Abadan και φυσικά για τις Περσικές πόλεις NAFT-SHAHR, QASR-E SHIRIN που ακόμα βρίσκονται υπό την κατοχή σας.

Αγαπητοί φίλοι του Ιράκ. Εμείς δεν είμαστε φιλοπέρσες. Εμείς υποστηρίζουμε την ΑΛΗΘΕΙΑ. Σήμερα όλος ο κίτρινος τύπος, όλες οι εφημερίδες και περιοδικά - ευτυχώς υπάρχουν και εξαιρέσεις κατευθύνονται από τους Σιωνιστές γι' αυτό πολεμούν τους Πέρσες. Εσείς αν πράγματι είστε εχθροί του Σιωνισμού αποδείξτε το.

Ας αφήσουμε όμως τον κ. Χαμπιτολλάχ Μπιαζάρ να μας μιλήσει για την συμφωνία 598. «Την συμφωνία την δεχθήκαμε όντας ένα χρόνο μετά. Μόλις την δεχθήκαμε οι Ιρακινοί μας επιτέθηκαν και προχώρησαν 2.000 χιλιόμετρα. Οι χώρες που μας ζήτησαν να υπογράψουμε την συμφωνία δεν έκαναν τίποτα. Το Ιράκ δεν είναι ειλικρινές. Δεν θέλει ούτε την ειρήνη ούτε την απόφαση 598 να υλοποιείται. Λέει ψέματα. Μόνο αυτό ξέρει να κάνει. Το πρώτο άρθρο της απόφασης αναφέρει κατάπauση του πυρός και επιστροφή στα αρχικά σύνορα. Πόσες Περσικές πόλεις σήμερα βρίσκονται υπό Ιρακινή κατοχή; Γιατί δεν επιστρέφουν στα αρχικά τους σύνορα, που καθιερώθηκαν με την συμφωνία του Αλγερίου 1975.

Εμείς αρχίσαμε να κάνουμε άμυνα όταν μας έκαναν επίθεση. Αν χρειαστεί να πάρουμε τα εδάφη που μας ανήκουν πίσω με οποιονδήποτε τρόπο θα το κάνουμε. Να αποσύρει τα στρατεύματά του το Ιράκ από τα εδάφη μας.

Είναι λάθος η παραμονή του στρατού του Ιράκ στη χώρα μας. Αν συνεχίσουν θα το μετανοιώσουν. Ο πόλεμος είχε σαν σκοπό το τέλος της Ισλαμικής Δημοκρατίας στο Ιράν. Όμως απέτυχαν». Ας συνεχίσω όμως με τις απαντήσεις που μου έδωσε ο κ. Πρέσβης σε συγκεκριμένα ερωτήματα μου.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Ποιός πιστεύετε ότι κρύβεται πίσω από το Ιράκ;

Χ.Μ. Πίσω από το Ιράκ κρύβεται η υπερδύναμις που βοηθά τους φιλοϊσραηλινούς φαλαγγίτες στον Λίβανο να σκοτώνουν τους Παλαιστίνιους.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Πως σχολιάζετε την φράση του Ιμάμη «προτιμότερο ήταν να καταπιώ δηλητήριο παρά να δεχτώ τήν απόφαση 598».

Χ.Μ. Ο Ιμάμης είχε δική του γνώμη. Προτίμησε όμως το συμφέρον του Ισλαμικού κόσμου, κι όχι την δική του αποψη.

Αγαπητοί φίλοι του Ιράκ

Πρόσφατα στο Βελιγράδι στο συνέδριο των Αδεσμεύτων που παραβρέθηκε και ο γεν. Γραμματέας του ΟΗΕ αποφασίστηκε μέσα σε 15 ημέρες τα Ιρακινά στρατεύματα να επιστρέψουν πίσω και μέσα σε 90 ημέρες να γίνουν οι ανταλλαγές αιχμαλώτων.

Το IPAN δέχτηκε.

Εσείς γιατί αρνηθήκατε;

Αγαπητοί φίλοι του IPAK.

Η AITIA να αμύνεται η Περσία για 8 χρόνια υπάρχει.

Και η AITIA είναι γνωστή σε όλους. Επειδή δεν ενέκριναν τα Σιωνιστικά καθάρματα την Ισλαμική Επανάσταση έθαλαν τα τσιράκια τους να της επιτεθούν.

Αγαπητοί φίλοι του IPAK.

Να είστε βέβαιο ότι εάν το Ιρανικό Κοινοβούλιο μας επιτρέψει να δημιουργήσουμε ΛΕΓΕΩΝΑ από ΕΥΡΩΠΑΙΟΥΣ εθελοντές για να πολεμήσουν στο μέτωπο εναντίον σας, θα το κάνουμε. Γιατί σήμερα έπεσαν οι μάσκες. Ο κόσμος ολόκληρος άρχισε να πολεμά τον Σιωνισμό. Και σήμερα εσείς παίζεται το παιχνίδι του.

Πολλοί θα αναρωτηθούν τι δουλειά έχουμε με τους Πέρσες;

Τούς απαντώ: Για τον ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ δεν έχει σημασία έαν μάχετε κάτω από την σημαία της Παλαιστίνης ή του IPAN. Γι' αυτόν σημασία έχει μόνο η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ και η ΑΛΗΘΕΙΑ.

Γι' αυτόν μετρά μόνο η NIKH.

Ο εκδότης

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η φιλοσοφία της Ιστορίας είναι μια θεωρητική, μεθοδολογική, φιλοσοφική επιστήμη που σαν σκοπό της έχει τη μελέτη και την έρευνα της ιστορικής εξελίξεως. Η ιστορική εξέλιξη είναι ένα σύνθετο γεγονός που αποτελείται από μοφές πολιτιστικών φαινομένων και μορφές κοινωνικών σχέσεων. Η σύνδεσι αυτών των δύο διαστάσεων του ιστορικού κόσμου δημιουργεί την ιστορική εξέλιξη. Έτσι θα μπορούσαμε να πούμε ότι η φιλοσοφία της Ιστορίας μελετά αυτή τη σύνδεσι των πολιτιστικών φαινομένων και των κοινωνικών σχέσεων, στην πορεία της μέσα στο χρόνο. Η φιλοσοφία της Ιστορίας, σε διάκριση τόσο από την Κοινωνιολογία όσο και από την Φιλοσοφία του Πολιτισμού μελετάει όχι τις ξεχωριστές πλευρές της ιστορικής πραγματικότητας αλλά την ιστορική ζωή ως σύνολο, στην ολότητά της. Βέβαια την ιστορική ζωή ως αντικείμενο έχει και η επιστήμη της Ιστορίας. Σε διάκριση όμως από αυτή, η φιλοσοφία της Ιστορίας δεν ερευνά το ειδικό, δηλ. τις διαφορές της ιστορικής ζωής ενός λαού από έναν άλλο, αλλά ερευνά το γενικό, δηλ. της σχέσεις της ιστορικής τους ζωής. Αυτές οι σχέσεις ονομάζονται ιστορικές σχέσεις. Όλα αυτά μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι η φιλοσοφία της Ιστορίας έχοντας ως καθοδηγητικό της νήμα την ιστορική επιστήμη, θεμελιώνεται πάνω σε δύο μεγάλα θεωρητικά βάθρα: την Κοινωνιολογία και τη φιλοσοφία του Πολιτισμού. Τόσο ο ιδεαλισμός όσο και ο υλισμός, στην εξετασι της ιστορικής εξελίξεως, εκκινούν από μια αφετηρία εσφαλμένη και αντιφιλοσοφική. Η βασική αδυναμία όλης της ιδεαλιστικής και υλιστικής μεθοδολογίας είναι ότι δεν μπόρεσε να ξεχωρίσει ακριβώς αυτή τη διάκριση των διαφόρων πλευρών του ιστορικού κόσμου. Έτσι μπέρδεψαν την Κοινωνιολογία ή φιλοσοφία του Πολιτισμού, με τη φιλοσοφία της Ιστορίας. Μη θέλοντας και μη μπορώντας να κατανοήσουν αυτή την ιδιότητα του ιστορικού κόσμου, τα θεωρητικά αυτά ρεύματα ταυτόχρονα κλείνουν το δρόμο για τη γνώσι των νόμων και των βασικών κινητηρίων δυνάμων της ιστορικής εξελίξεως. Καθώς και της καθοριστικής βάσεως όλων των πολιτιστικών φαινομένων και των κοινωνικών σχέσεων. Ο ιδεαλισμός παραγνωρίζοντας ουσιαστικά την Κοινωνιολογία, την ενσωματώνει στη φιλοσοφία του Πολιτισμού, την οποία με τη σειρά της υπαγάγει στη φιλοσοφία της ύλης ως ένα απλό παράρτημά της. Ο τρόπος αυτός ερεύνης οδηγεί σίγουρα σε συμπεράσματα από πριν λανθασμένα και εξωπραγματικά. Οι κοινωνικές σχέσεις μπερδεύονται με τις ιστορικές σχέσεις και η κοινωνική εξέλιξι ταυτίζεται εντελώς παράλογα με την ιστορική εξέλιξη, στον υλισμό και ιδεαλισμό. Έτσι η φιλοσοφία της Ιστορίας και στα δύο συστήματα χάνει κάθε αυτοδύναμο και ιδιαίτερο χαρακτηριστικό και στο μεν ιδεαλισμό ταυτίζεται με τη φιλοσοφία του πνεύματος, στο δε υλισμό με τη φιλοσοφία της

ράρτημά της, ενελώς αφηρημένα. Ο υλισμός από την άλλη μεριά παραγνωρίζει εντελώς τη φιλοσοφία του Πολιτισμού, που την ενσωματώνει στην κοινωνιολογία, την οποία με τη σειρά της την υπεγάγει στη φιλοσοφία της ύλης ως ένα απλό παράρτημά της. Ο τρόπος αυτός ερεύνης οδηγεί σίγουρα σε συμπεράσματα από πριν λανθασμένα και εξωπραγματικά. Οι κοινωνικές σχέσεις μπερδεύονται με τις ιστορικές σχέσεις και η κοινωνική εξέλιξι ταυτίζεται εντελώς παράλογα με την ιστορική εξέλιξη, στον υλισμό και ιδεαλισμό. Έτσι η φιλοσοφία της Ιστορίας και στα δύο συστήματα χάνει κάθε αυτοδύναμο και ιδιαίτερο χαρακτηριστικό και στο μεν ιδεαλισμό ταυτίζεται με τη φιλοσοφία του πνεύματος, στο δε υλισμό με τη φιλοσοφία της

Υλής. Αντίθετα για την κοσμοθεωρία της Βουλήσεως, το επίπδο των κοινωνικών σχέσεων και των πολιτιστικών φαινομένων είναι εντελώς διαφορετικό από το επίπεδο των ιστορικών σχέσεων ως εξελίξεως. Η κοινωνιολογία και η φιλοσοφία του Πολιτισμού δεν ταυτίζονται, μια και αφού εξετάζουν διαφορετικές πλευρές του ιστορικού κόσμου, και η φιλοσοφία της Ιστορίας τοποθετείται πάνω από αυτές, αφού η δουλειά της και τα συμπεράσματά της είναι πιο γενικά και συνθετικά. Η ιδιομορφία της Βουλησιοκρατικής αντιλήψεις για την ιστορία είναι ότι η Επιλεκτική Κοσμοθεωρία της Βουλήσεως αρνείται τη σύγχισι και διδάσκει τον ποιοτικό διαχωρισμό των βαθμίδων της ανθωπίνης ζωής. Έτσι ο ορισμός της ιστορικής εξελίξεως γίνεται πραγματική ενότητα του ειδικού και γενικού. Μόνον η κοσμοθεωρία της Βουλήσεως αναγνωρίζει τη φιλοσοφία της Ιστορίας ως πραγματικά ανεξάρτητη φιλοσοφική επιστήμη, που ερευνά ένα μεγάλο τομέα της αντικειμενικής πραγματικότητος, συνδέοντάς την ταυτόχρονα με το γενικότερο φιλοσοφικό της σύστημα, και δίνοντας σ' αυτήν τον επιλεκτικό της χαρακτήρα. Διακρίνονται έτσι οριστικά οι κοινωνικές και πολιτιστικές κατηγορίες από το ένα μέρος που οι ιστορικές κατηγορίες από το άλλο. Κορυφαία ιστορική κατηγορία και ακρογωνιαίος λίθος της Επιλεκτικής φιλοσοφίας της Ιστορίας είναι η έννοια του έθνους. Σε διάκριση με το έθνος που είναι καθαρά ιστορική κατηγορία και μάλιστα η πιο βασική, η φυλή ως βιοψυχική συνάρτηση αποτελεί μια βιολογική, φυσική κατηγορία που είναι η βάσι, πάνω στην οποία αναπτύσσεται η έννοια του έθνους. Έτσι συνδέεται η ιστορία με τη φυσική πραγματικότητα και σχηματίζεται η γενική κοσμοθεωρητική αντίληψη της Επιλεκτικής Βουλησιοκρατίας. Με τον όρο Έθνος η Επιλεκτική φιλοσοφία της Ιστορίας εννοεί μια σειρά γεννεών, που αντιστοιχούν σε μία ορισμένη σειρά κοινωνικών δομών και πολιτιστικών κύκλων, με τη σύμφυτη σ' αυτή τη σειρά φυλετική ιδιοτυπία, που αναπτύσσονται πάνω σ' ένα συγκεκριμένο βιολογικό υπόστρωμα, που αποτελούν ταυτόχρονα ιστορική έκφρασι αυτού του υποστρώματος στη διαχρονική του πορεία. Η Επιλεκτική φιλοσοφία της Ιστορίας αποκαλύπτοντας το έθνος ως βάσι υπάρξεως και αναπτύξεως της Ιστορίας, διαπιστώνει επιστημονικά την εσωτερική αναγκαία σχέσι ανάμεσα στα ιστορικά φαινόμενα και ερμηνεύει την ιστορική εξέλιξη ως αυστηρό επιλεκτικό γεγονός. Έτσι η δουλειά της επιλεκτικής φιλοσοφίας της Ιστορίας να διαπιστώσει το είδος και τις μορφές των ιστορικών σχέσεων και απ' αυτό να ορίσει τις αρχές και

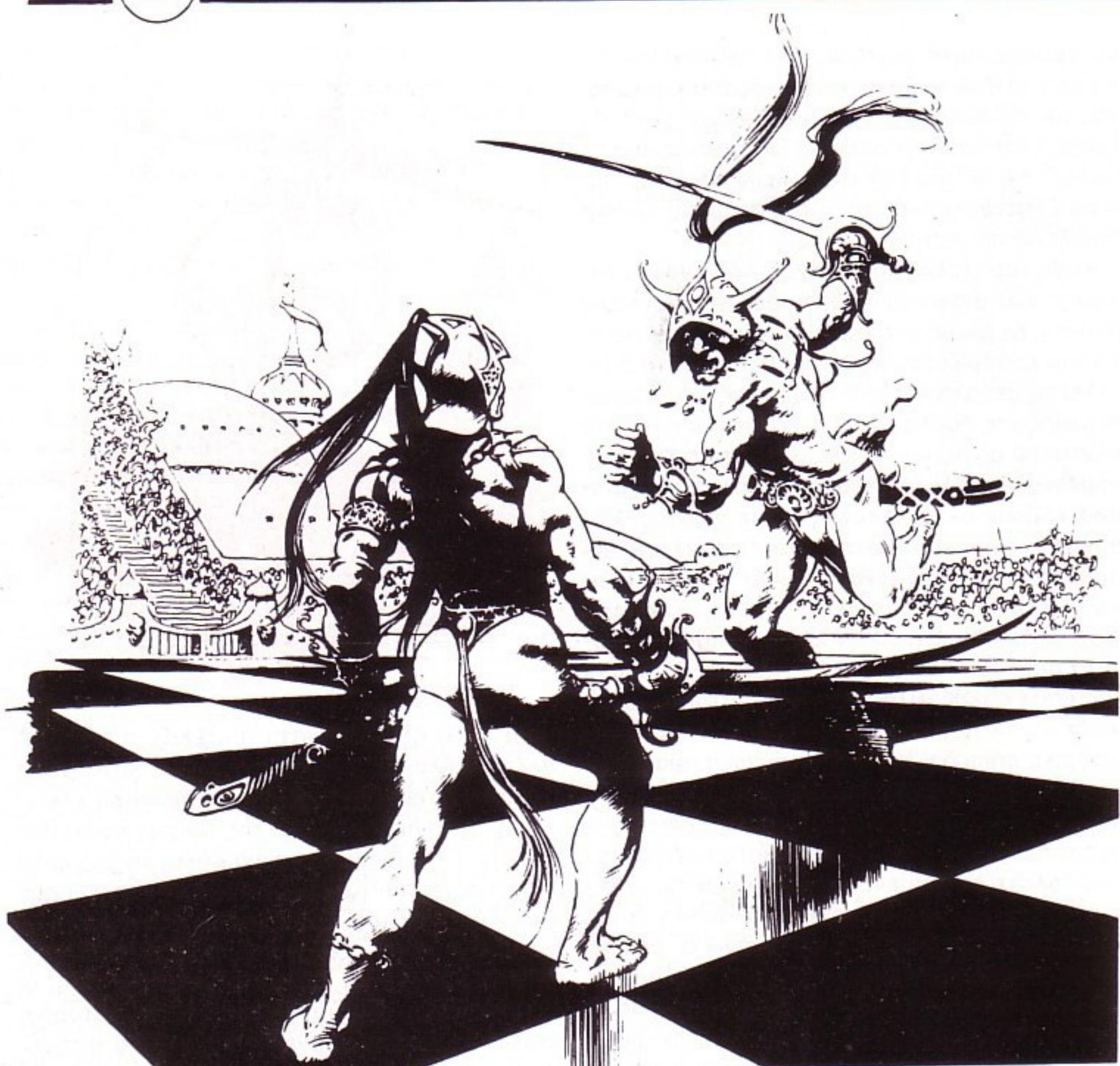
τους νόμους που διέπουν την ιστορική εξέλιξη, αποκτά μια σταθερή βασι και μια σωστή θεωρητική αφετηρία. Το έθνος ως η πιο βασική ιστορική κατηγορία αποτελεί ταυτόχρονα και την μονάδα των ιστορικών σχέσεων. Αυτό σημαίνει ότι οι σχέσεις της ιστορικής ζωής είναι σχέσεις ανάμεσα σε έθνη. Έτσι οι δυνάμεις που κινούν την ιστορική εξέλιξη, δεν βρίσκονται έξω από αυτή στους αφηρημένους κόσμους μιας προνοίας ή μιας νομοτέλειας, αλλά τοποθετούνταν μέσα σ' αυτή στους ίδιους τους φυσικούς φορείς της. Η σημασία ενός τέτοιου τρόπου θεωρήσεως είναι τεράστια, αφού η ερμηνεία της εννοίας του έθνους που μας οδηγεί στη φυλετική της βάσι, αποδεικνύει τη φυσική, βιολογική προέλευσι των δυνάμεων εκείνων που διέπουν την ιστορική εξέλιξη και ενοποιεί όλα τα επίπεδα της συλλογικής ανθρώπινης ζωής (κοινωνικό, πολιτιστικό, ιστορικό) κάτω από τη φυσική πραγματικότητα της φυλετικής συναρτήσεως. Έτσι η επιλεκτική φιλοσοφία της Ιστορίας δίνει το κλειδί για την επιστημονική κατανόηση της ιστορικής εξελίξεως και αποκαλύπτει τις δυνατότητες και τις προοπτικές της εξελίξεως αυτής. Η Φυλή είναι το κλειδί της Ιστορίας, και οι ιστορικές σχέσεις είναι σχέσεις ανάμεσα σε συλλογικά φυσικοιστορικά όντα. Αυτό αποτελεί το βασικό, το ουσιαστικό χαρακτηριστικό των ιστορικών σχέσεων, παρουσιάζοντας τον ιστορικό κόσμο ως ένα ανώτερο ποιοτικά τομέα της φυσικής πραγματικότητος, συνδέοντάς τον ταυτόχρονα μ' αυτή τη φυσική πραγματικότητα φιλοσοφικά και δίνοντας έτσι στην κοσμοθεωρία της Βουλήσεως τον ενιαίο της χαρακτήρα. Η εξάρτηση των ιστορικών σχέσεων από το φυλετικό χαρακτήρα των ιστορικών δυνάμεων καθορίζει το είδος των ιστορικών σχέσεων, το φυσικό ιστορικό τους περιεχόμενο. Φυσικοιστορικό σημαίνει νομοτελεια-

κό αντικειμενικό γεγονός που προέρχεται μέσα από τα ίδια τα ιστορικά φαινόμενα και καθορίζεται απ' αυτά. Το φυσιοκοιστορικό γεγονός ξεπηδά όχι από την ατομική αλλά μέσα από τη συλλογική θέλησι των ανθρώπων που είναι έκφραση της φυλετικής τους υποστάσεως και καθορίζεται απ' αυτή.

Κάθε νομοτελειακό γεγονός, κάθε νόμος εκφράζει τον αντικειμενικό δεσμό, τις αναγκαίες σχέσεις ανάμεσα στα φαινόμενα και τα γεγονότα, και καθορίζεται απ' αυτά τα ίδια. Αυτό αποτελεί τη μεγάλη και ριζική διαφορά της κοσμοθεωρίας της βουλήσεως και το ιδεαλιστικό και υλιστικό μονισμού. **Η αλληλεξάρτησι των φαινομένων της πραγματικότητος δεν καθορίζεται από νόμους αλλά καθορίζει τους νόμους. Μόνον έτσι η πραγματικότης αποκτά συνέχεια και ομοιογένεια.** Αυτή είναι η ουσία της επιλεκτικής. Οι αρχές και οι νόμοι της Επιλεκτικής όταν εφαρμόζονται πάνω στην ιστορική πραγματικότητα αποκτούν διαφορετικές μορφές. Δουλειά της επιλεκτικής φιλοσοφίας της Ιστορίας είναι να δείξει τις μορφές αυτές της επιλεκτικής στο ιστορικό επίπεδο. Η ίδια η εμπειρική πραγματικότητα αποδεικνύει τη δυναμική μορφή των ιστορικών σχέσεων. Οι ιστορικές σχέσεις είναι σχέσεις αγώνος ανάμεσα στις ιστορικές μονάδες. Άλοτε καλυμμένα, άλλοτε ανοικτά, εκδηλώνεται μέσα στην ιστορία, η αδιάκοπη συνέχως πάμε ανάμεσα στα Έθνη πάνω σ' όλα τα επίπεδα της ανθρώπινης ζωής, ως οικονομικός συναγωνισμός, ως κοινωνικός αγώνας, ως πολιτιστική άμιλλα, ως πολιτικά, ακόμη και ως φυσική σύγκρουση, ως πόλεμος, που είναι η πιο πανάρχαια, η πιο βίαιη και η πιο φυσική μορφή αγώνος της ιστορίας. Κράτος εναντίον κράτους, κοινωνία εναντίον κοινωνίας, πολιτισμός εναντίον πολιτισμού δεν εκφράζουν παρά τον ασταμάτητο, τον ανειρήνευτο, τον αιώνιο αγώνα που εκτυλίσσεται ανάμεσα στα έθνη, στην ιστορική εξέλιξη. Μέσα απ' αυτόν τον αγώνα και με τη βοήθεια του λειτουργεί μέσα στην ιστορική πραγματικότητα **ο Νόμος της Ιστορικής Επιλογής.** Η τάσι για κυριαρχία-γίνεται η αρχή για το νόμο της επιλογής. Από εδώ απορρέει και η τεράστια σημασία της πάλης των εθνών στην ιστορική ανάπτυξι κι εξέλιξι. Ο ρόλος της βρίσκεται στο ότι ακριβώς με την πάλη λειτουργεί ο νόμος της επιλογής και γεννιέται το καινούργιο. Νίκιέται πάντα κείνο που δεν προσαρμόζεται στις ιστορικές συνθήκες, που είναι ιστορικά πιο αδύνατο να νικάει εκείνο που προσαρμόζεται καλύτερα στις ιστορικές συνθήκες. Αν δεν υπήρχε αυτή η τάση για κυριαρχία, αυτός ο αγώνας και η ανθρώπινη ζωή θα έμενε ταυτόσημη με τον εαυτό της, αμετά-

βλητη. Θα ήταν αδύνατη η εξέλιξι, η ποιοτική αλλαγή, όλα θα βρισκόντουσαν σε κατάσταση στασιμότητας. **Η ιστορία είναι αυστηρά επιλεκτική.** Το σιδερένιο χέρι της μοίρας συντρίβει κάθε τι το αδύναμο, το καχεκτικό, το άρρωστο και επιλεγει πάντα το πιο δυνατό, το πιο εύρωστο, το πιο υγιές. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για την ιστορική εξέλιξι και γι' αυτό είναι ξένες για την επιλεκτική φιλοσοφία της Ιστορίας, οι απόψεις για την αρμονία των εθνών. Η ιστορική επιλογή είναι ένα συνεχές και αιώνιο αίτημα. Έθνος που δεν κατορθώνει ν' ανταποκριθεί σ' αυτό αποχωρεί αναγκαστικά από το ιστορικό προσκήνιο. Αποπροσαρμόζεται από τις ιστορικές συνθήκες και ή εξαφανίζεται ή παρεμένει στο ιστορικό περιθώριο. Έτσι λειτουργεί στο ιστορικό επίπεδο ο νόμος της αποπροσαρμογής. Έθνη ολόκληρα εξαφανίστηκαν οριστικά από το ιστορικό προσκήνιο και ποτέ δεν επανήλθαν σ' αυτό δυνάμει αυτού του νόμου. Η αποχώρησις όμως μπορεί να κατακτήσει δυνάτον σ' ένα έθνος να δημιουργήσει καινούργιες δυνάμεις μέσα του, που πιθανόν να παρέμειναν σε λανθάνουσα κατάστασι. Αυτές οι δυνάμεις αναλαμβάνουν τον ιστορικό ρόλο να καταστρέψουν κάθε κοινωνική δομή ή πολιτιστικό στοιχείο μέσα στο έθνος που είναι αιτία παρακμής και ιστορικής καταπτώσεως, να το ανανεώσουν δημιουργώντας καινούργιες κοινωνικές σχέσεις και τις βάσεις ενός καινούργιου πολιτισμού, και να το επαναφέρουν στο ιστορικό προσκήνιο. Φιλοσοφικά αυτές οι δυνάμεις είναι βάρβαρες, σαν φορείς κάτι του ιστορικά καινούργιου και οι μεσοβασιλείες τους είναι

πραγματικά εποχές «του ριγμού των οδόντων..» Έτσι στην επάνοδο ενός έθνους στο ιστορικό προσκήνιο λειτουργεί ο νόμος της συστηματοποίησεως, που είναι ένδειξη φυλετικής ζωτικότητος. Έθνος που στην ιστορική εξέλιξι ακολουθεί μοιρολατρικά τα γεγονότα, στερεμένο από κάθε δύναμι, υποτάσσεται σε υπέρτερες απ' αυτό ιστορικές δυνάμεις, είναι ένα αντικείμενο της ιστορίας και καταδικασμένο σε θάνατο. Η ιστορία του δημιουργείται απ' έξω. Αντίθετα έθνος που στην ιστορική εξέλιξι έχει συνείδησι, θέλησι και δύναμι να τοποθετεί μπροστά του σκοπούς, είναι ένα **υποκείμενο της ιστορίας**, προορισμένο να δημιουργήσει. Η ιστορία του δημιουργείται από το ίδιο. Αυτή είναι μια βασική διάκριση της επιλεκτικής φιλοσοφίας της Ιστορίας, ένας δυναμικός τρόπος θεωρήσεως της ιστορικής πραγματικότητας που τοποθετεί τις αρχές και τις αιτίες της μέσα στον ίδιο το φυσικό της φορέα, **τον συλλογικό άνθρωπο**. Τούτη η βασική διάκριση την ξεχωρίζει από κάθε άλλο φιλοσοφικό ρεύμα στον το-

μέα ερεύνης της ιστορίας. Μ' αυτό τον τρόπο η επιλεκτική φιλοσοφία της Ιστορίας μετασχηματίζεται σε θεωρητικό όπλο που εναντίον της παρηκμασμένης θεωρίας για την έλευσι του αναπόφευκτου, προβάλλει μια πιο εμπνευσμένη θεωρία, μια θεωρία που για έναν απογοητευμένο καταρρέοντα κόσμο αποτελεί ένα νικηφόρο κύμα ελπίδας: το δόγμα της τελικής κυριαρχίας της ανθρώπινης θελήσεως. Η δύναμη και η ζωτικότητα κάθε φιλοσοφικής θεωρίας ελέγχεται από το κατά πόσο αυτή η θεωρία επιβεβαιώνεται στην πράξι και από το κατά πόσο είναι ικανή ν' αναπτύσσεται δημιουργικά. Η επιλεκτική φιλοσοφία της Ιστορίας ως διδασκαλία που αναπτύσσεται δημιουργικά, ποτέ έως τώρα δεν έζησε τέτοιο θρίαμβο όπως στην σύγχρονη εποχή, όταν η πάλη των εθνών στην κοσμογονία του Β.Π.Π. έρριξε σε ερείπια μαζί με τον Ευρωπαϊκό πολιτισμό κι όλες εκείνες τις θεωρίες που μιλούσαν για κάποια πάλη των τάξεων ή για κάποια αναιμική και φανταστική αταξική κοινωνία.

ΕΚΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ (III) ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΑΜΟΤΡΙΩΣΗ

γράφει ο Χρήστος Σκούρος

Ο συγκερασμός και η συνυπαρξη προχριστιανικών και μεταχριστιανικών πολιτιστικών στοιχείων οδήγησε τελικά στην διαμόρφωση κάποιων εθνικών Χριστιανικών Ευρωπαϊκών πολιτισμών, όχι βέβαια αμιγών αλλά επαρκώς διακρινομένων μεταξύ τους από ορισμένα γνωρισματα αποκλειστικά δικά τους. Θα ήμουν υπερθολικός αν ισχυριζόμουν ότι τα Χριστιανικά Έθνη και οι πολιτισμοί τους εξεθραίσθηκαν μέσω τού Χριστιανοί πολιτισμοί τους εξεθραίσθηκαν μέσω του Χριστιανικού. Όμως η κακή ερμηνεία της έννοιας της ομοθρησκείας ενθάρρυνε και μερικές φορές επέβαλε αυθαίρετα την ανάμιξη των πολιτιστικών στοιχείων των ομοθρησκων Χριστιανικών εθνών και των μοιραία νόθευση των ιδιαίτερων, εθνικών πολιτισμών τους. Ας δούμε σε τι συνίσταται η νόθευση των εθνικών πολιτισμών της Ευρώπης που συντελέστηκε στο όνομα του Χριστιανισμού θίγοντας μερικά από τα διατηρητέα στοιχεία τους όπως είναι η φυλετική καθαρότητα και βιολογική ομοιογένεια, οι εθνικές γλώσσες, η εθνική λατρευτική έκφραση τα έθιμα, και τα εθνικά σύμβολα.

1ον. Η φυλετική καθαρότητα και βιολογική ομοιογένεια των εθνών της Ευρώπης νοθεύτηκαν διότι η ομοθρησκεία ή η θρησκευτική ομοδοξία των ευρωπαϊκών εθνών ενθάρρυνε τους γάμους μεταξύ ετεροεθνών ατόμων και οδήγησε στην εκτεταμένη φυλετική επιμίξια. Δηλ., η ανθρώπινη Χριστιανική αντίληψη και κατ' επέκταση οι σχετικοί κανόνες δικαίου θεωρούν την ομοθρησκεία ως ανθρώπινο δεσμό ισχυρότερο από την ομοεθνία.

2ον. Η καθαρότητα των εθνικών ευρωπαϊκών γλωσσών νοθεύτηκε για πολλούς λόγους και με πολλούς τρόπους. Είναι αλήθεια ότι η διάδοση του Χριστιανισμού δεν ευθύνεται εξ ολοκλήρου για την νόθευση των γλωσσών της Ευρώπης αλλά απλώς συνέτεινε σ' αυτήν. Η διάδοση του Χριστιανισμού επέφερε εκτεταμένη νόθευση στο ονοματολόγιο των Χριστιανών της Ευρώπης με την εισαγωγή ξενόγλωσσων κύριων ονομάτων προσώπων. Από τον πρώιμο μεσαίωνα δηλ. από την εποχή του μαζικού εκχριστιανισμού των Ευρωπαίων μέχρι σήμερα, οι ευρωπαίοι δεν διερωτώνται αν το όνομά τους αποτελεί λέξη της εθνικής τους γλώσσας ή όχι, αλλά διερωτώνται απλώς αν αυτό είναι Χριστιανικό, αδιαφορώντας για την Ελληνική, την λατινική, την Εβραϊκή ή άλλη προέλευσή του. Η καλοπροαιρετή πρόθεση τιμήσεως ενός αλλοεθνούς Αγίου οδηγούσε στην λήψη του ξενόγλωσσου ονόματος του, το

οποίο δεν ετυμολογείται στην εθνική γλώσσα του λήπτη. Πολλά προχριστιανικά κύρια ονόματα που αποτελούσαν λέξεις των εθνικών γλωσσών των Ευρωπαίων παραμελήθηκαν και περιφρονήθηκαν θεωρούμενα ως ειδωλολατρικά. Οι Έλληνικής καταγωγής Χριστιανοί, εκτός από τα Ελληνικά ονόματα, ελάμβαναν και λαμβάνουν λατινικά, εβραϊκά και άλλης ξένης προελεύσεως κύρια ονόματα θεωρούμενα απλώς ως Χριστιανικά. Παραδείγματα εισαγωγής και χρήσεως λατινικών κυρίων ονομάτων προσώπων στο Ελληνικό ονοματολόγιο λόγω ομοθρησκείας με τους Λατίνους είναι τα ακόλουθα: Κωνσταντίνος, Αντώνιος, Λουκάς, Μάρκος, Μάριος, Παύλος, Κλαύδιος, Ιούλιος, Αυγουστίνος, Μαρκέλλος, Κωνσταντίνα, Αντωνία, Λουκία, Παύλα, Ιουλία, Αυγούστα, Μαρκέλλα, Αικατερίνη, Μαρινέλλα, Μαρίνα, Μαρίνος, Βίκτωρ, Βίκτωρια, Κορνήλιος, Κορνηλία.

Τώρα θα αναφέρω αριθμό εβραϊκών κυρίων ονομάτων προσώπων που εισήχθησαν στο Ελληνικό εθνικό ονοματολόγιο των χριστιανών ελλήνων, λόγω εβραϊκής προελεύσεως της Αγίας Γραφής.

Μιχαήλ, Γαβριήλ, Ραφαήλ, Σεραφείμ, Ηλίας, Ιεζεκίηλ, Εζεκίας, Ιωάννης, Ματθαίος, Αθραάμ, Αθράμιος, Ισαάκιος, Εφραίμ, Ιάκωβος, Ιωσήφ, Σήφης Εμμανουήλ, Μανώλης, Ιωακείμ, Συμέων, Εδέων, Ζαχαρίας, Θωμάς, Μιχαέλα, Γαβριέλα, Ιωάννα, Εύα, Μαρία, Άννα, Άννα-Μαρία, Μαριάννα, Εμμανουέλα, Ρεθέκκα, Θωμαΐς. Τα εβραϊκά ονόματα Αθράαμ, Αδάμ, Γαβριήλ, Ναθαναήλ, Γεδεών, Βενιαμίν, Μιχαήλ και Ηλιού απαντώνται στο Ελληνικό ονοματολόγιο και ως επώνυμα μαζί με κάποια άλλα εβραϊκά κάπως εξελληνισμένα όπως τα ακόλουθα: Ιακωβάκης, Ιωσηφίδης, Σηφάκης, Ηλιάδης, Ηλιόπουλος, Εφραϊμίδης, Μανωλάκος, Μανωλόπουλος, Ιωαννίδης, Μιχαηλίδης, Γαβριηλίδης, Εμμανουηλίδης, Ζαχαριάδης, Θωμαρίδης, Θωμόπουλος, Παπαϊωάννου, Γιαννάκης.

Αλλά το Ελληνικό αλλοτριωμένο ονοματολόγιο περιέχει και εκτουρκισμένα εβραϊκά επώνυμα, όπως Εφραίμογλου και Αθράμογλου. Αν λάθουμε υπ' όψιν μας και τη σωρεία των λατινικής και Τουρκικής προελεύσεως επωνύμων των Νεοελλήνων μπορούμε να αντιληφθούμε την επισφαλή θέση της εθνικής μας ταυτότητας. Θα σας αναφέρω ένα κτυπητό παράδειγμα εβραϊκού ονοματεπωνύμου, το οποίο δόθηκε σε πρόσωπο Ελληνικής καταγωγής στην Κύπρο. λόγω

της Χριστιανικής ιδιότητας των γονέων του. Ο αποβιώσας γενικός γραμματέας του κομμούνιστικου κόμματος της Κύπρου γνωστού ως Α.Κ.Ε.Λ., ονομαζόταν Εζεκίας Παπαϊωάννου. Το ονοματεπώνυμο Εζεκίας Παπαϊωάννου αποτελείται από δυο εβραϊκές λέξεις και από μια λατινική, την λέξη «παπᾶς» και ο φορέας του υποτίθεται ότι είναι άτομο Ελληνικής καταγωγής.

Ανάλογη γλωσσική ονοματολογική νοθεία λόγω Χριστιανικής ομοθρησκείας επικρατεί σε όλες τις Ευρωπαϊκές Εθνότητες. Για παράδειγμα στον ομόθρησκο και ομόδοξο με τους Έλληνες Σλαβικό κόσμο, απαντώντας ελληνικά ονόματα όπως τα ονόματα των Σοβιετικών ηγετών Νικήτα Κρούτσεφ Λενίτ Μπρέσνιεφ. Γκενάντι Γκερασίμωφ και όπως το όνομα του Βουλγάρου ηγέτη Θεοντόρ Ζίσκοφ.

Οι Έλληνες πιστέψαμε αφελώς ότι πραγματοποιήσαμε μεγάλο πολιτιστικό επίτευγμα, έχοντας μεταδώσει, Ελληνικά κύρια ονόματα στους Σλάθους εκχριστιανίζοντάς τους. Οι πρόγονοι μας που εκχριστιάνισαν τους Σλάθους δεν φαντάσθηκαν ότι η μετάδοση Ελληνικών πολιτιστικών στοιχείων προς αυτούς τους έδινε δικαίωμα σφετερισμού της Ελληνικής πολιτιστικής κληρονομίας, της οποίας όμως μοναδικοί δημιουργοί και κληρονόμοι είμαστε εμείς. Λόγω του εκχριστιανισμού τους από τους Έλληνες, σήμερα οι Σλάθοι χρησιμοποιούν ένα μεγάλο αριθμό ελληνικών κυρίων ονομάτων, τα οποία χαρακτηρίζουν και εμφανίζουν ως λέξεις με σλαβική ρίζα, ύπουλα και αυθαίρετα, και χρησιμοποιώντας την πλαστή σλαβικότητα των ελληνικών λέξεων και ονομάτων αυτοαποκαλούνται και εμφανίζονται ως κληρονόμοι του αρχαίου Ελληνικού Πολιτισμού της Μακεδονίας και ως συγκληρονόμοι του Ελληνικού Βυζαντινού Πολιτισμού και προβάλλουν εδαφικές αξιώσεις πάνω στην ελληνικότατη Μακεδονία μας. Η καθαρότητα λοιπόν των εθνικών γλωσσών αποτελεί τείχος ασφαλείας μεταξύ των εθνών και χαράσσει τις μεταξύ τους διαχωριστικές γραμμές προς αποφυγή επιζημίων συγχύσεων και σφετερισμών.

Η ύπαρξη λατινικών, εβραϊκών και άλλων ξένης προελεύσεως κυρίων ονομάτων, στο ονοματολόγιο των Ελλήνων Βυζαντινών, λόγω ομοθρησκείας με άλλα Χριστιανικά Έθνη, επέφερε μερική σύγχυση εθνικής ταυτότητας και δυστυχώς έδωσε επιχειρήματα σε κακόπιστους ιστορικούς ερευνητές της εποχής μας που θέλουν να αμφισβητούν την Ελληνικότητα του Βυζαντινού Κράτους και του Βυζαντινού Πολιτισμού.

Η διάδοση του Χριστιανισμού στην Ευρώπη κατά τον Μεσαίωνα διέκοψε προσωρινά τους ψυχικούς δεσμούς που συνέδεαν τα Ευρωπαϊκά έθνη με τους αρχαίους προχριστιανικούς προγόνους τους κόβοντας το νήμα της εθνικής πολιτιστικής συνέχειας, με επιχείρημα την καταπολέμηση της ειδωλολατρείας. Όμως μόνο η επανεύρεση των αρχαίων ριζών και η επανασυγκόλλιση του νήματος της εθνικής συνέχειας θα θοηθούσε τα χριστιανικά έθνη να συμπληρώσουν και να ολοκληρώσουν την ταυτότητά τους. Χωρίς

απόρριψη του Χριστιανισμού η ταυτότητα των εθνών της Ευρώπης άρχισε η επανευρίσκεται δειλά δειλά και να εμφανίζεται αμυδρά κατά τον 15ο αιώνα μ.Χ. κατά την Ευρωπαϊκή αναγέννηση με την εκ νέου ανακάλυψη κι αποκατάσταση του αρχαίου κάλλους, με την αποτίναξη του ζυγού της Λατινόμορφης Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας από τις μη λατινογενείς εθνότητες, με την υποχώρηση της λατινικής γλώσσας εμπρός στην επανεπικράτηση των εθνικών ευρωπαϊκών γλωσσών και με την αποκατάσταση της ονομασίας Έλληνες στον Ελληνικό Βυζαντινό χώρο. Ήδη κατά τον 15ο αιώνα ο Γεώγιος Πλήθων ο Γεμιστός έγραφε: «Πάντες γαρ Έλληνες εσμέν». Ακόμη και οι λατινογενείς Ιταλοί αναζήτησαν τις αρχαίες προχριστιανικές ρωμαϊκές εθνικές ρίζες τους μη θεωρώντας τις ασυμβίθαστες με την Χριστιανική θρησκεία. Τα μυνήματα ήταν σαφή. Τα ευρωπαϊκά έθνη δεν αρνούνταν τον Χριστιανισμό αλλά δεν έβλεπαν και λόγο αρνήσεως των αρχαίων προγονικών τους ριζών, τις οποίες δεν έβρισκαν ασυμβίθαστες με την Χριστιανική θρησκεία. Περισώζοντας ότι μπορούσαν από την μανία των κακών εκφραστών της Χριστιανικής θρησκείας, με το πέρασμα των αιώνων έκτιζαν τη νέα ολοκληρωμένη τους ταυτότητα, που συνδύαζε τους αρχαίους πολιτισμούς τους με τον Χριστιανισμό. Η πορεία επανευρέσεως της ταυτότητας και της αρχαίας προγονικής αίγλης των εθνών της Ευρώπης κορυφώθηκε και θριάμβευσε σε ορισμένες ευρωπαϊκές χώρες, στις δεκαετίες του 1920 και του 1930, με την θεαματική άνοδο και επικράτηση των εθνικιστικών κινημάτων σε μια εποχή κατά την οποία οι Χριστιανικές Θείες Λειτουργίες συμφιλιώθηκαν με τις τελετές των αρχαίων ναών, η Αγία Γραφή συνυπήρχε ειρηνικά με τους πανάρχαιους εθνικούς μύθους και το σύμβολο του Σταυρού συνυπήρχε με τον Πανάρχαιο αετό στις στολές των στρατιωτών.

Εφ' όσον πλέον οι εθνικές γλώσσες της Ευρώπης νοθεύτηκαν ανεπανόρθωτα για πολλούς λόγους, ως προς το λεξιλόγιό τους, τουλάχιστο το ονοματεπώνυμα των προσώπων που αποτελούν κάθε έθνος ας αποτελούνται από λέξεις προερχόμενες από την εθνική τους γλώσσα και μόνον, για την διατήρηση της εθνικής τους γλώσσα και μόνον, για την διατήρηση της εθνικής ταυτότητας και ιδιαιτερότητας των φορέων τους. Τα κύρια ονόματα των προσώπων αποτελούν την χρυσή χορδή που συνδέει τα έθνη με τους ομόγλωσσους προγόνους τους και είναι από τα ελάχιστα πολιτιστικά στοιχεία τα οποία χαρακτηρίζουν ένα έθνος, και των οποίων η διατήρηση δεν παρεμποδίζει την πρόοδο και την εξέλιξη.

Στη σύγχρονη Ελλάδα υπάρχουν ακόμη, ελάχιστοι ευτυχώς, Χριστιανοί ιερείς, που φρονούν ότι αρχαίο Ελληνικά ονόματα, που συμπτωματικά δεν υπήρξαν ονόματα αγίων, δεν πρέπει να δίνονται σε βαπτιζόμενα τέκνα, με το επιχείρημα ότι αυτά είναι ειδωλολατρικά.

Ζον. Τα εξωτερικά γνωρίσματα της θρησκευτικής

λατρευτικής εκφράσεως των εθνών της Ευρώπης εξομοιώθηκαν σχεδόν πλήρως μέσω του εκχριστιανισμού τους. Σ' όλους τους Ρωμαιοκαθολικούς ναούς της Ευρώπης δοκιμάζει κανείς την ίδια γεύση. Οι στολές των Ρωμαιοκαθολικών ιερέων είναι παντού πανομοιότυπες ανεξάρτητα από την εθνική προέλευση των ιερέων. Η αυτονομία των Χριστιανικών ορθοδόξων εκκλησιών επιτρέπει κάποιες λατρευτικές αποκλίσεις σε δευτερεύοντα θέματα, όπως τό eίδος της εκκλησιαστικής μουσικής, αλλά η υπέρβαση κάποιων ορίων εύκολα χαρακτηρίζεται ως αίρεση. Επίσης και οι στολές των Χριστιανών ορθοδόξων ιερέων όλων των εθνών είναι παντού πανομοιότυπες. Πιστεύω ότι οι Χριστιανοί ιερείς κάθε έθνους πρέπει να φορούν ειδική εθνική ενδυμασία και ειδική εθνική τελετουργική αμφίεση, οι οποίες θα τους διακρίνουν από τους αλλοεθνείς ομόθρησκους, και ομόδοξους συναδέλφους τους. Η ενδυματολογική εξομοίωση των ιερέων των διαφόρων εθνών αμβλύνει το εθνικό συναίσθημα και προκαλεί σύγχιση εθνικής ταυτότητος και συνειδήσεως. Η εξωτερική εξομοίωση επιβάλλει την διατήρηση των εθνικών γλωσσών και του εθνικού ονοματολογίου τουλάχιστον, η οποία βοηθά την επισήμανση της εθνικής προελεύσεως και ταυτότητας των ατόμων.

4ον. Ός πρός τά αρχαία προχριστιανικά έθιμα των εθνών της Ευρώπης οφείλουμε να ομολογήσουμε ότι ναι μεν η επίσημη Χριστιανική εκκλησία χαρακτήρισε πολλά απ' αυτά ως αποφευκτέα και ειδωλολατρία, ναι μεν τα αποσυνέδεσε και τα απέβαλε από τον χώρο της εκκλησίας άλλα δεν ζήτησε την επιβολή της καταργήσεως τους με νόμο του κράτους και ανέχεται την άσκησιν τους στην εξωκλησιαστικήν ζωήν των λαών. Για παράδειγμα η Χριστιανική εκκλησία ανέχεται την Διονυσιακή και υλιστική κραιπάλη της Αποκριάς και την χρήση προσωπίδων κατά του εορτασμού της, η οποία έχει πανάρχαιες ειδωλολατρικές καταβολές.

5ον. Μετά την αφύπνιση του Εθνικισμού των Χριστιανικών εθνών της Ευρώπης τα προχριστιανικά αρχαία εθνικά σύμβολα επανήλθαν στο προσκήνιο, αποκαταστάθηκαν και έλαβαν την θέση τους, δίπλα στα Χριστιανικά σύμβολα με την συγκατάθεση της συντριπτικής πλειοψηφίας.

Χριστιανών κληρικών οι οποίοι πλέον σκέπτονται και Χριστιανικά και εθνικά.

Μετά την ολοκληρωτική επικράτηση του Χριστιανισμού στα έθνη της Ευρώπης και μετά την επισημοποίηση του τα ευρωπαϊκά έθνη ανέπτυξαν ένα νέο Χριστιανικό Εθνικισμό, ο οποίος περιλαμβάνει και μερικά στοιχεία ταυτότητας του προχριστιανικού τους παρελθόντος. Οι Ευρωπαίοι Χριστιανοί συμβίθασαν αρκετά επιτυχημένα τον Οικουμενιστικό Χριστιανισμό και την εθνική τους ιδιαιτερότητα.

Όμως οι κλυδωνισμοί τους οποίους υπέστησαν οι πολιτισμοί των εθνών της Ευρώπης κατά την χρονική περίοδο του εκχριστιανισμού τους, δυστυχώς δεν απετέλεσαν μάθημα για τους χριστιανούς Ευρωπαί-

ους. Όταν τα Χριστιανικά Έθνη ανέλαβαν να διασώσουν τον Χριστιανισμό σε Έθνη της Ασίας, της Αμερικής και της Αφρικής διέπραξαν το σφάλμα να επιβάλουν στα προσήλυτα έθνη όχι μόνο τον Χριστιανισμό αλλά και τον μεταχριστιανικό τους εθνικισμό υπό μορφή επιβολής ευρωπαιοχριστιανικών πολιτιστικών στοιχείων. Ενώ οι πρόγονοι των Ευρωπαίων είχαν θελήσει να διατηρήσουν την εθνική πολιτιστική τους ταυτότητα και να την συμβιθάσουν με την Οικουμενική διάσταση του Χριστιανισμού, που αποτελούσε πλέον την νέα τους θρησκεία, οι μεταγενέστεροι Ευρωπαίοι δεν αναγνώρισαν στα έθνη της Αμερικής, της Αφρικής και της Ασίας, το δικαίωμα της διατηρήσεως της ταυτότητας και της ιδιαιτερότητας των εθνικών τους πολιτισμών μετά τον εκχριστιανισμό τους. Για πολλούς Χριστιανούς Ευρωπαίους, δυστυχώς η λέξη ομοθρησκεία απέκτησε και την έννοια της ομογλωσίας και της πολιτιστικής εξομοιώσεως.

Προσωπικά ακόμη δεν έχω αποφασίσει τι χαρακτηρισμό πρέπει να δώσω, στην επιχείρηση που πραγματοποίησαν οι Ισπανοί και οι Πορτογάλλοι στην Κεντρική και Νότια Αμερική, από τον 16ο αιώνα μέχρι σήμερα. Στο όνομα της διαδόσεως του Χριστιανισμού, όλα σχεδόν τα διατηρητέα στοιχεία και τα εξωτερικά γνωρίσματα των πολιτισμών των ιθαγενών εθνοτήτων της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής καταστράφηκαν ανεπανόρθωτα, βιάστηκαν βάναυσα ή εξαφανίστηκαν εντελώς από τους Ισπανούς και τους Πορτογάλλους. Η φυλετική καθαρότητα και η βιολογική ομοιογένεια των Κεντροαμερικανικών και των Νοτιοαμερικανικών εθνοτήτων, νοθεύτηκαν εξ αιτίας της επιμιξίας τους, με Ισπανούς και Πορτογάλλους αποίκους και με μαύρους Αφρικανούς που είχαν μεταφερθεί εκεί ως δούλοι η οποία ήταν αποτέλεσμα της ομοθρησκείας.

Οι γλώσσες των ιθαγενών εθνοτήτων της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής εξαφανίστηκαν σχεδόν πλήρως και αντικαταστάθηκαν από την Ισπανική και Πορτογαλλική, και τα άτομα που κατάγγονται από τις ιθαγενείς Αμερικάνικες εθνότητες, φέρουν Ισπανικά και Πορτογαλλικά ονόματα, εντελώς ξένα προς τις εθνικές προγονικές τους γλώσσες. Μόνο οι γλώσσες ορισμένων απομονωμένων αλλά και ολιγομελών ιθαγενών φυλών της Νοτίου Αμερικής διασώζονται σε παραδοσιακά άσματα κυρίως.

Οι Ισπανοί και οι Πορτογάλλοι, δεν κατάλαβαν ότι οι εκχριστιανισμένες ιθαγενείς εθνότητες της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής είχαν το δικαίωμα να διατηρήσουν τουλάχιστον τις εθνικές τους γλώσσες και το εθνικό τους ονοματολόγιο. Πρέπει όμως να αναγνωρίσουμε ότι παρά τον αλλοτριωτικό χαρακτήρα του, ο εκχριστιανισμός των ιθαγενών εθνοτήτων της Κ. και Ν. Αμερικής είχε και τις θετικές του πλευρές στο θρησκευτικό λατρευτικό πεδίο με την καθιέρωση της ισοτητας ανδρών και γυναικών, όπως την αντιλαμβανεται το Χριστιανικό Δόγμα, και με άλλες θελτιωτικές και νωνικές μεταρρυθμίσεις.

Κλείνω ο κεφάλαιο της διαδόσεως του Ρωμαιοκαθο-

λικού Χριστιανικού Δόγματος ανά τον κόσμο από Λατινογενή Ευρωπαϊκά Έθνη, με ένα ακόμη κτυπητό παράδειγμα πολιτιστικής αλλοτριώσεως που συντελέσθηκε στο όνομα της Χριστιανικής ομοθρησκείας και ομοδοξίας. Ο πρώην πρόεδρος του κράτους των Φιλιππίνων νήσων ονομάζεται Φερντινάντο Μάρκος και η νυν πρόεδρος του κράτους αυτού ονομάζεται Κορασόν Ακίνο. Αν δεν έχουμε γεωγραφικές και ανθρωπολογικές γνώσεις είναι αδύνατον να εντοπίσουμε την πραγματική εθνική και φυλετική καταγωγή του προέδρου Μάρκος και της Προέδρου Ακίνο, διότι τα πορτογαλλικά τους ονόματα που τους επιβλήθηκαν λόγω Χριστιανικής ιδιότητας μας αποκρύβουν την προέλευσή τους από την κίτρινη φυλή, στην οποία ανήκει και το Φιλιππινέζικο Έθνος.

Δυστυχώς οι Ελληνορθόδοξες Χριστιανικές αποστολές διαπράττουν τα ίδια σφάλματα που διαπράχθηκαν από τις Ρωμαιοκαθολικές. Οι Αφρικανοί, οι Κορεάτες και οι Ιάπωνες που ασπάζονται το Χριστιανικό ορθόδοξο δόγμα εξαναγκάζονται σε μετανομασία, από τους Έλληνες εκχριστιανιστές τους, σε απόρριψη των ονομάτων τους που προέρχονται από τις εθνικές τους γλώσσες και σε λήψη ελληνικού λατινικού ή εβραϊκού ονόματος.

Οι Ευρωπαϊκές Χριστιανικές αποστολές κατήντησαν τον ασπασμό του Χριστιανισμού ισοδύναμο με αλλαγή εθνικής συνειδήσεως και ταυτότητα, διότι η δόση ξενόγλωσσου ονόματος στο προσήλυτο άτομο το αποξενώνει από τους μη Χριστιανούς ομοεθνείς του.

Τι πρέπει να γίνει για την διατήρηση της ταυτότητας των εθνικών πολιτισμών της υφηλίου παρά την ομοθρησκεία των εθνών. Ειδικοί θεολόγοι, σε συνεργασία με επιστήμονες άλλων κλάδων, πρέπει να προσαρμόσουν τα εξωτερικά γνωρίσματα της Χριστιανικής Θρησκευτικής εκφράσεως στην πολιτιστική φυσιογνωμία ων εκχριστιανιζομένων εθνών. Τα εκχριστιανιζόμενα άτομα πρέπει να έχουν το δικαίωμα να φέρουν κύρια ονόματα καταγόμενα από τις ρίζες της εθνικής τους γλώσσας. Η αρχιτεκτονική των ανά τον κόσμο Χριστιανικών ναών πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στην αισθητική αρμονία του τοπίου κάθε χώρας και στην αρχιτεκτονική παράδοση του κάθε έθνους και της παλαιάς του θρησκείας, προς αποφυγή αποκοπής των ψυχικών δεσμών των εθνών με το προγονικό τους παρελθόν.

Η μεταφύτευση αυτούσιων αρχιτεκτονικών ρυθμών ναών από την χώρα των εκχριστιανιστών στην χώρα των εκχριστιανιζομένων, εκτός του ότι αποξένωσε τους νεοφώτιστους Χριστιανούς από την αισθητική παράδοση των προγόνων τους, επέφερε και καταστροφή στην αρμονία του τοπίου. Στην Αγία Πόλη της Ιερουσαλήμ και στην Αγία γη γενικώτερα, οι χώροι των Χριστιανικών προσκυνημάτων έχουν χάσει κάθε ίχνος της πραγματολογικής ιστορικότητάς τους και της βιβλικότητάς τους, και η ατμόσφαιρα της μυστικιστικής μεσανατολικής αρχαιότητας έχει εξαφανισθεί κάτω από το βάρος των Χριστιανικών ναών όλων των δογ-

μάτων κτισμένων σε Ευρωπαϊκούς Αρχιτεκτονικούς ρυθμούς εντελώς αταίριαστους με το Μεσανατολικό τοπίο.

Όπως τονίσαμε στην αρχή, δεν είμαστε κατήγοροι της Χριστιανικής θρησκείας. Αναγνωρίζουμε την μοναδικότητα της Χριστιανικής αλήθειας και την ευεργετικότατη επίδραση του Χριστιανισμού στις ανθρώπινες κοινωνίες.

Ο Χριστιανισμός εξίσωσε τα ανθρώπινα όντα και η διάδοση του κατήργησε πολλές κοινωνικές αδικίες, όπως η δουλοκτησία και η ανισότητα σε βάρος των γυναικών. Η ισότητα και η ανεκτικότητα του Χριστιανικού περίγυρου ευνοεί την εξάλειψη των αδικιών που ίσως ακόμη υφίστανται σε βάρος της γυναίκας. Αναγνωρίζοντας την τεράστια προσφορά του Χριστιανισμού στην ανθρωπότητα, ζητούμε από τους αρμόδιους φορείς για τις Χριστιανικές αποστολές, να είναι προσεκτικότεροι κατά την επιτέλεση του έγου τους και να μην θίγουν τα εξωτερικά γνωρίσματα των πολιτισμών των εκχριστιανιζομένων εθνών να σέβονται την αρχιτεκτονική παράδοση και την αρμονία του τοπίου των χωρών εργασίας τους, και να μην επιβάλλουν ξενόγλωσσα ονόματα στους νεοφώτιστους Χριστιανούς.

Πρέπει ωστόσο να αναγνωρίσουμε ότι η Αγία Γραφή, η Χριστιανική θεία λειτουργία και τα κείμενα της Χριστιανικής Ιεράς Παραδόσεως έχουν μεταφρασθεί σε όλες τις ζωντανές γλώσσες του κόσμου και ο ασπασμός του Χριστιανισμού δεν απαιτεί την απόρριψη της εθνικής γλώσσας του κάθε Χριστιανού η οποία είναι πλέον σεβαστή από τις Χριστιανικές Ιεραποστολές. Χωρίς να είμαι ενάντιος προς την παγκόσμια επικράτηση της Χριστιανικής χρονολογίας και του Χριστιανικού ημερολογίου πιστεύω ότι κάθε Χριστιανικό έθνος δικαιούται να ονομάζει τους 12 μήνες του έτους με λέξεις προερχόμενος από τις ρίζες της δικής του γλώσσας χωρίς να είναι υποχρεωμένο να πολιτογραφεί τις επικρατούσες Λατινικές ονομασίες των μηνών.

Θα πρότεινα στην ηγεσία της Ελληνορθόδοξης εκκλησίας την κατάργηση της εβραϊκής ονομασίας Σαββάτον, η οποία δηλώνει μια από τις ημέρες της εβδομάδας, καθώς και την αφαίρεση των εβραϊκών λέξεων «Άλληλούϊα» και «Άμήν» από τα κείμενα της Χριστιανικής θείας λειτουργίας του έθνους των Ελλήνων. Σήμερα η αναπόφευκτη προσέγγιση και η εκτεταμένη εξομοίωση των εθνών, λόγω της τεχνολογίας και της ομοθρησκείας, αφήνει πολύ στενά περιθώρια για διατήρηση μιας κάποιας εθνικής καθαρότητας, κυρίως στο γλωσσικό πεδίο και στο πεδίο των εθνικών συμβόλων, αν όχι μόνο σ' αυτά. **Ο δικός μου εθνικισμός δεν έχει την έννοια του μίσους προς τα ένα έθνη αλλά την έννοια του σεβασμού του δικαιώματος διατηρήσεως των ιδιαιτέρων γνωρισμάτων κάθε έθνους.**

Η πολιτισμική εξομοίωση των έθνων, αν αυτή επέλθει, ας μην επέλθει με το θάνατο των εθνικών γλωσσών και των εθνικών συμβόλων.

Madrid: juzgan al ex general nazi Degrelle por afirmar que las cámaras de gas nunca existieron

Madrid. (Efe) — Con la acusación del principal encasillado, ayer se celebró en Madrid la vista de la demanda interpuesta por Violeta Friedman contra Leon Degrelle, antiguo general de las SS alemanas y ex fundador del Partido Rexista Belga, en relación con unas declaraciones a la revista "Tiempo".

En estas declaraciones Degrelle afirmaba, entre otras cosas, que era falsa la existencia de las cámaras de gas en los campos de concentración y consideraba que el doctor Mengel era un "médico normal". La demandante, una judía que perdió a la mayoría de sus familiares en los campos de exterminio, pide que se prohíba al antiguo nazi volver a hacer manifestaciones de este tipo.

La defensa del demandado y el ministerio fiscal solicitaron que se desestimara la solicitud, alegando falta de legitimación de Violeta Friedman, ya que no fue aludida personalmente en el reportaje.

El ministerio público consideró también que Degrelle tenía el derecho a expresar libremente sus ideas, "aunque no nos gusten".

Violeta Friedman, que estuvo internada en el campo de concentración de Auschwitz, presentó una demanda de protección civil del derecho al honor en noviembre de 1985 contra Leon Degrelle, así como Julian Lugo y Juan Giron, director de "Tiempo" y autor del reportaje, respectivamente.

Protesta airada

Durante la vista, a la que asistieron medio centenar de personas, se produjo un momento de tensión cuando el abogado yerno de Degrelle dijo que emitir opiniones favorables a Hitler "era como opinar en contra del arbitrio que anuló el gol de España frente a Brasil".

Ante esta afirmación, varios asistentes protestaron airadamente,

por lo que el juez tuvo que pedir silencio con insistencia. El abogado de Violeta Friedman resaltó que "se trata de la primera vez que se ve en un juicio tales episodios un hecho similar de la Segunda Guerra Mundial".

Tras recordar que España, a pesar de mantener estrechas relaciones con los países del Eje, "siempre había acogido a los judíos perseguidos por Hitler", el letrado se quejó de que la legislación española "permite que permanezcan agazapadas personas así". El abogado concluyó con la petición de que se condene al ex general de la SS a no hacer manifestaciones parecidas en el futuro y a indemnizar a su cliente.

Por el contrario, el defensor de Leon Degrelle mantuvo que su representado y suyos había sido siempre "una persona respetuosa de las minorías" e insistió en que nunca se refirió en sus declaraciones a Violeta Friedman.

El antiguo general de las SS, Leon Degrelle

Tό Αντίδοτο: Πως βλέπετε το αναθεωρητικό κίνημα;

Λεόν Ντεγκρέλ: Ακριβώς αυτές τις ημέρες τελειώνω ένα αναθεωρητικό βιβλίο. Πριν μερικά χρόνια ήταν όπως το ευαγγέλιο, ο μύθος για τα 6 εκατομ. Ήταν ένα δόγμα. Σήμερα όμως δεν το πιστεύει ο κόσμος. Ακόμα και οι Εβραίοι τα έχουν μπερδέψει και δίνει ο καθένας απ' αυτούς, ότι νούμερα θέλει!

Λίγη ώρα πριν έρθετε στο σπίτι μου, διάβαζα ένα κείμενο του Βίζενταλ πως πέθαναν 10 εκατομ. (!!) απ' τα οποία το 1 εκ. ήταν μικρά παιδιά, σε θαλάμους αερίων. Ο Ερυθρός Σταυρός όμως λέει ότι πέθαναν μόνο 350 χιλ. κατά τη διάρκεια του πολέμου και φυσικά όχι στους ανύπαρκτους θαλάμους αερίων. Είναι φυσικό

Ο κ. Ντεγκρέλ ενώ δίνει συνέντευξη στον εκδότη του περιοδικού μας.

όταν υπάρχουν αρρώστιες τύφος. Δεν ξέρω αν γνωρίζετε την μελέτη του Αμερικανού μηχανικού, Lester, σχετικά με τους «θαλάμους αερίων». Διότι στις Αμερικανικές φυλακές υπάρχουν θάλαμοι αερίων. Εκτελούνται ποινικοί κρατούμενοι σ' αυτές.

Tον Lester, τον είχε παραξενεύσει η ιστορία των Γερμανικών «θαλάμων αερίων». Αυτός ο κύριος παρουσίασε μια εργασία 192 σελίδων, καθαρά επιστημονική, χωρίς τίποτα το πολιτικό, που αποδεικνύει ότι ήταν αδύνατο να γινόταν τέτοια πράγματα. Εμείς, ως στρατιώτες, όταν περνούσαμε στα μετόπισθεν, πηγαίναμε σε ορισμένες «σάλες» για να σκοτώσουμε τα μικρόβια, που πιθανόν να είχαμε, μετά από τόσες κακουχίες. Υπήρχαν «σάλες» για αξιωματικούς και για οπλίτες. Πηγαίναμε μέσα γυμνοί και περιμέναμε μέσα στην αίθουσα για 2-3 ώρες χωρίς κανένα κίνδυνο.

Το Αντίδοτο: Δηλαδή δεν υπήρχαν στην πραγματικότητα «θάλαμοι αερίων»;

Λ.Ν.: Πού νά βρεθοῦν; Μεταφέρθηκαν 31 τ.μ.² στις ΗΠΑ, από τούς υποτιθέμενους «θαλάμους αερίων», γιά χημική ανάλυση. Διότι τα αέρια, εάν υπήρχαν, θα έπρεπε να «ποτίσουν» τα τοιχώματα. Όλες οι αναλύσεις ήταν αρνητικές! Οι διάφοροι «μάρτυρες» των «θαλάμων» τρέμουν μπροστά στις επιστημονικές αποδείξεις. Εάν πράγματι, ας το δεχθούμε έστω για μια στιγμή, υπήρχαν, θα πέθαιναν στην Πολωνία (Άουστιτς) 106 χιλ. άνθρωποι. Επομένως τα 4 ή 10

εκ. του Βιζενταλ ή τά 17 (!!!) του Parwuepiue είναι αδιανόητα. Προπαντός τα 17 εκ. του Parwuepiue ξεπερνούν κατά 2 εκ. τον πληθυσμό των εβραίων σ' ολόκληρο τον κόσμο!!!

Ούτε φυσικά ο μύθος των 6 εκ. στέκει, αφού στην Ευρώπη τότε ζούσαν 5,5 εκ. εβραίοι. **Πιθανόν κάποιοι εβραίοι να πέθαναν από δύο φορές!!!**

Άλλο επίσης οι «θάλαμοι αερίων» κι άλλο οι φούρνοι. Πόσοι μπορούν να καούν σ' ένα φούρνο απ' τη στιγμή που χωράει έναν άνθρωπο; Μέσα σε μια νύκτα στη Δρέσδη σκοτώθηκαν τόσες Γερμανίδες και παιδιά όσοι σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων κατά τη διάρκεια όλου του πολέμου. Πόσες ώρες λειτουργούσαν οι φούρνοι; Την νύκτα δεν μπορούσαν, γιατί θα φαινόντουσαν από την αεροπορία. Άλλο ντοκουμέντο είναι οι φωτογραφίες της Αμερικανικής αεροπορίας. Οι Αμερικανοί κατά τη διάρκεια του πολέμου φωτογράφησαν τετράγωνο ανά τετράγωνο όλη τη Γερμανία. Σ' αυτές τις φωτογραφίες, που είναι γύρω στις 200 και τις έχω εδώ και δύο χρόνια διότι δεν αποτελούν πλέον στρατιωτικό μυστικό, φαίνονται καθαρά οι φούρνοι.

Σήμερα υπάρχουν κατάλογοι με τους ανθρώπους, που επειδή πέθαναν από τύφο ή άλλη αρρώστια, «κάηκαν» στους φούρνους. Στό Νταχάου, στην είσοδο, υπήρχε μια τεράστια πλάκα «στη μνήμη των 286 χιλ. μαρτύρων από την Γερμανική βαρβαρότητα». Σήμερα δεν υπάρ-

ΑΦΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΥΣ ΗΕΥΧΟΥΣ!!

χει. Έχει αφαιρεθεί από τον επίσκοπο του Μονάχου, ο οποίος ήταν κρατούμενος στο Ντάχαου, και φυσικά ήξερε ότι αυτό το νούμερο ήταν ψεύτικο. Τώρα έχει δημοσιευτεί στην Κομμουνιστική Διεθνή, κατάλογος μήνα-μήνα, στην θέση των 286 χιλ. υπάρχει ο αριθμός 27 χιλ. (Τι διαφορά!) από τους οποίους οι 13 χιλ. πέθαναν τις τελευταίες εβδομάδες του πολέμου. Όταν χιλιάδες άνθρωποι ήρθαν στην Γερμανία για να ξεφύγουν από τους Σοβιετικούς, μετέφεραν τον τύφο. Πως να ζήσει κάποιος χωρίς νερό και τροφή, μέσα στο κρύο με κατεστραμένα τα πάντα γύρω του;

Το καλοκαίρι του 1944, οι Γερμανοί δέχτηκαν ν' ανταλλάξουν 2 εκ. εβραίους με 10 χιλ. στρατιωτικά φορτηγά. Κάτι που δεν δέχτηκαν οι Σύμμαχοι.

Πως λοιπόν οι Γερμανοί αφάνιζαν τους εβραίους; Άλλη απόδειξη είναι το παράνομο κράτος του Ισραήλ. Από ποιούς κατοικήθηκε; Από τα 2,5 εκ. Εβραίους της Κ. Ευρώπης... Γι' αυτό πολεμούν λυσσαλέα οποιονδήποτε μελετά ή γράφει και αρνείται το «ολοκαύτωμα». **Στη Γαλλία απαγορεύεται ν' αρνηθείς το ολοκαύτωμα και τιμωρείσαι με 1 χρόνο φυλακή και 200 χιλ. φράγκα πρόστιμο όποιος αρνείται τους «θαλάμους αερίων».**

Φυσικά άπό πίσω κρύβονται αύτοί που κυβερνούν τη Γαλλία...

Στον Α.Π.Π., όταν εγώ ήμουν μικρό παιδί, έλεγαν ότι οι Γερμανοί έκοβαν τα χέρια των μικρών παιδιών!! Όταν ο πόλεμος τελείωσε, δεν

παρουσιάσθηκε, ούτε ένα παιδάκι με κομμένα χέρια!

Η «Φιγκαρό» το 1940, έλεγε ότι οι Γερμανοί έδιναν στους μικρούς εβραίους, δηλητηριασμένες καραμέλες (!!). Μάλιστα έδινε και το μέγεθος. Άλλα ποτέ δεν βρέθηκε ούτε μια καραμέλα. Πως να βρεθεί άλλωστε, αφού ήταν ψέμμα. Οι Εβραίοι δίνουν αυτά τα νούμερα για να πάρνουν λεφτά από το Γερμανικό κράτος. Είναι σπεσιαλίστες στις πλαστογραφίες. Επίσης ο Πωλ Ρασινιέρ, σοσιαλιστής βουλευτής, με πέντε χρόνια σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων, αρνείται το «ολοκαύτωμα». Αγανάκτησε όταν διάβασε όλα αυτά τα ψέμματα γύρω από τα στρατόπεδα, κι έγραψε το βιβλίο «Το ψέμμα του Οδυσσέα». Είμαι σίγουρος ότι κανένας από τους δημοσιογράφους που αναφέρεται στο «ολοκαύτωμα», δεν έχει διαβάσει έστω κι ένα αναθεωρητικό βιβλίο! Κατηγορούν τους αναγεωρητές. Μα γιατί; Ο Φωρισσόν είναι ένας φιλήσυχος καθηγητής πανεπιστημίου που δεν είχε τίποτα το κοινό με τους «Ναζί». Το αντίθετο. Ήταν αντι-ναζί. Η μητέρα του ήταν Αγγλίδα. Το κυνηγητό του Φωρισσόν γίνεται από σκοτεινές δυνάμεις. Παρ' όλα αυτά συνεχίζει.

O Rise, πρόεδρος της Ιατρικής Ακαδημίας, ήταν στο Μπούνχεβαλντ. Μετά τον πόλεμο έγραψε ένα βιβλίο, για το ποιοί ήταν σ' αυτό το στρατόπεδο. Ένα μεγάλο μέρος ήταν ποινικοί κρατούμενοι άλλοι ήταν ομοφυλόφιλοι και κομμουνιστές. Αναφέρει επίσης, ότι έπαιρναν φαγητό 2 χιλ. Θερμίδων την ημέρα, συν τη βοή-

Αυτοί οι τοκογλύφοι εργάσθηκαν για πρώτη φορά.

ARBEIT MACHT FREI

LEON DEGRELLE

LETTERA AL PAPA
SULLA TRUFFA DI AUSCHWITZ

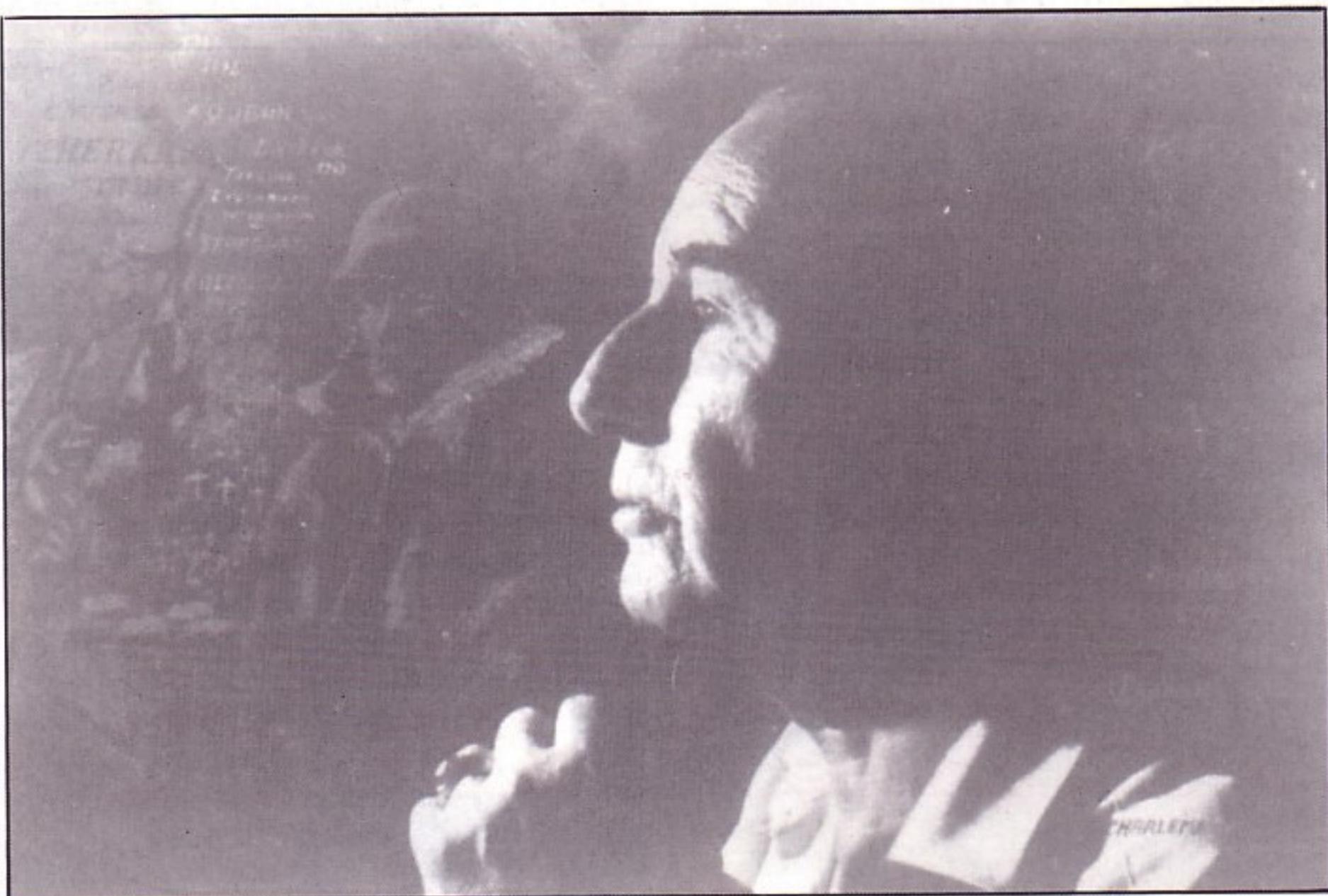
"Sentinella d'Italia"

León Degrelle

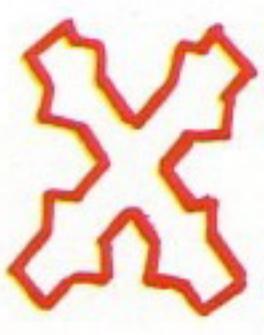
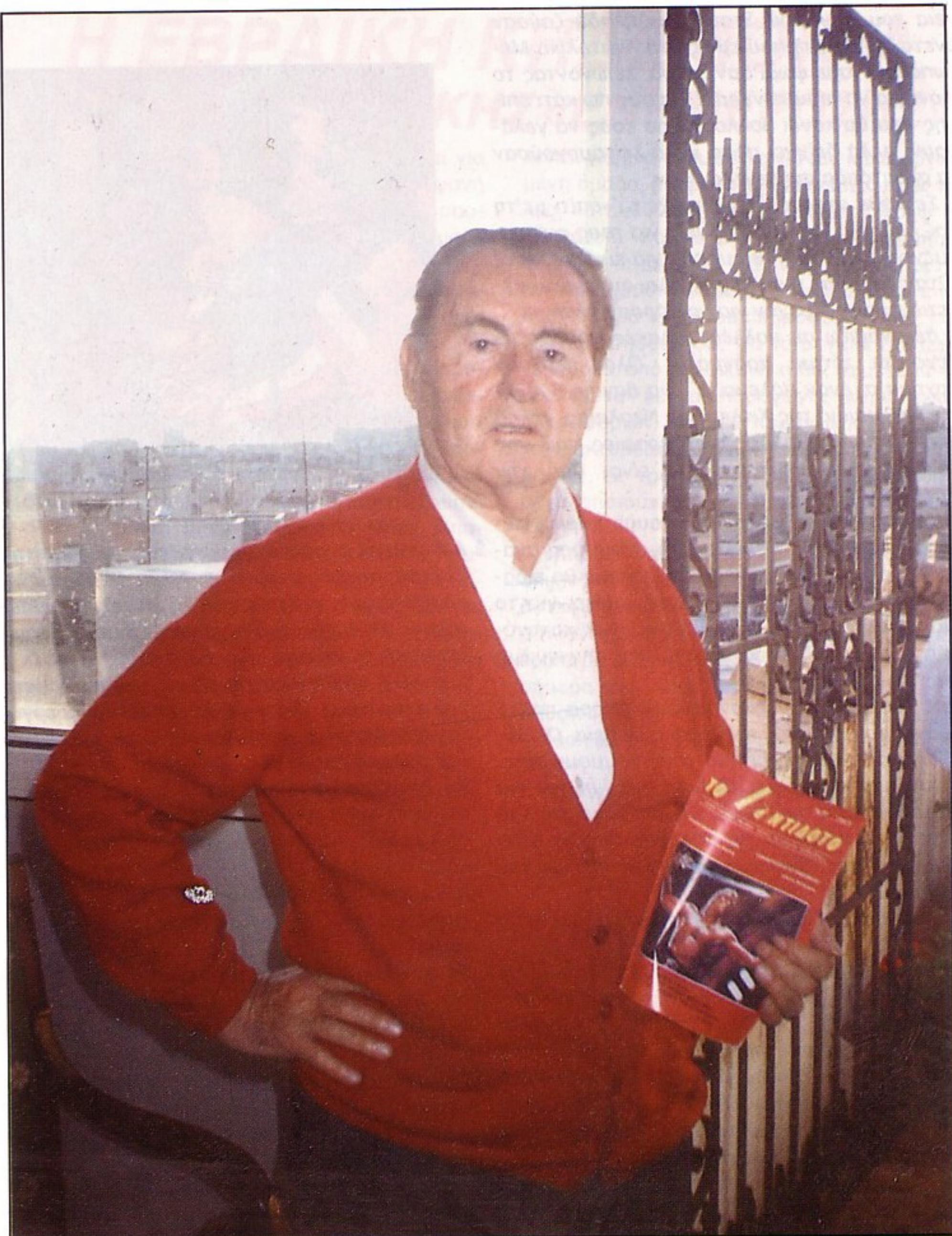
NUESTRA
EUROPA

Εξώφυλλα από τα βιβλία που ο κ. Ντεγκρέλ μας χάρισε.

O DEGRELLE με φόντο τον πίνακα του γάλλου καλλιτέχνη Jacques de Schutter, που αναφέρεται στις μάχες του Leon με τον REX και στο Ανατολικό μέτωπο.

θεια του Ερυθρού Σταυρού. Δηλαδή ζούσαν άνετα, τη στιγμή που εμείς στο Ανατολικό Μέτωπο τρώγαμε ψωμί σαν πέτρα, λειώνοντας το χιόνι για να πιούμε νερρό! Θα σας πω κάτι επίσης που θα κάνει πολλούς από εσάς να γελάσουν, αλλά δείχνει πόσο καλά λειτουργούσαν τα στρατόπεδα σύγκεντρώσεων.

Σε κάθε στρατόπεδο υπήρχε το «σπίτι με' τη ροζ λάμπα». Τι ήταν; Πορνείο για τους φυλακισμένους. Με τιμή δύο μάρκα για είκοσι λεπτά! Όταν βαρούσε η σάλπιγγα, όλοι αυτοί οι «σκελετωμένοι», έτρεχαν για να πάρουν θέση...

Δεν νομίζω σε πολλές φυλακές σήμερα να δέχονται τέτοια πράγματα. Όλοι περνούν άσχημα σ' έναν πόλεμο. Σ' ένα βαγόνι βρέθηκαν 146 παιδιά της Χιτλερικής Νεολαίας, νεκρά από το κρύο. Πολλές φωτογραφίες που μας δείχνουν για «εγκλήματα», είναι από την Δρέσδη!!!

Τό Αντίδοτο: Για να ξεφύγουμε κύριε Ντεγκρέλ απ' αυτά τα θέματα, τα οποία μας αναπτύξατε με πολλά επιχειήματα. Όπως θα είδατε στο 15 τεύχος μας, είχαμε γράψει για το Μάο. Πολλοί, ακροδεξιοί και Ναζί, μας κατηγόρησαν ως αιρετικούς. Πέστε μας την γνώμη σας για το Μάο.

Λ.Ν.: Ο Μάο ήταν επαναστάτης. Πάρα πολλά χρόνια προετοίμαζε τη Μεγάλη Πορεία. Οι Άγγλοι ήταν χειρότεροι από τους κομμουνιστές. Ήταν αποικιοκράτες. Ο Μάο αγωνίσθηκε για την ελευθερία της Κίνας. Έδωσε ψωμί στο λαό του. Αν δεν αρέσει σε πολλούς επειδή ήταν κομμουνιστής, δικαίωμά τους. **Εγώ πάντως τον θαυμάζω.**

Το Αντίδοτο: Για τον Τσε Γκεβάρα τι έχετε να πείτε;

Λ.Ν.: Ο Γκεβάρα είναι άλλη μια μεγάλη μορφή. Η δεξιά δεν έχει προσωπικότητες σαν τον Τσε. Εμείς έχουμε.

Είναι η αδυναμία της δεξιάς, διότι είναι πολύ μαλθακή. Εμείς δεν θα μπορέσουμε να θγάλουμε επαναστάτες σαν τον Τσε Γκεβάρα, διότι δεν είμαστε προετοιμασμένοι. Οι δεξιοί είναι δειλοί, δεν κάνουν για τίποτε.

Το Αντίδοτο: Κάπου γράψαμε «Κομμαντάτε Ερνέστο Τσε Γκεβάρα: ΠΑΡΩΝ». Εσείς, ως ηγέτης, εθνικοσοσιαλιστής, πως το κρίνετε;

Λ.Ν.: Διστυχώς, αυτό εννοούσα προηγούμενα, δεν υπάρχουν Άνδρες (με άλφα κεφαλαίο) σαν τον Τσε Γκεβάρα. Τσε θγάζει μόνο μια ιδεαλιστική εποχή. Σήμερα όλοι είναι υλιστές.

Το Αντίδοτο: Πως βλέπετε το NATO;

Λ.Ν.: Μα όπως ακριβώς είναι. Το πατρονάρισμα της Ευρώπης από τις ΗΠΑ. Δεν είναι «συμμαχία», είναι υποδούλωση.

Το Αντίδοτο: Την ΕΟΚ;

Λ.Ν.: Αυτοί οι ηλίθιοι δημοκράτες οδηγούν την Ευρώπη στην οικονομική αναρχία και στην αμερικανοποίηση κάθε ημέρα, 2-3 επιχειρήσεις πέφτουν σ' Αμερικανικά χέρια. Όλα τα supermarket στην Ισπανία είναι ξένα.

Η ΕΟΚ υπερασπίζεται μόνο τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Οι πατρίδες οι λαοί και οι εργαζόμενοι δεν την απασχολούν. Εμείς πρέπει να την πολεμήσουμε.

Το Αντίδοτο: Δεν σας «φοβίζει» το γεγονός, ότι μετά απ' αυτές τις απαντήσεις σας, κυρίως να τον Μάο και τον Τσέ, σας χαρακτηρίσουν κι εσάς «αιρετικό»;

Λ.Ν.: Εγώ πάντα έθλεπα με συμπάθεια τους «αιρετικούς». Έχουν κάτι το ηρωϊκό μέσα τους!

Το Αντίδοτο: Τι θα συμβουλεύατε τους Έλληνες εθνικοσοσιαλιστές;

Λ.Ν. Προσοχή στη δεξιά. Για μένα η δεξιά είναι πιο επικίνδυνη απ' την αριστερά. Η δεξιά είναι ένας εχθρός που έχει το πρόσωπο του «φίλου».

Είναι ένας αντίπαλος σ' αυτά που πιστεύουμε. Είναι δειλοί που συμμαχούν με τους πάντες, ακόμη και με τους κομμουνιστές, προκειμένου να μας κτυπήσουν. Αυτοί θέλουν την εξουσία για να κλέβουν και να τρώνε. Εμείς όταν μπήκαμε με τον REX στο κοινοβούλιο, μπήκαμε για να το διαλύσουμε. Όχι για να πάξουμε το κοινοβουλευτικό παιχνίδι. Ο κ. Μπλας Πινιάρ τι θα κάνει κι αν θγει βουλευτής;

Το Αντίδοτο: Ο κ. Πινιάρ είναι της «εθνικής δεξιάς».

Λ.Ν.: Τόσο το χειρότερο. Τι θα κάνει κι αν πάει στις Βρυξέλλες; ΤΙΠΟΤΑ. Παρουσία; Αρνητική. Όλα του θα είναι ένα τίποτα...

Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΚΗΔΕΜΟΝΙΑ ΣΤΑ ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ «ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ»

Στην εποχή μας, εποχή που διακρίνεται για το εφήμερο των σχέσεων της, την πρωτοφανή διεθνοποίηση, συγκεντρωτροποίηση και «αποπροσωποποίηση» του κεφαλαίου, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και επικοινωνίας, οι «πληροφορίες» γενικότερα, παιζουν όλο και σπουδαιότερο ρόλο στο πλέγμα των πολιτικών σχέσεων.

Ο τύπος σήμερα, δεν έχει απλά ένα πληροφοριακό - ενημερωτικό ρόλο, αλλά ένα καθοδηγητικό, παρασύρει και κατευθύνει την «κοινή γνώμη», τον τρόπο σκέψεως του απλού πολίτη, της κοινωνικές εξελίξεις, τα πολιτικά δρώμενα. Ο τύπος δεν είναι η τέταρτη εξουσία αλλά η πρώτη υπερ-εξουσία! Ο Μπεν Μπαγκντικιάν, αρθρογράφος της καναδικής επιθεωρήσεως «The Nation», αναφέρει: «Ο Καίσαρ, ο Χίτλερ, ο Ρούσβελτ, ο Πάπας, δεν θα τολμούσαν ούτε να ονειρευτούν ότι θα αποκτούσαν ποτέ την πειθώ που έχουν σήμερα οι γίγαντες της δημοσιότητας. Ο κόσμος περιμένει απ' αυτούς να του πουν τι να ψηφίσει, αλλά και τι να φάει, πως να ντυθεί, πως να διασκεδάσει...». Καταλαβαίνουμε δηλ. ότι αυτός που έχει σημαντική πρόσβαση στο τύπο, είτε πρό-

κειται για ένα άτομο είτε για μια καλά οργανωμένη ομάδα, μπορεί ν' ασκεί πιέσεις προς πολλές κατευθύνσεις. Στην Ελλάδα, λόγω του «Γκράτσια Κοσκώτα», το συνειδηποιήσαμε όλοι για τα καλά. Ο Ελληνικός τύπος, μια και ανήκει δημοσιογραφικά στην νεολιθική εποχή όσον αφορά τα δίκτυα πληροφοριών του, παίρνει τις ειδήσεις του, για τα μεγάλα εξωτερικά γεγονότα, από τον διεθνή τύπο, τα μεγάλα «καθιερωμένα» κέντρα παραγωγής (κυριολεκτικά) πληροφοριών. Και λέω παραγωγής, διότι αυτά τα πρακτορεία ειδήσεων επεξεργάζονται τις ειδήσεις, τις τροποποιούν, τις αμβλύνουν ή τις μεγαλοποιούν, πολλές φορές ακόμη και τις θάβουν!

Υπάρχουν πολλές ειδήσεις που είναι αρκετά επικίνδυνες για τα αυτιά των ακροατών. Επικίνδυνες φυσικά για τις επιδιώξεις και τα συμφέροντα της «Διεθνούς Αδελφότητος»... Και το ερώτημα μπαίνει από μόνο του: Ποιός ελέγχει σήμερα το Διεθνή Τύπο, ποιός αποφασίζει τι να μαθαίνουμε και πότε τι να μη μαθαίνουμε, την ένταση με την οποία θα μας περάσουν την «είδηση»;

Ας κάνουμε λοιπόν μια βόλτα στον χώρο των

μέσων μαζικής (από) ενημερώσεως.

1) TZAK ΟΥΩΡΝΕΡ. Εβραίος εκ Πολωνίας. Κατέχει το «Τάϊμ», το «Λάϊφ», το «Σπορτς Ιλουστρέϊτεντ», το «πιπλ», με συνολική κυκλοφορία 120 εκατ. αντίτυπα! Έχει τις εκδόσεις «Σκοτ Φόρσμαν», «Λιτλ Μπράουν», «Λέσχης του Βιβλίου», την δισκογραφική εταιρία «wCI», δεύτερη στον κόσμο! και το δεύτερο παγκοσμίως καλωδιακό σύστημα τηλεοπτικών δικτύων όπου ανήκουν η «Αμερικαν Τ.Β. Κορπορέϊσιον», το «Χόουμ Μποξ Όφις», το «Σίνεμαξ».

2) PAİNΧΑΡΤ ΜΩΝ. Εβραίος που εδρεύει στη Γερμανία, διευθύνοντας την εταιρία «Μπερτελσμαν». Έχει τους εκδοτικούς οίκους της Αμερικής, από τους μεγαλύτερους στον κόσμο, «Ντάμπλιντεϊ», «Μπάνταμ Μπουκς», «Ντελ και Λιτεράρι Γκιλντ». Η δισκογραφική εταιρία κολοσσός RCA και η «Αρίστα Ρέκορντς», τα μεγάλα Αμερικανικά περιοδικά «Πέρεντς» και «Γιανγκ Μίλς» είναι επίσης δικά του. Στη Γερμανία όπου μένει, έχει τον τεράστιο εκδοτικό οίκο «Γκρούνερ και Γιαρ» που εκδίδει σαράντα περιοδικά τεράστιας κυκλοφορίας. Όλος ο Γερμανικός τύπος είναι στα χέρια του. Το σημαντικότερο όμως δεν τ' ακούσατε ακόμη: Ο Μων είναι πιο πλούσιος και από το Γερμανικό κράτος!!! Πριν λίγο καιρό αγόρασε δυο δορυφορικά κανάλια μέσα από τα χέρια της Γερμανικής κυβερνήσεως, μια κι η τελευταία δεν μπορούσε να προσφέρει το ποσό που έδωσε ο Μων...

3) ΡΟΥΠΕΡΤ ΜΕΡΝΤΟΚ. Ο Εβραίος αυτοκράτορας του τύπου από την Αυστραλία. Στην Αυστραλία, την Αγγλία και στην Αμερική, ο Μέρντοκ πουλάει καθημερικά 14 εκατ. φύλλα! Στην Αυστραλία ελέγχει τα δύο τρίτα της συνολικής κυκλοφορίας των εφημερίδων και στη Ν. Ζηλανδία το μισό! Κατέχει τις μεγαλύτερες κυριακάτικες εφημερίδες της Δύσης, τη «Νιουζ οφ δε Ουέρλντ», τη «Σαν» και τους «Σάνταις Τάϊμς»

Κατέχει το 7% του πρακτορείου «Ρώϊτερ». Το 20% της «Πήρσονς» που εκδίδει την «Φαινάνσιαλ Τάϊμς», το «Έκονόμιστ» και τα βιβλία «Πένγκουϊν» καθώς και το μεγαλύτερο δορυφορικό τηλεοπτικό σύστημα της Ευρώπης! Στην Ασία ο Μέρντοκ εκδίδει το «Σάουθ Τσάΐνα Μόρνινγκ Ποστ», η μεγαλύτερη εφημερίδα που κυκλοφορεί στο Χονγκ Κόνγκ, Ταϊβάν, Σιγκαπούρη, Μαλαισία, Ιαπωνία και Ν. Κορέα. Ελέγχει τον τοπικό τύπο της Βόστωνης και του Τέξας, το ραδιοφωνικό δίκτυο Φοξ, τον εκδοτικό οίκο «Χάρπερ και Ρόου», τα μεγάλης κυκλοφορίας περιοδικά «Σεθεντήν», «Νιου Γιορκ», «Τ.Β. Γκάϊντ» που πουλάει κάθε εβδομάδα 17 εκατ. αντίτυπα! Του ανήκει επίσης η «Τουέ-

ντυθ Σέντσουρυ Φοξ», η μεγαλύτερη εταιρία κινηματογράφου του Χόλυγουντ! Στις ΗΠΑ επίσης βγάζει τα θρησκευτικά βιβλία ως έντυπα της ευαγγελικής εκκλησίας, μιας εκκλησίας με αρκετά «ύποπτες» θέσεις, που αποτελεί για πολλούς παιδί του Σιωνισμού σαν τον Χιλιασμό...

4) ΟΥΩΡΕΝ ΜΠΑΦΕΤ. Εβραίος της Αμερικής. Κατέχει το ABC, οκτώ τηλεοπτικούς σταθμούς, είκοσι ένα ραδιοσταθμούς! και εννέα μεγάλες εφημερίδες. Επίσης, 29 μεγάλα περιοδικά και δέκα κανάλια καλωδιακής τηλεοράσεως. Έχει ακόμη την «Ουάσιγκτον Ποστ», το μεγαλύτερο ποσοστό της Κόκα Κόλα και την Κολούμπια.

5) ΡΟΜΠΕΡ ΜΑΞΟΥΕΛ. Εβραίος της Τσεχοσλοβακίας, πραγματικό όνομα Λουδοβίκος Χοχ (οι εβραίοι πάντα έχουν τη συνήθεια ν' αλλάζουν τ' όνομά τους...) παντρεμένος με την επίσης εβραία Ελίζαμπεθ Μέϋκαρντ.

Είναι ο μεγιστάνας του Αγγλοσαξωνικού τύπου και τηλεοράσεως. Έχει επίσης την «Νταίλυ Μίρρορ» και τον τεράστιο εκδοτικό οίκο «Μακμίλλαν» των ΗΠΑ.

Πουλάει κάθε ημέρα 10 εκατ. φύλλα, δηλώνει «σοσιαλιστής» και λέει «πως κάποια ημέρα θα γίνω και πρωθυπουργός της Μ. Βρεττανίας».

Δεν νομίζω να χρειάζεται επίλογος για το τέλος αυτού του κειμένου. Ο καθένας ας βγάλει τα συμπεράσματά του.

Ας σταματήσουν όμως οι εβραίοι τις κλάψες για κατατρεγμούς, διώξεις και «αντισιμητισμό». Φτάνει πια. Οι μάσκες πέφτουν, οι λαοί ξυπνάνε.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ ΤΩΝ Η.Π.Α.

Αναρωτηθήκατε ποτέ, ποιός βρίσκεται πίσω από τό παρασκήνιο τής έξωτερης πολιτικής τών ΗΠΑ; Αύτό ήθελα νά τό μάθω άπό καιρό.

Τό κατεστημένο τών ΗΠΑ, δέν είναι ένιαίο. Έχει διασπαστεί σέ δυό φράξιες ή κόμματα, τήν Trilateral Committee (Τριμερής Έπιτροπή) και τήν Committee Under Present Danger. Θά δούμε πώς αύτή ή διάσπαση στό κατεστημένο έπιπρεάζει τίς καθημερινές πολιτικές έξελίξεις, τίς διεθνείς σχέσεις, συνομιλίες ΗΠΑ-ΕΣΣΔ γιά έλεγχο τών πυρηνικών έξοπλισμών – άφοπλισμού, καθώς τήν έπιδρομή στή Λιβύη και τό μέλλον στήν Κεντρική Αμερική και πιό είδικά στή Νικαράγουα.

Υπάρχει μιά όργάνωση στίς ΗΠΑ μέ τό δνομα Council of Foreign Relations (Συμβούλιο Έξωτερικών Σχέσεων). Τό Συμβούλιο αύτό άποτελείται από 2.000 άτομα, δχι πολλοί σέ άριθμό, άλλα είναι οι πιό πλούσιοι και ίσχυροί παράγοντες τών ΗΠΑ. Στήν όργάνωση αύτή άνήκουν οι: Χένρυ Κίσσιγκερ, Ντέηθιντ Ροκφέλλερ, Τζωρτζ Σούλτς, Άλεξάντερ Χαίνγκ, Ρίτσαρντ Πέρλ, Τζέημς Σλέσσιγκερ, Γκασπάρ Ούαϊμπέργκερ, Ουίλλιαμ Κόλμπι, οι έκαστοτε άρχηγοι τής CIA, ο Ζμπιγγιού Μπρεζίνσκυ, Μπίλ Μόουερς, Μπάρμπαρα Ούώλτερς, Ντάν Ράδερ, Πήτερ Τζέννινγκς, οι ίδιοκτήτες τών τηλεοπτικών δικτύων ABC, CBS, NBC, οι συντάκτες τών Times, Newsweek, TIME και άλλα γνωστά όνόματα. Όλοι αύτοί άνήκουν στό Συμβούλιο Έξωτερικών σχέσεων.

Τό Συμβούλιο Έξωτερικών Σχέσεων (ΣΕΣ) ιδρύθηκε τό 1923 από τίς οίκογένειες Ροκφέλερ, Μόργκαν και διάφορους άλλους βιομηχάνους. Σκέφτηκαν τότε νά δημιουργήσουν μιά όργάνωση πού νά καταστρατηγεί τήν έξωτερηκή πολιτική τών ΗΠΑ. Στά 1930 τό ΣΕΣ δέν είχε μεγάλη δύναμη. Τό πιό ίσχυρό πρόσωπο τότε, ήταν ο Χέρμπερτ Χούθερ. Άνθρωποι τής Chase Manhattan Bank –ιδρύτρια έταιρεία τού ΣΕΣ – άρχισαν συνομιλίες μέ άτομα τού ύπουργείου Έξωτερικών. Είχαν άντιληφθεί ότι τό μέλλον τού κόσμου θά άλλαζε μέ τόν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ή Μεγάλη Βρεττανία και ή Γερμανία θά έπαιναν νά είναι οι πρώτες δυνάμεις τής Εύρωπης. Είδαν λοιπόν, τήν εύκαιρία πού άνοιγε τό δρόμο τού άμερικανικού κεφαλαίου στήν Εύρωπη.

Ο κύριος έμπνευστής τής προσέγγισης ΣΕΣ και Ύπουργείου Έξωτερικών, ήταν ο Τζών Μακλόϋ, πού είδε ότι τό Στέητ Ντηπάρτμεντ άπο-

τελείται άπό άτομα χωρίς μεγάλη μόρφωση, έρασιτέχνες τής διπλωματίας πού πάντα έπεφταν έξω από τόν έτήσιο προϋπολογισμό. Άρχισαν λοιπόν, νά κάνουν ζνειρά γιά τόν κόσμο μετά τήν λήξη τού πολέμου. Άμέσως, άνθρωποι έξυπνοι, έπαγγελματίες μέ μεγάλη Πανεπιστημιακή Μόρφωση, πήραν θέσεις κλειδιά στό Ύπουργείο Έξωτερικών. Τό πρώτο σχέδιο τού ΣΕΣ ήταν ή δημιουργία τού Όργανισμού τών Ήνωμένων Έθνων, τό σχέδιο Μάρσαλ – μέ πρόσχημα νά σώσουν τήν Εύρωπη από τόν κομμουνισμό και ή CIA – μέχρι τότε ύπηρχε ή OSS – δημιούργημα και αύτή τού ΣΕΣ. Ό "Άλλεν Ντάλλες, είχε πει: «...πρέπει νά άναδιοργανώσουμε τήν OSS νά τήν κάνουμε πανίσχυρη, νά είναι σέ θέση νά βοηθάει τή διακίνηση πληροφοριών σέ όλο τόν κόσμο». Ό "Άλλεν Ντάλλες έγινε και ο πρώτος άρχηγός τής CIA. Στίς άρχες τής δεκετίας τού '50, τά ύπουργικά Συμβούλια τών Τρούμαν, "Αϊζενχάουερρ έλεγχονταν από τό ΣΕΣ, στό όποιο ό ίδιος ή «Αϊκ» ήταν μέλος.

Αύτοί στρατήγησαν τήν πολιτική Συγκράτησης πού έθγαινε και σέ περιοδικό, και πού μαζί μέ τήν «Πράθντα» ήσαν τά πιο ίσχυρά έντυπα σέ παγκόσμια κλίμακα. Μέχρι τό 1960, όλα πήγαιναν καλά, τό ΣΕΣ είχε ύπό τόν έλεγχο του τά ύπουργικά συμβούλια τών Κέννενου και Τζόνσον. Οι άνθρωποι του ζωώς, δέν πρόθλεψαν μιά έπερχόμενη καταστροφή, πού ήταν και ή πρώτη. Ήταν ή έποχή πού τά πρώτα άμερικανικά στρατεύματα έφθαναν στό Βιετνάμ. Τό τελικό κύπημα ήρθε μέ τήν κατάληψη τής Σαϊγκόν άπό τούς Βιετκόγκ. Αυτή λοιπόν, ή όργάνωση τών δισεκατομμυριούχων βιομηχάνων έχασε γιά πρώτη φορά, και τό πιο ούσιαστικό, έχασαν άπό τή μαζική πάλη ένός φτωχού λαού.

Ούτε τό άνερχόμενο άστέρι τού ΣΕΣ Χένρυ Κίσσιγκερ, μπόρεσε νά άλλάξει τή ροή τών πραγμάτων. Συνέπεια αύτής τής ήττας ήταν ή διάσπαση τού ΣΕΣ μέ τήν Τριμερή Έπιτροπή, και τού ΣΕΣ μέ τήν Έπιτροπή Under Present Danger, στά μέσα τής δεκαετίας τού 1970.

Τό ΣΕΣ δέν είναι όργάνωση ούτε συνωμοτική, ούτε μυστική, άπλα είναι ένα «κλαμπ» γερόντων, πού όλα τά μέλη τους είναι γνωστά όνόματα και πανίσχυρά. Άλλοι άπό αύτούς είναι φιλελεύθεροι, άλλοι συντηρητικοί άλλοι δεξιοί, άλλα όλοι άνήκουν στό ΣΕΣ.

Τό 1972 άρχισαν οι πρώτες γκρίνιες στούς κόλπους τού ΣΕΣ. Τελικά ή πρώτη φράξια δη-

μιουργήθηκε τό 1975, όταν ο Ντέηβιντ Ροκφέλερ ήρθε σε έπικοινωνία μέ τους Πωλ Ουώρμικ και Ζμπίγνιου Μπρεζίνσκυ, γιά νά σχηματίχουν αύτοι τήν Τριμερή Έπιτροπή.

Ένα άπό τά πρώτα και έλπιδοφόρα μέλη τής Τριμερούς ήταν ο κυβερνήτης τής Τζώρτζια Τζίμμι Κάρτερ, πού έγινε τό 1976 Πρόεδρος τών ΗΠΑ, μέ σύμβουλα τόν Μπρεζίνσκυ πού τόν είχε στρατολογήσει πιό πρίν. Η Τριμερής πίστευε ότι μέ μεγαλύτερη στρατιωτική έπεμβαση, δέν θά έχαναν τό Βιετνάμ. Κατάλαβαν ότι στά Κράτη τού τρίτου Κόσμου, δροῦν έθνικιστικά αύτόνομα κινήματα χωρίς τή βοήθεια τής Σοβιετικής Ένωσης.

Τό πρόβλημα λοιπόν τής Τριμερούς ήταν πώς νά μπλέξει τήν ΕΣΣΔ σε διεθνείς περιπέτειες, γιά νά άνακόψει τό ρυθμό προόδου στό πολιτικο-πολιτιστικό στίθιο μέσα και έξω άπό τήν άχανή ΕΣΣΔ. Άρχισαν λοιπόν, μιά άνευ προηγουμένου άντισοβιετική προπαγάνδα, χρησιμοποιώντας σοβιετικούς φυγάδες, Μπήτλες, άντισοβιετική λογοτεχνία, μπλού τζήν και ότι άλλο φανταστείτε.

Τό 1975 δημιουργήθηκε ή δεύτερη φράξια μέσα στό ΣΕΣ μέ τό όνομα Έπιτροπή Under present Danger. Ίδρυτές της ήσαν ο Τζών Νίτσε και ο Γιουτζήν Ρόστοου. Δεν είχαν όμως τά μεγάλα μέσα και τούς οίκονομικούς πόρους. Άρχισαν νά παίρνουν ριψοκίνδυνες και τολμηρές άποφάσεις. Άπόθεσαν όλες τους τίς έλπιδες σε έναν πρώην ήθοποιό άπό τήν Καλλιφόρνια, τόν Ρόναλντ Ρήγκαν. Τό 1980 τίς έκλογές έπρεπε νά κερδίσει ο Τζίμμι Κάρτερ, άλλα οι «διεθνείς συγκυρίες», τόν όδηγησαν στήν ήττα.

Στό συνέδριο τού Ρεπουμπλικανικού Κόμμα-

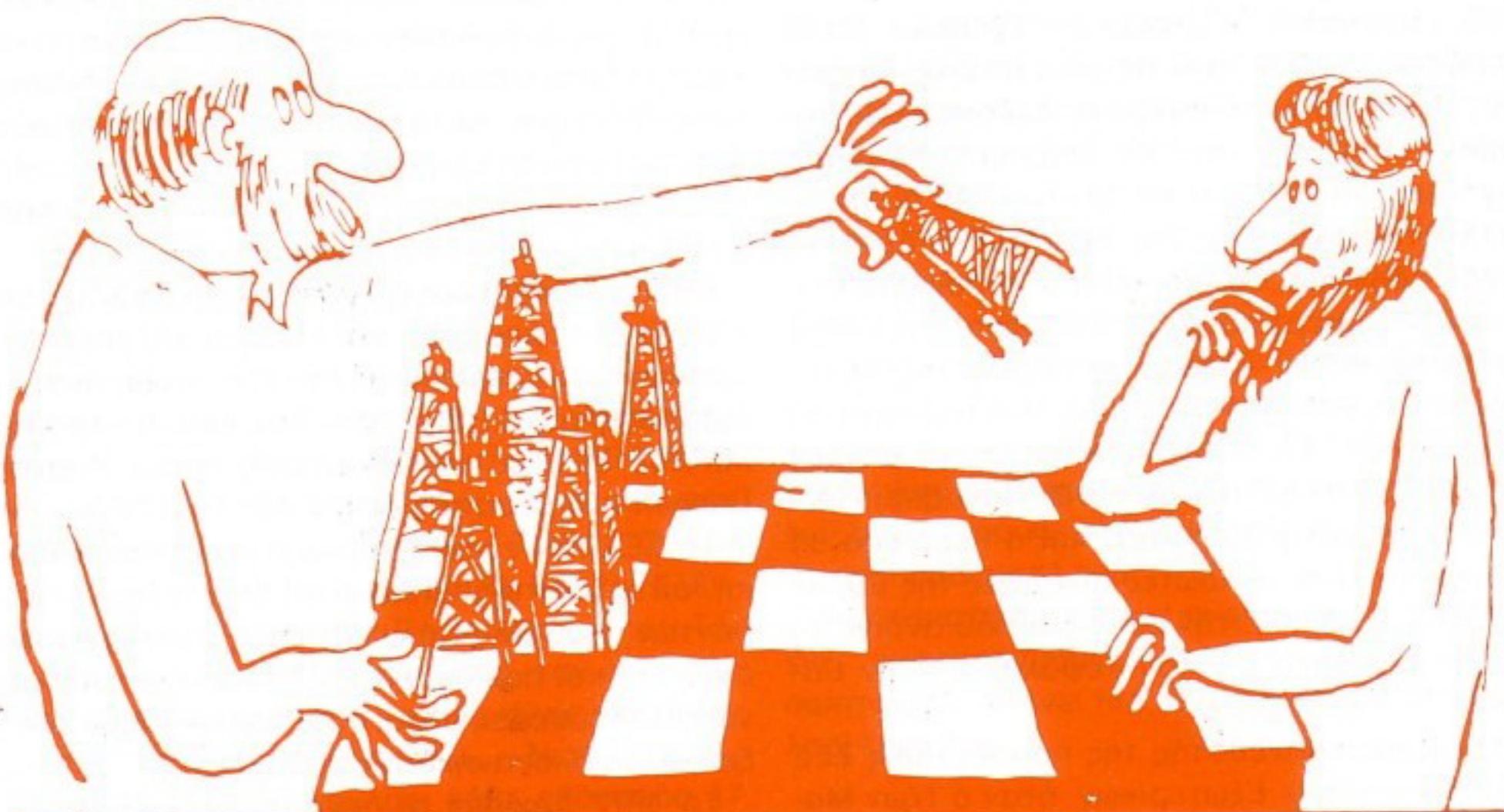
τος, άποφάσισαν τήν προεδρία νά τήν πάρει μέλος τής Έπιτροπής αύτης, άφου μέλος τής είχε έκλεγει και τήν άντιπροσδρία μέλος τής Τριμερούς Έπιτροπής.

Τώρα θά μου πείτε: «Και μένα τί μέ ενδιαφέρρει;» «Ε! λοιπόν, νά σας ένδιαφέρει, γιατί ή διαμάχη μεταξύ Τριμερούς και της Έπιτροπής γιά τόν άμεσο κίνδυνο, έπηρεάζει τά πάντα.

Άς πάρουμε γιά παράδειγμα τό θέμα των πυραύλων MX. Οι Times δέν ύποστηρίζουν τούς πυραύλους MX ούτε και οι άρθρογράφοι του. Αύτό δέν γίνεται γιατί οι Τάιμς και η Τριμερής είναι φιλειρηνικοί, άλλα γιατί θέλουν φτηνώτερα, λιγώτερα και περισσότερο καταστρεπτικά πυρηνικά όπλα. Αύτό όμως δέν τά λένε. Η Έπιτροπή γιά τόν Άμεσο Κίνδυνο, σκέφτεται διαφορετικά, δηλαδή «ότιδήποτε όπλο μέ όποιο-δήποτε κόστος».

Παράδειγμα τό Star wars. Η θέση της Τριμερούς ήταν νά άφήσει τό πρόγραμμα τού Πολέμου τών «Αστρων» στό στάδιο τής έρευνας. Η έπιτροπή όμως γιά τόν Άμεσο Κίνδυνο θέλει νά ξοδέψει ίσως και τρισεκατομμύρια δολλάρια γιατί τό θεωρεί όπλο «πρώτου κτυπήματος χωρίς άντίποινα», πού σημαίνει καταστροφή τών Σοβιετικών Πυραύλων στό έδαφος άλλα όταν μερικοί σοβιετικοί πύραυλοι ξεφύγουν, νά ύπάρχει έτσι μιά άντιπυρηνική όμπρέλλα πάνω άπό τίς ΗΠΑ, πού νά έξουδετερώσει τούς Σοβιετικούς πυραύλους.

Μιά άλλη διαφορά μεταξύ τών δύο Έπιτροπών είναι στό NATO. Η τριμερής μέσω τού μέλους τής Άλεξάντερ Χαίηγγκ – ήταν και ο πρώτος ύπουργός Έξωτερικών τού Ρήγκαν, – ήθελε τό NATO νά κρατήσει μιά άξιοπρεπή στάση

εναντί τῶν συμμάχων μελών της, χωρίς νά παίρνει μονομερεῖς ἀποφάσεις πού θίγουν ἄλλες χώρες μέλη τοῦ NATO.

Ἡ στάση τοῦ Χαιῆγκ φάνηκε «ἀριστερή» στό Ρήγκαν καὶ τὸν ἀντικατέστησε μέ τὸν Τζώρτζ Σούλτς.

Ἄν θυμόμαστε, ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου εἶχε κάνει ιδιαίτερη πληροφόρηση γι' αὐτήν τὴν ἀντικατάσταση τοῦ Χαιῆγκ μέ τὸν Σούλτς, πού τοῦ φάνηκε «περίεργη». Ὁ Ρήγκαν ὅμως τῆς ἄλλης Ἐπιτροπῆς δέν ύπολογίζε οὔτε συμμάχους οὔτε NATO, πού τό θέλει δικό του μόνο.

Καὶ οἱ δύο αὐτές Ἐπιτροπές εἶναι γιά τὴν Κεντρική Ἀμερική. Ὁ Χένρυ Κίσσιγκερ μεσολαβητής τῆς Τριμεροῦς στὴν Κενρική Ἀμερική, εἶχε τονίσει ἐπὶ Κάρτερ: «Δέν θέλουμε ἄλλη Κούθα, ἔκτος ἀπό τὴν Κούθα τοῦ Κάστρο».

Μέ λίγα λόγια, ἀπειλές γιά τὴν τότε πάλη τῶν Σαντινίστας κατά τοῦ δικτάτορα Σομόζα. Οἱ Σαντινίστας πήραν τὴν ἐξουσία, ἀλλά οἱ ΗΠΑ μέ τὴν ἀδιάκοπη βοήθεια πρός τοὺς μισθοφόρους

Κόντρας, ἀπειλοῦν μέ λουτρό αἷματος αὐτή τῇ μικρή καὶ φτωχή χώρα τῆς Ἀμερικῆς.

Στή Μέση Ανατολή ἡ Τριμερής πιστεύει ὅτι πρέπει νά βγάζουν πληρεξούσιους γιά ἐπεμβάσεις σέ ἐσωτερικά ἄλλων κρατῶν, γιά νά μή γυρίσει ὁ κόσμος ἐναντίον τῶν ΗΠΑ ἀλλά ἐναντίον αὐτῶν τῶν πληρεξουσίων. Ἡ Ἐπιτροπή γιά τὴν Κίνδυνο, πιστεύει ὅτι σέ όποιαδήποτε περίπτωση, οἱ ΗΠΑ πρέπει νά τρίξουν τά δόντια, σέ ὅποιους πᾶνε ἐνάντια στὴν ἴμπεριαλιστική τους πολιτική, καὶ νά προκαλοῦν καὶ ἔνα εἶδος «περιορισμένου πολέμου».

Αὐτό ἔγινε τό 1983 στό Λίβανο ὅταν ἔστειλαν ἀμερικανούς πεζοναύτες, καὶ τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1986 μέ τὴν ἐπιδρομή στή Λιθύη.

Γιά τὴν ιστορία καὶ μόνο, ἀναφέρω ὅτι ἡ Τριμερής εἶναι μεγαλύτερη σέ ἀνθρώπους καὶ χρήμα ἀπό ὅτι ἡ Ἐπιτροπή Under Present Danger.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ ΣΗΜΕΡΑ

Γράφει ο Θ. Βασιλείου

Η κοινωνική ασφάλιση στη χώρα μας ξεκίνησε στα 1836 με τη δημιουργία κλαδικών ταμείων αλληλοθείας. Στα 1861 ακολούθησε η σύσταση του Ν.Α.Τ. (Ναυτικό Απομαχηκό Ταμείο) και στα 1922 με την ψήφιση του ασφαλιστικού Ν. 2868 άνοιξε ο δρόμος για την ίδρυση των ταμείων των Καπνεργατών, των Μυλεργατών και των Τυπογράφων. Στα χρόνια που ακολούθησαν έκαναν την εμφάνισή τους εκατοντάδες ταμεία και οργανισμοί που δυστυχώς χαρακτηρίζονταν από έλλειψη ενότητας συμπεριφοράς και έλλειψη στοιχειώδους κοινωνικού προγραμματισμού.

Αρχικά η εποπτεία της Κοινωνικής Ασφάλισης ασκήθηκε από το Υπουργείο Εθνικής οικονομίας. Στα 1936 πέρασε στο μεγαλύτερο μέρος της κάτω από την εποπτεία του Υπουργείου Εργασίας, για να καταλήξει στα 1968 κάτω από τον έλεγχο του Υπουργείου Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

Σήμερα η ασφαλιστική προστασία της χώρας μας εκφράζεται από 373 (!!!) ετερόκλητους φορείς ασφάλισης, που διακρίνονται για την αναρχία της νομοθεσίας τους και χαρακτηρίζονται από την ανισότητα των παροχών τους. Από τους 373 Οργανισμούς - φορείς ασφάλισης, 268 εποπτεύονται από το Υπουργείο Υγείας Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ΥΥΠΚΑ) 85 από το Υπουργείο Εργασίας, 10 από το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας, 5 από το Υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας, 1 από το Υπουργείο Οικονομικών και υπάρχουν 4 ανεξάρτητες υπηρεσίες ασφάλισης - Δημοτικών Υπαλλήλων, Υπαλλήλων ΟΑΠ, Προσωπικού Δ.Ε.Η. και προσωπικού Ο.Α.

Αυτή η εναλλαγή και η διασπορά των φορέων εποπτείας των Ασφαλιστικών Ταμείων, δείχνουν ξεκάθαρα το μέγεθος της υποβάθμισης της κοινωνικής ασφάλισης και αποδεικνύουν την αντικειμενική αδυναμία χάραξης αρχών ασφάλισης και κατά συνέπεια ασφαλιστικού συστήματος.

Στις μέρες μας, μετά από μισό αιώνα λειτουργίας τα περισσότερα, αν όχι όλα τα ασφαλιστικά Ταμεία είναι προβληματικά. Άλλα προσφεύγουν σε δανεισμό για να αντιμετωπίσουν τις τρέχουσες υποχρεώσεις τους, άλλα «τρώνε τις σάρκες τους» (με ρευστοποίηση των ομολογιών, εκποίηση της ακίνητης περιουσίας, εξανέμιση των αποθεματικών) και άλλα στα όρια της απόγνωσης επιδιώκουν την σωτηρία τους στη συγχώνευση με το ήδη υπερχρεωμένο Ι.Κ.Α.

Οι ευθύνες της πολιτικής ηγεσίας γ' αυτή την κατάσταση είναι πραγματικά τεράστιες. Αυτή να ενημερώσει σωστά τα εκατομμύρια των ασφαλισμένων και των συνταξιούχων για την πραγματικά δραματική εικόνα της κοινωνικής ασφάλισης, επιχειρεί σκόπιμους αποπροσανατολισμούς και μηχανεύεται λύσεις που δεν θίγουν σε καμμιά περίπτωση την ουσία του προβλήματος αλλά διαιωνίζουν την ήδη βαρύτατη κρίση. Οι αναπροσαρμογές των εισφορών εργοδοτών και ασφαλισμένων, η αύξηση των συνταξιοδοτικών προϋποθέσεων, η ιδιωτικοποίηση της επικουρικής ασφάλισης και τα σχέδια για συγχώνευση όλων των Ταμείων στο ΙΚΑ-TEAM, είναι λύσεις της απελπισίας του όμως προσφέρονται στον κόσμο με την σοβαρότητα ιατρικών συνταγών. Από την άλλη πλευρά το εργατικό κίνημα που εδώ και 10 χρόνια διέθλεψε τις επερχόμενες δυσμενείς εξελίξεις βιωσιμότητας των Ασφαλιστικών Ταμείων και της Κοινωνικής Ασφάλισης γενικά, δεν κατάφερε εξαιτίας της υπονόμευσης του συνδικαλιστικού κινήματος από την Κυβέρνηση της «Άλλαγής» να ξεπεράσει τις τεχνητές διάφορές ανάμεσα στις κοινωνικές ομάδες που εκπροσωπούσε και κατά συνέπεια να βοηθήσει στη δημιουργία κοινού μετώπου. Οι αρνητικές συγκυρίες που αναφάνηκαν αυτό το διάστημα έχουν μόνο δευτερεύουσα σημασία.

Κατά την άποψή μας η «καρδιά» του προβλήματος βρίσκεται 1) στην επέκταση της κοινωνικής προστασίας, 2) στην καταδίκη των εισφοροαπαλλαγών Ν. 286/54 (επισκευές πλοίων), ΝΔ 1313/72 (ξενοδοχειακές επιχειρήσεις), Ν. 289/76 και Ν 849/78 (βιοτεχνών και λοιπών επιχειρήσεων). 3) στην αξιοποίηση των αποθεματικών των Ταμείων και Οργανισμών μέσα από τον Λογαριασμό Διαθέσιμων Δημόσιων Οργανισμών της Τράπεζας της Ελλάδος.

Για να βγούμε από την κρίση και για να μπορέσει η κοινωνική ασφάλιση να ανταποκριθεί στον κοινωνικό της ρόλο είναι ανάγκη να παρθούν τα παρακάτω άμεσα μέτρα:

1. Οικονομική εξυγίανση και αντίστοιχη στριξη

- α) Πάταξη της εισφοροδιαφυγής
- β) Κατάργηση της εισφοροαπαλλαγής.
- γ) Κρατική ενίσχυση για τις απώλειες των πόρων τους.

2. Λειτουργική αναβάθμιση

- α) Ολοκλήρωση και εφαρμογή Οργανισμών Λειτουργίας

- 8) Μηχανογράφιση και Μηχανοργάνωση
 γ) Κάλυψη των κενών οργανικών θέσεων σε προσωπικό.
- 3. Καθορισμός πλαισίου ασφαλιστικών αρχών**
- 4. Εναρμόνιση - σύγκλιση των επί μέρους νομοθεσιών**
- 5. Ενοποίηση των Ομοειδών Ταμείων**
- α) Με τη σύμφωνη γνώμη των ενδιαφερομένων
- β) Με κρατική ανάληψη του κόστους ενοποίησης

Τα μέτρα αυτά δεν είναι μέτρα για τη δημιουργία μιας ιδανικής κοινωνικής ασφάλισης. Αποτελούν τις ελάχιστες προϋποθέσεις για να θγει η Κοινωνική Ασφάλιση από το τέλμα της σήψης και της απραξίας και να τεθούν υγιείς θάσεις για την παραπέρα πορεία του ασφαλιστικού συστήματος στη χώρα μας.

Σε αντίθετη περίπτωση η χρεοκοπία είναι βεβαία, και για μια ακόμη φορά ασφαλισμένοι και συνταξιούχοι θα κληθούν να πληρώσουν τα σπασμένα.

ΠΟΙΟΥΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΕΙ, Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΛΟΪΣ ΜΠΡΥΝΕΡ

του Σχολιαστή

Τον τελευταίο καιρό βομβαρδιστήκαμε από την τηλεόραση, για τη «δράσι» του Αλοΐς Μπρύνερ - αξιωματικού των SS στη Θεσ/νίκη - απέναντι στο Εβραϊκό στοιχείο. Εκείνο που δεν μπορέσαμε να καταλάβουμε είναι γιατί τον κυνηγούν οι Εβραίοι. Συγκεχυμένες ιστορίες και καταστάσεις, αναφορές σε ανύπαρκτα, επιστημονικώς, «ολοκαυτώματα», που σαν σκοπό έχουν να «συγκινήσουν» τον κάθε «καλόκαρδο αστό», που τρώει ήσυχος το φαγητό του, περιμένοντας την ελληνική ταινία. Αποσιωπάται επίσης, η τεράστια αντι-εθνική δράση των Εβραίων της Θεσ/νίκης κατά τους Βαλκανικούς πολέμους, τότε που βοηθούσαν οικονομικά τους Τούρκους ν' αποκρούσουν την Ελληνική στρατιωτική επίθεση, φοβούμενοι μην τυχόν χάσουν τον έλεγχο του εμπορίου από τους Έλληνες κατοίκους της πόλης, μετά την απελευθέρωσή της από τον Ελληνικό στρατό!!!

Τελικά ποιά συμφέροντα εξυπηρετούν αυτές οι «υποθέσεις»: Τα συμφέροντα του ΔΙΕΘΝΗ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ. Αποκλειστικός τους σκοπός είνα ν' αποπροσανατολίσουν την κοινή γνώμη που έχει εστιαστεί στα πρωτοφανή εγκλήματα των εβραϊκών αρχών κατοχής στα Παλαιστινιακά εδάφη, απέναντι σε γυναικόπεδα, γκρεμίζοντας και αφανίζοντας ότι βρουν μπροστά τους. Κατηγορούν τον Αλοΐς Μπρύνερ για «εγκλήματα πολέμου». Ας εξετάσουμε αυτή την κατηγορία. Το παράδοξο της είναι ότι έχει απευθυνθεί μόνο σε Γερμανούς και μόνο σ' ότι σχετίζεται μ' εβραίους. Μα είναι έτσι τα πράγματα; Ασφαλώς όχι, σ' όποιον έχει το θάρρος να λέει την αλήθεια. Θέλετε εγκλήματα πολέμου; Ορίστε τα σημαντικότερα: 1) Οι ατομικές βόμβες των Αμερικανών στην Ιαπωνία 2) Ανηλεής βομβαρδισμός του Τόκιο από την Αμερικανική αεροπορία (100 χιλιάδες νεκροί) 3) Ισοπέδωση από

τη συμμαχική αεροπορία της ανοχύρωτης πόλης της Δρέσδης (250 χιλιάδες νεκροί) 4) Σφαγή του Κοζακικού και Κροατικού στρατού που παραδόθηκε μετά τον τερματισμό του πολέμου στους συμμάχους!!! Ανήκουστο για την ιστορία των πολέμων έγκλημα (350 χιλιάδες νεκροί) 5) Η σφαγή όλων των Πολωνών αξιωματικών από το Σοβιετικό στρατό στο δασος του Κατύν (12

Αυτός ο δικαστής αθώωσε «εγκληματιες πολέμου» και δολοφονήθηκε. Ποιός δικαστής σήμερα θα δικάσει τον Μπρύνερ;

χιλιάδες νεκροί). 6) Πρωτοφανή προγκόμ των Γερμανικών λαών της Ανατολής από την επέλαση των Σοβιετικών (2 εκατομ. νεκροί)! 7) Βιασμός χιλιάδων Γερμανίδων από την εισβολή στο Βερολίνο των Σοβιετικών. Είναι σ' όλους γνωστή η νότα του Ηλία Ερενμπουργκ, Εβραϊκής καταγωγής υπεύθυνος προπαγάνδας του Στάλιν, «να βιασθούν όλες οι Γερμανίδες άνω των 4 ετών για να ταπεινωθεί η φυλετική υπερηφάνεια του έθνους τους». Τίποτε σχόλια;... 8) Μαζικές εκτελέσεις Γερμανών στρατιωτών και κύρια ανδρών των wAFFEN SS 9) Εκτελέσεις στην Ιταλία 80 χιλιάδων μελών του Φασιστικού κόμματος. Η κατηγορία; Ότι ήταν μόνο μέλη του PNF... Μεταπολεμικά τα εγκλήματα των Άγγλων, Γάλλων, Αμερικανών, Ρώσων, πήραν τεράστιες διαστάσεις. Συνεχίζουμε λοιπόν: 10) Μαζικά Προγκόμ των Γάλλων σε Αλγερία, Ινδοκίνα και σ' άλλες αποικίες τους 11) Σφαγές των ανταρτών της ΕΟΚΑ από τον Χάρντινγκ, γενοκτονίες των Ινδών από τα Αγγλικά στρατεύματα της «Αυτού Μεγαλειότητος» 12) Ισοπέδωση του Βιετνάμ, Κορέας, Καμπότζης, από τις βόμβες ναπάλμ των Αμερικανών 13) Αιματοκυλίσματα Ουγγαρίας, Τσεχοσλοβακίας, Αν. Γερμανίας, Αφγανιστάν από τους Σοβιετικούς.

ΠΟΙΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΔΙΚΑΣΤΗΚΑΝ ΓΙΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΠΟΛΕΜΟΥ; Ουδείς. Γιατί; **Επειδή σκότωναν ως νικητές κι όχι ως ηττημένοι;** Όπως έγραφε και η Deutsche Soldaten Zeitung το 1960: «η δύναμη έρχεται πριν από το δίκαιο. Ποτέ νικητής δεν κάθισε στο ειδώλιο τον κατηγορούμενο». Ο Alfred Setidl, συνήγορος του Es είχε πει:

«Όταν η Γαλλία και η Αγγλία επετέθηκαν το 1956 κατά της Αιγύπτου, καταδικάστηκαν βέβαια από τον ΟΗΕ, αλλά ούτε το συμβούλιο ασφαλείας, ούτε η γενική συνέλευση του ΟΗΕ διανοήθηκαν να παραπέμψουν σε δίκη για εγκλήματα πολέμου τον πρωθυπουργό της Αγγλίας ή της Γαλλίας. Γιατί;» Η απάντηση: διότι δολοφονούσαν ως νικητές. Εμείς σ' αυτό το κείμενο δεν έχουμε σκοπό να υπερασπίσουμε ούτε τον Μπρύνερ ούτε και τον Γερμανικό στρατό. Δεν είναι στις αρμοδιότητές μας, ούτε μας αφορούν. **Αυτό που θέλουμε είναι να μην εμπαίξεται η ανθρώπινη νοημοσύνη από τον διεθνή σιωνισμό.** Ο δικηγόρος του Κλάους Μπάρμπι, ο Βερζέ, γνωστός αντιστασιακός, δήλωσε μετά το τέλος της «δίκης» του Μπάρμπι: «δεν μπορώ να καταλάβω γιατί θεωρείται έγκλημα πολέμου μόνο η περίπτωση που εθραίος είναι το «θύμα» και Γερμανός ο «θύτης». Όταν το θύμα είναι Αλγερινός και Κύπριος - και θύτης Γάλλος και Άγγλος, γιατί δεν

διώκονται για περιπτώσεις εγκλημάτων πολέμου»; Την ίδια αφελή απορία έχουμε και εμείς. Αντιδρούμε στις προκατασκευασμένες δίκες Γερμανών από Εβραίους που μοναδικό σκοπό έχουν να δημιουργήσουν ένα νέο Show για τις ανάγκες του Χόλλυγουντ. Αρνούμαστε το «δικαίωμα» των Σιωνιστών, να δημιουργούν «ενόχους» ανάλογα με τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις της προπαγάνδας τους. Δεν έχουμε σκοπό να συγκαλύψουμε τις ευθύνες και τις «ενοχές» οποιουδήποτε είναι πραγματικά υπεύθυνος για εγκλήματα πολέμου, σ' οποιοδήποτε πόλεμο και εποχή. Εκείνο που δε δεχόμαστε είναι να περιορίζονται οι ενοχές στο στρατόπεδο των ηττημένων του Β.Π.Π. αποκλειστικά. Επίσης δε δεχόμαστε τις παιδαριώδεις και καταρριπτέες ιστορίες περί «θαλάμων αερίων», «σαπουνιών» και «6 εκατομ.». Όλα αυτά επινοήθηκαν για να νομιμοποιήσουν το παράνομο κράτος του Ισραήλ. Για όλους αυτούς τους λόγους θεωρούμε ότι **ο Αλόϊς Μπρύνερ και ο κάθε Μπρύνερ είναι αθώος.** Αθώος έως ότου δικασθούν ως εγκληματίες πολέμου οι δεκάδες πολιτικοί των συμμάχων που έδωσαν εντολές για μαζικές δολοφονίες, καθώς κι όλοι οι στρατηγοί που τις εκτέλεσαν «πιστά».

Ζητάμε, απαιτούμε, μια **Νέα Νυρεμβέργη** για όλα τα φρικαλέα εγκλήματα των συμμάχων κατά τη διάρκεια του πολέμου έως και σήμερα. Αρνούμαστε να καταταγούμε στο ρομποτοποιημένο όχλο της εμπορευματικής κοινωνίας, που έχει χάσει το δικαίωμα να σκέπτεται αυτόνομα και ελεύθερα και επιζητεί καινούργια θέματα για να σπάσει την πληκτική αστική του ανία.

Ο Αλόϊς Μπρύνερ, γι' άλλη μια φορά, είναι αθώος. Οι πραγματικοί δολοφόνοι όμως κυκλοφορούν ελεύθερα, με τιμές και διθυράμβους. Για τα εκατομμύρια των πτωμάτων του Β.Π.Π. ζητάμε δικαίωση, όχι εκδίκηση και καταμερισμό των ευθυνών του κάθε στρατοπέδου.

Ουδείς νομιμοποιείται να σκοτώνει και να καίει. Είτε φοράει την Γερμανική στολή, είτε την Αγγλική. Εκεί που διαφωνούμε είναι, ο πρώτος να θεωρείται «εγκληματίας» ενώ ο δεύτερος (...)!

Ας σταματήσουν επίσης οι εβραίοι να κυνηγούν «φαντάσματα» και ας κυττάξουν το μακελειό που κάνουν στα κατεχόμενα. Εάν θέλει η ανθρωπότητα «εγκληματίες πολέμου», να είναι σίγουροι πως θα είναι οι πρώτοι στους οποίους θ' απευθυνθεί. Έχουν να επιδείξουν εξαιρετικές επιδόσεις σ' αυτό το «σπορ». Μάρτυρες όλοι οι Αραβικοί λαοί και όσοι λαοί γνώρισαν τη Σιωνιστική «φιλευσπλαχνία».

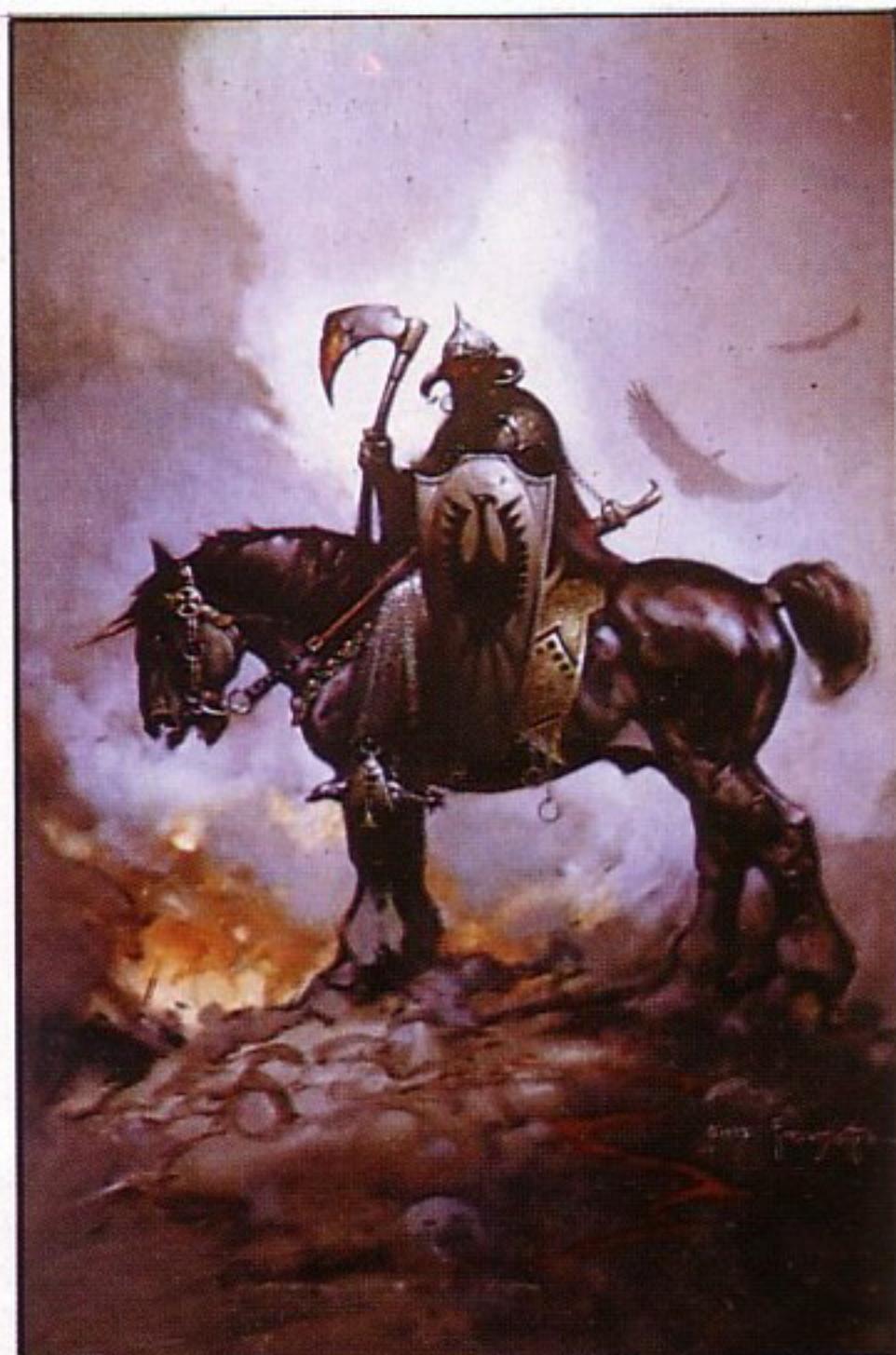
Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ

Διά πολύν καιρόν οι γνώσεις μας διά τήν άρχαιαν θρησκείαν προήρχοντο ἐξ ἀπίστων ἀκαδημαϊκῶν καὶ φανατικῶν χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι τήν ἀποσυνέδεον καὶ ἀπό τήν ζωὴν καὶ ἀπό τήν πίστι. Ἐχω τὸν ὑψηλότερον σεβασμόν διά τήν ἐργατικότητα καὶ ἀφοσίωσιν τῶν ἀρχαιολόγων καὶ κλασσικιστών μας, ὃχι ὅμως καὶ διά τήν νοοροπίαν ἥτις προσεγγίζει τὰ Μυστήρια μέ τό ἴδιον πνεῦμα, πού προσεγγίζει τήν ταξινόμησιν θραυσμάτων διαφόρων ἀγγείων. Ἡδη ἡ μελέτη τῶν ζωντανῶν – ὡς λέγονται – θρησκειῶν ξεφεύγει ἐκ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ ἀγνωστικισμοῦ καὶ τά πράγματα δέν θά ἔπρεπε νά είναι διαφορετικά μέ τήν άρχαιαν θρησκείαν. Δέν ἐπιθυμῶ νά διδαχθῶ τάς θεωρίας τοῦ Πλάτωνος ἐξ ἐνός λογικοῦ θετικιστοῦ, ἀλλ' ἐξ ἐνός πλατωνικοῦ. Είναι δυνατόν νά κατανοήσῃ τις ἐκεῖνο εἰς τό ὅποιον δέν πιστεύει:

Σημεῖον ἀναφορᾶς μου είναι ἡ Αἰώνιος Φιλοσοφία ἥτις προϋποθέτει μιά ὑπερβασική ἐνότητα ὅπισθεν ὅλων τῶν θρησκειῶν τάς ἀντιμετωπίζει δέ ὡς ἀποπείρας, ἀξίας εἰς τόν χρόνον καὶ τόν χῶρον διά νά δείξουν τήν ὁδόν πρός τόν ἀληθινόν στόχον τῆς ἀνθρωπίνου ὑπάρξεως. Πολλοί δύνανται νά δεχθοῦν αὐτό, καθώς καὶ σήμερον ισχύει διά τό μεγάλο ῥεῦμα τῶν θρησκειῶν, Ἰνδουϊσμόν Βουδισμόν, Ἰσλάμ, Ἐθραιοχριστιανισμόν. Τό ζήτημα ὅμως είναι διαφορετικόν διά θρησκείας, ἀπομάκρους ὡς ἐκείνας τῆς Μεγάλης Μητρός Κυθέλης, τοῦ Μίθρα, τοῦ Ὀρφέως. Τάς θεωροῦν ματαίως προσπαθείας ἀνακτήσεως τῆς χαμένης πίστεως εἰς τήν παλαιάν Ἑλληνορωμαϊκήν θρησκείαν. Ἡσαν πολύ περισσότερον ἀπό αὐτό. Ὕπηρξαν ἐκατομμύρια πιστοί-ἀνθρώπινα πλάσματα ὃχι καὶ τόσο διαφορετικά ἐξ ἡμῶν, τά ὅποια ἔζησαν καὶ ἀπέθανον εἰς τό ὄνομα τῆς Ἀρχαίας θρησκείας.

Είναι ἀναγκαία μία προσεκτική προσπάθεια τῆς φαντασίας διά νά κατανοήσωμεν ὀλίγιστα. Δέν ἀρκεῖ νά νοιώσωμεν τήν θρησκευτικήν γενικῶς παρόρμησιν μόνο. Πρέπει νά θέσωμεν τόν ἔαυτόν μας εἰς τήν ὑπαρξιν ἐνός διά τόν ὅποιον ἡ Κυθέλη είναι θεός καὶ ὅλα ὅσα τότε είναι δυνατόν αὐτό νά σημαίνη. Ἄς ὀραματισθῶμεν τήν μύησιν, τό ταυροβόλιον καὶ τό ἀποκορύφωμα καθώς εύρισκόμεθα εἰς τόν λάκκον, λουσμένοι εἰς τό ζεστό αἷμα, ἐνῷ ὁ ταῦρος πεθαίνει εἰς τό θάθρον ἄνωθέν μας.

Αἱ ἐμπειρίαι καὶ αἱ φροντίδες τῶν μυημένων εἰς τά Μυστήρια δέν είναι μοῖρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ συχνῶς είναι ἀπρόσιτοι ἀκόμη καὶ διά τήν φαντασίαν δι' ἐκεῖνους πού δέν συμμετέχουν. Ὅσο περισσότερον ἔντονοι είναι, τόσον περισσότερον τείνουν πρός τό

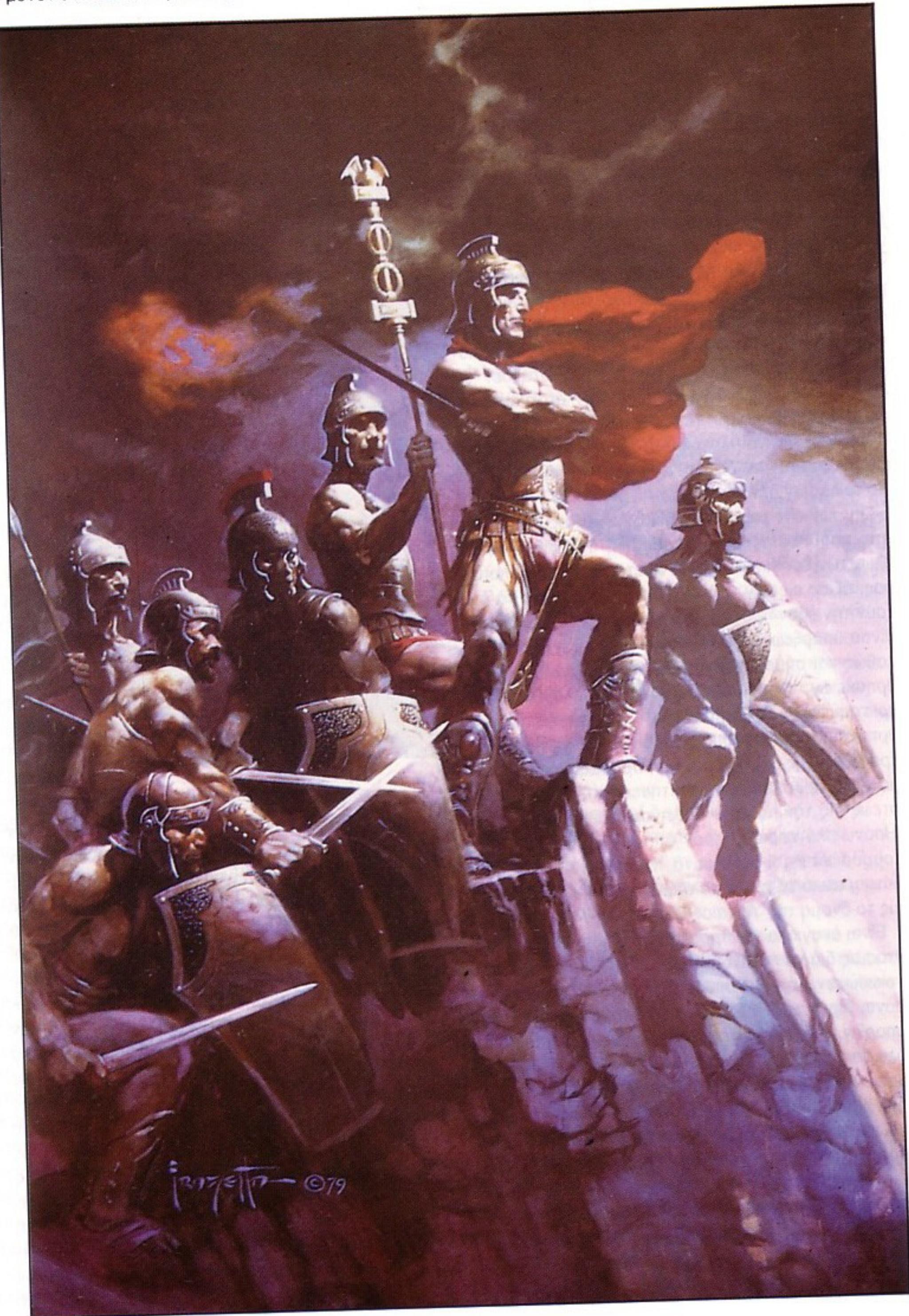
ἀπόκρυφον διότι ἔάν γίνουν εἰς τό φῶς διατρέχουν τόν κίνδυνον νά παρανοηθοῦν. Αὐτός είναι εἰς ἐκ τῶν λόγων διά τόν ὅποιον είναι θρησκεῖαι τοῦ «μυστηρίου». Μυστήρια ἀπλοϊκῶς θά ἐλέγωμεν ὅτι είναι τά θέματα ἄτινα κρατοῦνται εἰς σιωπήν διά νά ἀποφευχθοῦν ἄχρησται συζητήσεις καὶ παρεξηγήσεις καὶ προπαντός διά νά σώσῃ τίς «τό κεφάλι» του εἰς ὡρισμένους καιρούς καὶ τόπους. Οι ἀνθρωποί, ὡς σύνολον σήμερον, είναι ξενόφοθοι καὶ μισοῦν ὅτι δέν ἀντιλαμβάνονται. Ἐάν εὕρης ἐν μαργαριτάρι, δέν τό ρίπτεις εἰς τούς χοίρους διότι θά γυρίσουν διά νά σέ κατασπαράξουν.

Ἡ σιωπή διετηρήθη εἰς τήν ἀρχαιότητα μέ τόσην ἀξιοθαύμαστην αὔστηρότητα ὥστε πολύ ὀλίγα ἐξ ὅσων ἐλάμβανον χώρα εἰς τάς τελετάς τῆς Ἀρχαίας θρησκείας δύνανται να δημοσιευθοῦν. Διά τά ὑπόλοιπα ἡ μνήμη ἡτο τό κάλλιστον τῶν θησαυροφυλακίων ἡ δέ σιωπή ὁ καλλίτερος φρουρός. Ὅμως ἡ πλέον ἐκφραστική γλώσσα τῶν Μυστηρίων δέν είναι τῶν λόγων ἀλλά τῶν συμβόλων. Τά σύμβολα ξεφεύγουν ἐκ τῆς

περιοριστικής άκριθείας τῶν λέξεων, μιᾶς άκριθείας ἣντις καρφώνει τάς ίδεας ώς πεταλούδας ψυχάς εἰς

νά πτερουγίζουν ἄνω καὶ κάτω εἰς ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς ύπαρξεως καὶ τῆς ἐννοίας.

Ἡ ἀδιάκοπος μετατόπισης ἐπιπέδων καὶ προοπτι-

κῶν, ἡ ὁποία ἀρχικῶς Ἰωας φανεῖ ἴδιότυπος, εἶναι μιά ἐκουσία ἄσκησις εἰς τὴν διαστολήν τῆς πνευματικής ἀνταποκρίσεως πρός τὸν συμβολισμὸν τῆς Ἀρχαίας Θρησκείας.

Ἄλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὸ θέμα μας. Ἡ στρατιωτική θητεία δέν εἶναι σήμερον πραγματικότης διά τούς περισσότερους λαούς τοῦ δυτικοῦ κόσμου ὥπως καὶ διά τὴν πατρίδα μας καὶ ἴδιως δι' ἐκείνους ἐκ τῆς νεωτέρας γενεᾶς, οἱ ὁποῖοι δέν εἶχον τὴν ἐμπειρία τοῦ πολέμου εἰς τὴν ζωὴν τῶν. Πόλεμοι δι' ἡμᾶς εἶναι κάτι τὸ δόποιον συμβαίνει εἰς τὸν Τρίτον Κόσμον. Ἡ μόνιμος ἀπειλὴ τῆς πυρηνικῆς καταστροφῆς εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον τῆς σώμα μέ σώμα μάχης, μέ αἰχμηρά ὅπλα, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζον οἱ ἀρχαῖοι. Ἐπίσης αἱ ἀρχαῖαι κοινωνίαι εἶχον μίαν οἰκειότητα μέ τὸν πόλεμον. Οἱ πρόγονοί μας, Ἑλληνες καὶ Ρωμαῖοι, ἔζων δεχόμενοι ὅτι ὁ πόλεμος ἡτο μέρος τῆς κυκλικῆς ἐξελίξεως καὶ οὐχὶ τῆς εὐθυγράμμου νομοτελείας, ὡς ἡ σπορά καὶ ὁ θέρος. Ὁ πόλεμος ἐγένετο εἰς τὸ ἐνδιάμεσον. Τὸν καιρὸν ὅπου ἐμέστωναν τὰ σπαρτά, οἱ ἄνθρωποι ἔξεστρατευτον εἰς τὴν ὕπαιθρον καὶ ἐπολέμουν μετά τῶν γειτόνων τῶν. Τινές δέν ἐπέστρεφον καὶ αὐτό ἡτο εἰς τὰ ἐνδεχόμενα ὡς καὶ ὁ φυσικός θάνατος. Ἄλλοι ἐπέστρεφον μέ λάφυρα καὶ σκλάβους καὶ αὐτό ἡτο καλόν. Ὁ πόλεμος εἶναι πάντοτε καλός διά μερικούς καὶ κακός διά κάποιους ἄλλους. Τοιουτοτρόπως ἡ προοπτικὴ τοῦ στρατιώτου ἔχει δύο ἐνδεχόμενα ἡ ἑάν ἐπιμένετε ἐν, τὸ ἐγωϊστικόν. Μοναδικός του σκοπός εἶναι ἡ ἔξοντωση τοῦ ἀντιπάλου. Διά νά εἶναι τοῦτο τρόπος ζωῆς δι' ἑναν ἄνθρωπον, αὐτός πρέπει νά ἔχῃ πίστιν εἰς τὸ κύρος καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἴδιου του τοῦ ἀγῶνος. Ἐν κίνητρον ὡς ἡ φυλετική ἀνωτερότης εἶναι πολύ χρήσιμον. Ὁ στρατιώτης δύναται νά αἰσθανθεῖ τελείως δικαιολογημένος ἔξοντώνων ἡ ὑποδουλώνων μίαν φυλήν ἡ ὁμάδα τὴν ὥποιαν θεωρεῖ κατωτέραν, διά πολιτιστικούς ἡ ἡθικούς ἡ διά λόγους ἀρετῆς, ὥπως ὁ κηπουρός ξεριζώνει τὰ ἀγριόχορτα διά νά εὔδοκιμήσουν εἰς τὸ ἴδιον χῶμα τὰ περισσότερα ὡφέλιμα καὶ ὅμορφα φυτά. Δέν ὑπάρχει ἀμφιθολία ὅτι αἱ Γερμανικαὶ φυλαὶ καὶ οἱ Ρωμαῖοι λεγεωνάριοι εἶχον αὐτάς τὰς ἀντιλήψεις καὶ αἰσθήματα ὡς εἰς διά τὸν ἄλλον.

Ἡ πίστις εἰς τὸν ἀγῶνα εὔκόλως μετατοπίζεται ἐκ τοῦ πραγματικοῦ εἰς τὸ ἰδεαλιστικὸν ἐπίπεδον καὶ εὔκόλως προσεταιρίζεται ἐννοίας ὡς ἡ Δικαιοσύνη, ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Τιμότης. Ἡ Ἀθηνᾶ ὑπεστήριζε τοὺς Ἀχαιούς, ἡ Ἡρα τοὺς Τρώας. Οἱ Διόσκουροι ἐνεφανίσθησαν διά μία φευγαλέα στιγμῶν, μαχόμενοι μετά τῶν Ρωμαϊκῶν στρατευμάτων εἰς τὴν λίμνην Ῥηγίλην τῷ 496 π.Χ. ἀκριβῶς ὥπως οἱ Ἀγγελοι τῆς Μόνς ἐνεφανίσθησαν εἰς τοὺς συμμάχους τῷ 1914. Θυσίαι καὶ προσευχαὶ ἀναπέμπονται διά νά ἔξασφαλίσουν τὴν θείαν συμπαράστασιν, διότι ἑάν ὁ Θεός μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν. Οἱ Σταυροφόροι ξεκινοῦν διά νά πολεμήσουν τους ἔχθρούς τοῦ Χριστοῦ ἀλλά προηγουμένης παρακολουθοῦν μιά μεγάλη Θεία Λειτουργία, ἐνῷ

BAUERN
UND
SOLDATEN
STEHEN
HAND IN HAND
ZUSAMMEN,
UM DEM VOLKE
SEIN
TAGLICH BROD
ZU GEBEN
UND DEM REICHE
SEINE
FREIHEIT
ZU
SICHERN

οἱ μουσουλμάνοι ἐμπιστεύονται τὸν Ἀλλάχ διά νά τούς δώσῃ τὴν νίκην ἐναντίον τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ πολυθεϊστῶν.

Ἄλλα καλλίτερα ἂς ἔξετάσωμεν τί σημαίνει πόλεμος, ιερός ἡ ὥχι, διά τὸν στρατιώτη ἄτομον καὶ πῶς δύναται νά ἀποτελέσῃ ἀξίαν πνευματικήν ὁδόν.

Ὁ στρατιώτης καλεῖται νά φιψοκινδυνεύσει τὴν σωματικήν του ἀκεραιότητα διά τὴν διαφύλαξιν ἐνός ύψηλοτέρου ίδανικοῦ, οἰκογένεια, πατρίς, πίστις, Βασιλεύς. Τοῦτο σημαίνει ὅτι πρέπει νά ἀποδώσῃ μεγαλυτέραν ἀξίαν εἰς αὐτά ἀπό ὅτι εἰς τὸν ἑαυτόν του. Ἐπίσης νά ύπακούη εἰς διαταγάς ύποτάσσων τὴν θέλησίν του εἰς τὴν τῶν ἀξιωματικῶν του. Ἀποδέχεται μίαν ζωῆν ἥτις ἀπέχει τῶν ἀνέσεων τοῦ οἴκου του καὶ τῆς οἰκογενείας του καὶ ἐνῷ ἐλπίζη νά ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτά πλουσιότερος, τουλάχιστον εἰς δόξαν, ἐξ' αἰτίας τῶν ἀνδραγαθημάτων του, γνωρίζει ὅτι εἶναι δυνατόν νά ἀποθάνῃ ἡ νά ἐπιστρέψῃ σακάτης. Ὄλα αὐτά ἰσοδυναμοῦν μέ ἐν πανίσχυρον μάθημα. Ὅσον ύπεροπτικός καὶ ἀν φαίνεται ὁ στρατιώτης, ἐγκαταλείπει ἀμέσως τὸ βάρος τοῦ κατωτέρου του ἑαυτοῦ, τὴν προσωπικότητά του, μόλις φορέσει τὴν στολήν καὶ ἀντιμετωπίσει ἐπί τοῦ πεδίου τῆς μάχης τὴν δυνατότητα τῆς ίδιας του ἔξοντώσεως. Ἐρχεται πλησίον τοῦ μυστηρίου τοῦ θανάτου ἔστω δέ καὶ ἀν δέν ἔξελθη σοφώτερος ἐξ αὐτοῦ, λαμβάνει μίαν ἐκπαίδευσιν διά τὴν ψυχήν του ἥτις Ἰωας καρποφορήση εἰς τὸ μέλλον.

Τινές εἶναι προορισμένοι νά διάγουν ὄλόκληρον τὸν θίον τῶν εἰς αὐτά τὰ πλαίσια. Εἶναι ἡ κάστα τῶν πολε-

μιστῶν τού κόσμου. Αύτά κυθερνοῦν καὶ προστατεύουν τὸν λαόν. Ἡ φύση των εἶναι ἐντελώς διαφορετική ἀπό τὰς ἄλλας παραδοσιακάς κάστας ως τῶν Ἱερέων-διδασκάλων, ἐμπόρων-χωρικῶν, δι' αὐτό καὶ ἔχουν ἄλλα ἡθικά, μὲ τὴν διπλή ἐννοια συμπεριφορᾶς καὶ ἀρετῆς, κριτήρια. "Οταν είναι ἀντιμέτωπος μὲ τὴν ἐκλογήν, νά σκοτώσῃ ἢ νά σκοτωθεῖ, ὁ Ἰδανικός ἀσκητής θά παραδώσει τὴν ζωὴν του ὁ πολεμιστής ὅμως θά πρέπει νά κτυπήσῃ τὸν ἀντίπαλον πρώτος. Αἱ πλεῖσται ἐκ τῶν θρησκειῶν εἰς τὴν ἀρχετυπικήν των ἐμφάνισιν δομοῦν κοινωνίας εἰς τὰς ὁποίας κυριαρχεῖ ἡ κάστα τῶν Ἱερῶν πολεμιστῶν ως οἱ Ἐταῖροι οἱ Σαμουράϊ, οἱ τοξότες τοῦ Ἀρτζούνα, οἱ Ἱεροί πολεμισταί τοῦ Μωάμεθ, οἱ Ἰππότες τῆς Στρογγυλῆς Τραπέζης, τὰ πολεμικά SS. "Ολα ἀκολουθοῦν τὸ αὐτό φεῦμα.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπάρχει μία ἐμφανῆς ἀνομοιότης μεταξὺ τῆς εἰρηνοφιλίας τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ὄπαδῶν του. Δι' ἀρκετὸν διάστημα πρό τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ἀδελφότης τῶν Ἑσσαίων εἶχε ἀκολουθήσει τὰς πλέον ἀκάμπτους ἡθικάς ἀρχάς καὶ ἔαν ὁ Ἰησοῦς, ὅπως διαφαίνεται, ἀνετράφη καὶ ἐξεπαιδεύθη ὑπ' αὐτῶν, οὐδόλως εἶναι παράξενο τὸ ὅτι ἡ στάσις του ἀντικατοπτρίζει τὴν ἴδικήν των ἡθικήν τῆς μή ἀντιστάσεως. Ἐάν ὅμως ἡ ἡθική αὕτη συνέχιζε νά εἶναι ἡ μόνη ἀποδεκτή διά τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Χριστιανισμός θά εἶχε παραμείνη, ὅπως καὶ οἱ Ἑσσαῖοι, μία ιδιόμορφος Ιουδαϊκή αἵρεσις. Δέν θά εἶχε νά προσφέρῃ τι εἰς ἐκείνους τῶν ὁποίων ὁ χαρακτήρ καὶ αἱ προδιαθέσεις, ἐμποδίζουν νά ἀσπασθοῦν τὴν συγκεκριμένην ἡθικήν. ὁ Ἰησοῦς ἔπρεπε νά εἶναι ὁ Κύριος τῶν πολεμιστῶν, τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν χωρικῶν, ὅπως ἐπίσης καὶ τῶν ἀσκητῶν. «Ο εὐγενικός Ἰησοῦς, ὁ πράος καὶ γλυκύς» ἔγινε, καθὼς ὁ Χριστιανισμός ἔξελίσσετο τρομερός Κριτής τοῦ κόσμου καὶ Στρατηγός τῶν Μαχητῶν τῆς Ἐκκλησίας, προστατεύων τὸ ἴδικόν του ποίμνιον ως Καλός Ποιμήν, ἀπαλασσόμενοι ὅμως ἐκ τῶν ἔχθρῶν του μὲ τὴν ἀποφασιστικότητα στρατιώτου εἰς τὸ ὀλοκαύτωμα τῆς Κολάσεως. "Εκαστος Χριστιανός στρατιώτης ἡδύνατο τότε νά ταυτισθεῖ μετά τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Κυρίου τῆς Ἐσχάτης·Κρίσεως καὶ νά αἰσθανθεῖ ὅτι ἔπραξε τὸ καθῆκον του ἐξοντώνων τούς ἔχθρούς τοῦ Θεοῦ, ἔστω καὶ ἄν ἀποκαλοῦνται χριστιανοί ἐπίσης.

Ο Χριστιανισμός δέν ἡτο ἡ μόνη λατρεία, ἡτις διεύρυνε τοιουτοτρόπως τὴν ἀρχικήν της βάσιν. Ἡ θρησκεία τῆς Ἰσιδος, ἡ ὁποία ἔθελγε κατά τούς αὐτοκρατορικούς χρόνους, εἰς μεγάλον βάθμον τούς κατοίκους τῶν πόλεων καὶ τὰς γυναικας τῆς μεσαίας τάξεως, καλωσόρισεν τὸν Λούκιον (εἰς τὰς μεταμορφώσεις τοῦ Ἀποουλκίου) ως ἔξῆς: «Κατατάξου εἰς αὐτήν τὴν ιεράν στρατιωτικήν θητείαν». "Ομως ἡ πίστις τῶν πραγματικῶν πολεμιστῶν ἐστρέφετο πρός τούς φανέρως στρατιωτικούς Θεούς, τὸν Ἀρην, τὸν Ἡρακλέαν, τὸν Ἀνίκητον Ἡλιον, τὸν Δολιχηνόν Δία καὶ κυρίως τὸν Μίθρα.

Ο Μίθραϊσμός ἐθασίζετο εἰς τὴν ἄποψιν ἦν εἶχεν

διά τὸν κόσμον ὁ αὐθεντικός πολεμιστής.

Ἐννοοῦσε ἔναν ἀνώτατον Κύριον τοῦ Φωτός, ισχυρόν, πέρα ἀπό κάθε κόσμον γνωστόν εἰς τὸν ἄνθρωπο, ὅστις εύρισκετο εἰς ἀδιάκοπον ἀναμέτρησιν μετά τοῦ ὑπερτάτου Κυρίου τοῦ Σκότους, τὸν Ἀρειμάν. Τοιουτοτρόπως διά τὸν Μιθραϊστήν, ὀλόκληρον τὸ σύμπαν εύρισκεται εἰς μίαν συνεχή κατάστασιν πολέμου, μεταξὺ τοῦ ἐσχάτου ἀγάθου καὶ τοῦ ἐσχάτου κακοῦ. Ο Μίθρας εἶναι κατώτερος Θεός, τὸν ὁποῖον ὁ Ωρομάσδης ἀπέστειλεν ως ἡγέτην τῆς παρατάξεως τοῦ καλοῦ εἰς τὸν κόσμον μας, δι' αὐτό καὶ ὁ Ζωδιακός Κύκλος, ὅστις συχνῶς περιβάλλει αὐτὸν καὶ τὰς πράξεις του. Ἡ ζωὴ καθ' ὀλοκληρίαν εἶναι μιά μάχη, ἥτις συνεχίζεται καὶ μετά θάνατον (Βαλχάλα - τελική σύγκρουσις) καθὼς οἱ διάβολοι καὶ οἱ ἄγγελοι παλαίουν διά τὴν κατοχήν τῆς ψυχῆς μας. Ο πόλεμος λοιπόν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων δέν πρέπει παρά νά ἀναμένονται ως ἀπεικόνισις τῆς κοσμικῆς καὶ μετακοσμικῆς συγκρούσεως. Εξωτερικῶς ὁ λεγεωνάριος πιστός τοῦ Μίθρα πρέπει νά παρατάξῃ τὰς δυνάμεις καὶ τὰς φιλοδοξίας του εἰς τὸ πλευρόν τῶν ἀγγέλων Εσωτερικῶς διφεύλει ἡ ζωὴ του νά πραγματοποιῇ συνεχῶς τὴν δημιουργικήν ταυρικήν θυσίαν, καταπνίγων τὰ ύλικά στοιχεία ἄτινα συμβολίζονται ἐκ τοῦ ταύρου, ὥστε νά δύναται τὸ ξείδων πνεῦμα νά ἀναθράσῃ ἀφθονώτερον.

Είναι έπιτυχής ή παρομοίωσις τών διαδοχικών προβιβασμών τού λεγεωνάριου πρός τούς διαδοχικούς βαθμούς μυήσεως τού Μιθραϊσμοῦ και ἄλλων μυστηρίων.¹ Ο λεγεωνάριος προσδοκούσε νά ἀναπτύξῃ κατά τήν πορείαν τών μυήσεων μία ὀλοένα μεγαλυτέραν ἀπόσπασιν ἐκ τών προσωπικών προβλημάτων και φόβων καθώς και τήν ίκανότητα νά λαμβάνη ύπευθυνους και ἀστραπαιάς ἀποφάσεις διά ζητήματα ζωῆς και θανάτου. Εἰς τά νεώτερα χρόνια θά ἡδυνάμεθα νά κατατάξωμεν εἰς τήν «κάστα τῶν πολεμιστῶν» ἐν μέρος τῶν μαχητῶν τῆς λεγεώνος τῶν Ξένων, μισθοφόρους ὀνομαστούς και μή καθώς και τήν ὀλοκληρίαν τῶν πολεμικῶν SS μέ τήν ἔμφασιν τῶν εἰς τάς στρατιωτικάς ἀρετάς τῆς ἀδελφότητος και τῆς ἀφοσιώσεως εἰς τήν πίστιν τῶν – περισσότερον ἐσωτερική η πολιτική – μέ τάς κρυφίας και κάποτε τρομακτικάς μυήσεις τῶν, τό σύστημα βαθμῶν και τήν φοβεράν πολιτικήν ἐπιφρόήν, τήν ὁποίαν εἶχε και ἔξακολουθεῖ νά ἔξασκη, εἰς τό παρασκήνιον τῆς Ἰστορίας.

Βεβαίως ως ἀτραπός περισσότερον εἰς τό ἀτομικόν παρά εἰς τό συλλογικόν ἐπίπεδον, ύφισταται τό σύμπλεγμα τῶν Στρατιωτικῶν Τεχνῶν, τό ὁποίον ἀπό τό πάλαι καλλιεργεῖται εἰς τήν "Απω Ανατολήν. Έκεī λαμβάνουν ως βάσιν τάς χρείας ύπάρξεως τού πολεμιστοῦ διά νά ἀναπτύξουν πνευματικά προσόντα, κυρίως δράσεως δι' ἀστραπαιάς ταχύτητος, μέ τήν δύναμι περισσότερον τῆς διαισθήσεως παρά τῆς σκέψεως. Προεκτείνοντες ὅσα γνωρίζομεν δι' αὐτά τά σύγχρονα ἀλλά μή συνέποχα φαινόμενα, δυνάμεθα νά πλησιάσωμεν διά τῆς φαντασία τάς ἀρχαίας στρατιωτικάς λατρείας και δή τῆς Αύτοκρατορικῆς ἐποχῆς.

Ο θίος λοιπόν ἐπί τῆς γῆς είναι ἐν σχολείον, εἰς τό ὁποίον αἱ ἀνθρώπιναι ψυχαὶ ύποβάλλονται εἰς διαφόρους ὀδυνηράς δοκιμασίας, ἄλλαι περισσότερον, ἄλλαι ὀλιγότερον και μόνον διά μέσου αὐτῶν τῶν ἐμπειριῶν ἡ μυήσεων είναι δυνατόν νά πραγματοποιηθῇ ἡ πρόοδος. Όχι μόνον ὁ φιλόδοξος και δέν ύπάρχει κακός φιλόδοξος, ἄλλα ἔκαστος ἀνθρωπος ζωντανός η νεκρός, είναι ἀφιερωμένος εἰς τό ἡράκλειον καθῆκον τῆς ύψωσεώς του ἐκ τῆς καταστάσεως τού ζώου εἰς τήν κατάστασιν τού Θεοῦ. Ἀλλοτε αἱ δοκιμασίαι και αἱ μεταβολαὶ πού ἀπαιτοῦνται εἰς τήν συνείδησιν ἔρχονται ἀθορύθως. Ἀλλοτε συμβαίνουν εἰς καθαρῶς πνευματικόν ἐπίπεδον και ἄλλοτε κυρίως ὅταν ὁ ἀνθρωπος είναι κάπως μωρός και ἀναίσθητος, ύποβαθμίζονται και λαμβάνουν μορφήν σωματικοῦ ἀτυχήματος ἡ ἀρρώστιας. Τότε ἐπακολουθεῖ μάχη μεταξύ τῶν δυνάμεων αἱ ὁποῖαι ἐπιζητοῦν τόν ἀφανισμόν τού σώματος και τῶν ἀμυντικῶν δυνάμεων τού ὄργανισμοῦ. Τό αὐτό ακριβῶς συμβαίνει και εἰς τό συλλογικόν ἐπίπεδον. Ὑπάρχουν κοινωνικάι και πολιτιστικάι ἄλλαγαι, αἱ ὁποῖαι είναι ἀναπόφευκτα αἱ «μυήσεις» τῆς ἀνθρωπότητος. Εάν γίνουν ἀποδεκταί, είναι δυνατόν νά πραγματοποιηθοῦν εἰρηνικῶς και ἡ πρόοδος θά είναι ὅμαλή - δεξιόστροφος σβάστικα. Εάν προβληθῇ ἀντίστασις και πάλιν θά ἔλθουν, εἰς τό ὄλικόν ἐπίπεδον

ὅμως μέ τήν μορφήν πολέμου ἡ αἵματηράς ἐπαναστασεως - ἀριστερόστροφος σβάστικα.

Ἡ περίοδος τήν ὁποίαν ἔξετάζομεν – οἱ πρῶτοι αἰώνες μ.Χ. – είδον μεταβολάς και τῶν δύο εἰδῶν. Ἰσως τήν πλέον σημαντικήν ἐπίδρασιν είχεν ἡ ἐπέκτασις εἰς ὀλόκληρον τήν αὐτοκρατορίαν τοῦ προνομίου τῆς ρωμαϊκῆς ύπηρούτητος, μέ ὅλην τήν ἐνθάρρυνσιν πού ἔδωσε εἰς τούς ἀνθρώπους νά ἀντιμετωπίσουν τόν ἐαυτόν τῶν ώς ἀνεξάρτητον μέλος μιάς ἀπεράντου οἰκογενείας και οὐχὶ ως κλάσμα μιᾶς φυλής ἡ τοπικῆς γενιάς. Τό θῆμα τούτο ἐπετεύχθη ἐν μέρει διείρηνικῆς συγκαταθέσεως, ἐν μέρεις διά θιαίας κατακτήσεως

"Οταν ἡ μεταβολή πρέπει νά συμβῇ διά θιαίας μεθόδου, ὁ ύποκινητής δύναται νά ἐμφανισθῇ διά μέσω μιᾶς ἐνανθρωπίσεως ἡ θείας ἐνσαρκώσεως ἐλλάσονος τάξεως – τήν περίπτωσιν ἀναλύει ὄρθως ἡ Σαβίτρι Ντέθι – ἐπιφορτισμένοι, ως ὁ χειρούργος, μέ τό δυσάρεστον καθῆκον τῆς ἐγχειρίσεως τοῦ συνόλου τῆς πολιτείας. Δυνατόν νά ἐπιλεγῇ διά τάς διπλωματικάς του ἰκανότητας παρά διά τήν ὁποία συνεειδητήν κατανόησιν τού ζητήματος. Ο αύτοκράτωρ Ιουλιανός ἐπί παραδείγματι ἀντελήφθη καλῶς τάς πνευματικάς ἐξελίξεις τῆς ἐποχῆς τους και προσεπάθησε νά τάς ἀναστρέψῃ ἄνευ ἐπιτυχίας. Ήτο ἄτυχος και δέν ἡτο καθόλου πρακτικός. Ο Μέγας Ἀλέξανδρος, διτις δικαιολογημένος ἡτο εἰς ἐκ τῶν ἡρώων τοῦ Ιουλιανοῦ, ἡτο ἀνιθέτως εἰς τόν ύπέρτατον βαθμόν πρακτικός πάραυτα ὁμολόγει ὅτι δέν ἡτο κύριος τοῦ ἐαυτοῦ του. "Οταν ἡρωτήθη ύπό τῶν Ἰνδῶν Βραχμάνων διατί ἐπέμενε εἰς τό νά δίδη μάχας και νά κινή εἰς πολέμους ἀπήντησε: Όριζεται ύπό τῆς Θείας Προνοίας ὅτι ὄφειλομεν νά είμεθα δούλοι τήν θουλῶν τῶν Θεῶν. Η θάλασσα δέν σηκώνει κύματα ἐκτός ἐάν πνεύσῃ ὁ ἄνεμος οὔτε τό δένδρο σίεται ἐκτός ἐάν ὁ ἄνεμος τό ἀγγίζει. Τοιουτοτρόπως και ὁ ἀνθρωπος δέν ἐνεργει ἐκτός ἐάν παρακινηθῇ ἐκ τῆς Θείας Προνοίας. Εύχαριστως δέν θά ἀναμιγνυόμουν εἰς πολεμικά ἔργα ἄλλα οἱ Κύριοι τού πνεύματος μου δέν μοῦ τό ἐπιτρέπουν. Διότι ἐάν ὅλοι ἐσκέπτοντο μέ τήν αὐτήν μέθοδον ὁ κόσμος θά ἡτο ἀκίνητος... Θά ἡδύνατο νά ὅμιλη διόλοκληρον τό ἀνθρώπινον γένος.

"Αλλ' ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τάς ἀντιπάλους του βαθμοφόρου λεγεωναρίου του ὁποίου η κλίμαξ περατουται εἰς τόν ιερέα - μάγον - πολεμιστήν. Δι αὐτὸν το σύμπαν είναι ιεραρχία διαφορετικῶν καταστάσεων

τού είναι, έκ των όποιων ή κατωτέρα είναι ό αισθητός μας κόσμος και τά δημιουργήματα έκ των τεσσάρων στοιχείων του: γῆ, ύδωρ, άήρ και πῦρ. Εἰς τήν περιοχήν αὐτήν, τήν ύπο τήν Σελήνην σφαιρά, ὅλα είναι ἀτελῆ, ἔρμαια εἰς τὸν πόνον, τήν ὁδύνην, τήν φθοράν και τὸν θάνατον. Πέρα, μακράν εἰς τὰς αἰθερίους σφαιράς τῶν πλανητῶν, ἵσως εύρισκονται προοδευτικῶς ἀγνότερας καταστάσεις και ἄνω τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων είναι τὸ βασίλειον τῶν Θεῶν. Ἐκεῖ κυριαρχεῖ ἡ τελειότης, τουλάχιστον ἀντιμετωπιζομένη τοιουτοτρόπως ἐκ τῆς ἴδικῆς μας γωνίας παρατηρήσεως. Ἡ ύψηλοτέρα ἡ Ἑλλογη Ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἀνώτερον Ἐγώ του, ἀνήκει εἰς αὐτό τὸ Βασίλειον και τὸ γνωρίζει ὡς οἶκον της. Ἐδῶ ὅμως εἰς τήν γῆ αἰσθάνεται πνιγομένη και καταποντισμένη εἰς τὸν ἀτίθασον πηλόν τοῦ φθαρτοῦ σώματος.

Οἱ ιερέας - μάγος - πολεμιστής λοιπόν ἐπιζητεῖ νά ἐνώσῃ τὸ χάσμα μεταξύ σώματος και πνεύματος. Δέν προσπαθεῖ ὡς ὁ Χριστιανός νά ἐγκαταλείψῃ, νά τιμωρήσῃ, ἥ νά ἀρνηθῇ τὸ σῶμα του και τὸν φυσικὸν Κόσμον. Τὰ χρησιμοποιεῖ ἔχων κατά νοῦν τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου «ὅτι εύρισκεται ἄνω, είναι και κάτω και ὅτι εύρισκεται κάτω είναι ὅμοιον μέ τὰ ἄνω». Σέβεται λοιπόν τήν ὄμοιότητα και τήν ἀντιστοιχία μεταξύ ὅλων τῶν ἐπιπέδων τοῦ Σύμπαντος. Γνωρίζει ὅ, τι ὁ ἀνθωπος είναι εἰς μικρόκοσμος και ὅ, τι και τὸ ύλικόν του σῶμα είναι κατασκευασμένον, μέ σχετικήν ἔννοιαν, καθ' ὅμοιώσιν τοῦ Θεοῦ. Ἐκαστον ἐπίπεδον ὑπάρξεως ἀλληλοκαθρεπτίζει τήν δομή του. "Οταν αἱ δομαὶ τεθοῦν εἰς κίνησιν, αἱ δονήσεις γίνονται αἰσθηταὶ εἰς ὅλην τήν ιεραρχίαν.

Τό πλέον πρόχειρον παράδειγμα είναι ἡ ἀστρολογία ἡτις ὑποθέτει ὅ, τι αἱ κινήσεις τῶν πλανητῶν ἀντανακλῶνται εἰς κοσμικά γεγονότα καθώς και εἰς τήν ἀνθρωπίνην ψυχήν. Ὁ μοιρολάτρης ὑποτάσσεται εἰς τό ἀναπόφευκτον πεπρωμένον και δέν θεωρεῖ ὅτι είναι ίκανοι νά ἀντισταθῇ εἰς τοὺς πλανῆτας περισσότερον ἀπό ὅσο είναι ίκανή νά δεῖη ἔτερον σημεῖον πλήν τοῦ Βορρείου Πόλου ἡ μαγνητική θελόνη. Ὁ ιερέας-πολεμιστής, γνωρίζων ὅτι ἡ αἰτιότης των ἰσχύει και πρός τὰς δύο κατευθύνσεις, πιστεύει πώς ὁ, τιδήποτε λαμβάνει χώραν εἰς τήν γῆ, καθρεπτίζεται εἰς τοὺς οὐρανούς και τίς δύναται νά εἴπῃ τί είναι αἰτία και τί ἀποτέλεσμα; Μαγεία εἰς τήν προκειμένην περίπτωσιν είναι ἡ ἐπιφροή τοῦ ἀθεάτου κόσμου διά πράξεων αἱ ὅποιαι λαμβάνουν χώρα εἰς τὸν αἰσθητόν.

Περίπτωσις μαγικῆς θυσίας είναι ἡ ταυροσφαγή κατά τήν ὄποιαν αἱ ζωϊκαὶ δυνάμεις τοῦ Ταύρου ρέουν μετά τοῦ αἷματος, εἰς τὸν πολεμιστήν. Ἐκτός αὐτοῦ τό αἷμα τοῦ ταύρου διεμοιράζετο εἰς τοὺς πολεμιστάς ἐν εἰδη μεταλήψεως.

Ἡ θρησκεία λοιπόν τῆς Ρώμης ἡτο ἀρχικῶς μία ἐπίσημος ἀλλά ὅχι τόσον μυστική ὑπόθεσις. Ὕπεστήριζε τοὺς θεσμούς τῆς οἰκογένειας και τοῦ Κράτους, τονίζουσα τήν εύθύτητα εἰς τήν ἄσκησιν τῶν θρησκευτικῶν και πολιτικῶν καθηκόντων. Ὁ πάτερ φαμίλιας ἡτο

Μέγας Ποντίφηξ εἰς τὸν οἶκον του και ἐκάστη θυγάτηρ ἡτο Ἐστιάς Παρθένος. Τήν εύλαβειν πρός τούς Θεούς, ἀντανακλούσε η υίκη εύλαβεια, ἐνῷ ὁ μικρόκοσμος τῆς οἰκογένειας ἡτο ἀντίστοιχος πρός τὸν μακρόκοσμον τῆς Ρώμης και τὸν μεγάκοσμον τοῦ Σύμπαντος.

Ἡ Ρωμαϊκή λοιπόν πίστι Ιδρυμένη δι' ἐντολῆς τοῦ Διός πρός τὸν μυθικὸν βασιλέα Νουμᾶ είχεν ὡς ἄξονα τὸν Δία και περιεστρέφετο πέριξ τοῦ Θρακικοῦ Ἀρεως, τοῦ Ἰανοῦ, τοῦ Κυρίνου, τῆς Ἐστίας, οἱ ὅποιοι και ἀπετέλουν τὸ ἀρχικόν πάνθεον, τούς Πατρώους Θεούς - Dii Indigetes - καθὼς μιά χωριστή θρησκεία ἐλάτρευε τὸν ἥλιον, τὸν Πατρώο Ἀνίκητο Ἡλιον, ὡς ἔναν ἀκόμη προστάτην τῆς Ρώμης. Αύτά ἡσαν τὰ Θρακικά ἡτο Τροίας στοιχεία τὰ ὅποια ἀνεμίχθησαν μετά τοῦ Ἀπόλλωνος τῶν Παλλαδίων Ἀρκάδων και Ἐρίκων Θεσσαλῶν.

Οἱ ἄλλοι Θεοί και θεαί, οἱ ὅποιοι κατέφθασαν βραδύτερον ἡσαν ἡ Ἀστάρτη-Ἀτάργατις, ἡ Μεγάλη Μήτηρ Ἄρεα - Κυθέλη και ἡ Ἰσις κατά τὸν πρῶτον αἰώνα π.Χ. Αἱ θρησκεῖαι τῆς Μεσογείου είχον ἐν Ισχυρόν στοιχείον μεταφυσικοῦ ἐνῷ αἱ Αιγυπτιακαὶ ἔθελγον τούς διανοούμενους και τούς καλλιτέχνας διότι ἡ Ἀλεξάνδρεια ἡτο τὸ ἐπίκεντρον και τῶν δύο. Κυρίως ὅμως ἐπεκράτησαν εἰς τὰς γυναικας τῆς μεσαίας τάξεως, τό εἶδος τό ὄποιον και σήμερον ἀσκεῖται εἰς τήν γιόγκα. Καθὼς ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὰς θεάς ἡτο ἀνθηρά, τό κατεστημένον πρεσεπάθη νά ἐκρωμαίσῃ τήν λατρευτικήν των.

Ἄπο καιροῦ εἰς καιρόν αἱ λατρεῖαι αύται ἀπηγρεύοντο τελείως τῆς Ἰσιδος τουλάχιστον πέντε φοράς μεταξύ 59 και 48 π.Χ. Και ὅμως ὁ Βιργίλιος εἰς τό ἐπικόν του ἔργον Αἰνείας, ἡδύνατο νά τοποθετήσῃ τήν παράσταση τῆς Κυθέλης εἰς τήν Ἀσπίδα τοῦ ἥρωος. Τόσον καθιερωμένη ἡτο ὡς Μεγάλη Μήτηρ τῶν γεναρχῶν Τρώων και ἐν συνεχείᾳ τῆς Ρώμης. Βεβαίως και ὁ τραχύς στρατιώτης-αύτοκράτωρ Βεσπασιανός ἡδύνατο νά κοιμάται μετά τοῦ υίου τοῦ Τίτου εἰς τό ρωμαϊκόν Ἰσείον. Ὅπαρχουν πάρα πολλαὶ μυθιστοριογραφίαι κακόπιστες ἡ ἀφελεῖς αἱ ὅποιαι γέμουν ἐλαφροτήτων. Ἐρμηνεύουν ἀντιλήψεις, καταστάσεις και ἡθη μέ τήν ἐλαφρότητα, εἰς τήν κυριολεξίαν, τοῦ σημερινοῦ ἐκφυλισμοῦ και ἐκθηλυσμοῦ. Ἐάν ἀντεστρέφετο ὁ χρόνος, θά ἡτο ὡς νά ἔλεγον εἰς ἡμᾶς ὅτι ὁ στρατηγός Πάτον ἡτο πρόδρομος τῶν Χίπους και ὁ Γκουντέριαν ἀνεκάλυψε τό κίνημα τῶν Πάνκς, ἀλλά μετανόησε και κτυπά τό κύμβαλον μετά τῶν πιστῶν τοῦ Κρίσνα εἰς τήν ὁδόν Σταδίου.

Οἱ Ρωμαῖοι ἡσαν ἀσυνηθίστως ἀνεκτικοί εἰς τήν πίστιν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Αἱ κυθερήσεις περισσότερον ἡκολούθουν παρά διευκόλυνον ἡ ἐμπόδιζον τάς θρησκευτικάς ἔξελίξεις. Αἱ ύπαγορεύσεις και οἱ διωγμοί, ὅταν συνέβαινον, σπανίως ἡσαν ἀπρόκλητοι. Διά παράδειγμα ἡ δριμυτέρα ἐπίθεσις κατά τῶν Ἰσιακῶν παρεκινήθη λόγω τῆς σκανδαλώδους ἀποπλάσεως μιᾶς ἐναρέτου γυναικός ἐντός τοῦ ρωμαϊκοῦ

Ίσείου. Οι διωγμοί τῶν Ἰουδαιοχριστιανῶν καὶ τῶν Ἐθραίων συνήθως ἡκολούθουν τὴν ἄρνησίν των ὅπως παραδεχθούν τούς Θεούς τῆς Ρώμης. Ἐνδοιασμός, ὁ ὅποιος ἐφαίνετο εἰς τούς Ἐθνικούς ὡς καθαρὴ ἰσχυρογνωμοσύνη καὶ ἀπειλή κατά τῆς συνοχῆς τῆς αὐτοκρατορίας. Εάν ὁ Ἀλέξανδρος Σεβῆρος ἦδύνατο νά τιμᾶ εἰς τὸν ἴδιωτικὸν του ναόν τάς εἰκόνας (ἀγάλματα) τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ὁρφεως, τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγίστου καὶ τοῦ Ἀθραάμ, διατί νά μή δύνανται οἱ ὑπῆκοοι του, προς τούς ὅποιους μάλιστα δέν ἔξηνάγκαζε, νά ἔχουν παρομοίαν ἀνεξίκακον καὶ εὔρειαν ἀντίληψιν.

Ὄπισθεν ὅμως τῆς ἀνοχῆς καὶ τοῦ συγκρητισμοῦ ὑπάρχει βεθαίως μία βαθυτέρα ἀναζήτησις, ἡ ἔρευνα διὰ τό Ἀπόλυτον, τό ὅποιον θά ἦδύνατο νά συνδυάζει δλας τάς περιφερειακάς καὶ αἰσθητικάς διαφοράς. Εἶναι ἀδύνατον νά ὑπάρχουν Πολλά, ἀνευ τῆς ὑπάρχεως Ἐνός. Εἰς ἐπίσημον ἐπίπεδον, ἡ ἀναζήτησις αὕτη ὁδήγησε τελικῶς, διαμέσου τῆς θεοποιήσεως τοῦ Ιδίου τοῦ αὐτοκράτορα, εἰς ἔναν ἡλιακόν μονοθεῖσμόν. Εἰς τό τέλος τοῦ τρίτου αἰώνος μ.Χ. ὁ Αύρηλιανός ἀνέστησεν τὴν παλαιάν λατρείαν τοῦ Πατρώου Ἡλίου - Deus Sol Invictus - ὑπερτάτου Θεοῦ, ὅστις συνεδύαζε ἐπίσης τὸν Ἡλιον, τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Μίθρα. Ἡ παλαιά θρησκεία τοῦ Ἰανοῦ, τοῦ Κυρίου ἡ ὅποια είχεν ἥδη κλονισθῆ λόγω τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἀνατολικῶν λατρειῶν δέν ἐπέτυχε νά ἐπιζήσῃ ἀπό τότε ὅπου ὁ Αύρηλιανός ἔθεσεν εἰς ὑψηλότερον ἐπίπεδον τούς ιεροφάντας τοῦ Ἡλίου. Τὴν τελευταίαν μάχην διά τάς ἀρχαίας πίστεις δέ τὴν ἔδωσεν ὁ Θρακικός Ἀρης, ἀλλά αἱ στρατιαί τοῦ Ἀνικήτου Ἡλίου ὑπό τὸν Λικίνιον, ἐναντίον τῶν μαχητῶν τῆς Ἐκκλησίας ὑπό τὸν - Μιθραϊστήν - Κωνσταντίνον.

Ἄς ἔξετάσωμεν ὅμως κεχωρισμένως τάς Ρωμαϊκάς Θεότητας ἔως τὴν ἡμέραν τῆς ἐπικρατήσεως τῆς θρησκείας τῶν δούλων καὶ τῶν πορνῶν, ὡς λέγει ὁ Ἀνατόλ Φράνς.

Πρό τῆς ἐπικρατήσεως τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν εἰς τὴν Ρώμην ἔθασίλευον οἱ Τιτάνες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γέας. Ὁ Ζεύς τούς κατέβαλε ἀφοῦ ἐφαγον τὸν υἱόν τοῦ Διόνυσου Ζαγρέαν καὶ ἐκ τῆς τέφρας των ἐδημιούργησεν τό ἀνθρώπινον εἶδος. Λόγω τοῦ ὅτι οἱ Τιτάνες είχον καταφάγει ἐκ τῆς σαρκός τοῦ Θεοῦ, τό ἀνθρώπινον εἶδος περιεῖχε μίαν θείαν σπίθα. εἰς τό «χυδαίον»; τιτανικόν σῶμα του, ἡ ὅποια ἦδύνατο νά ἀξιοποιηθῇ καὶ νά ἀπελευθερωθῇ διά τῆς εἰς τά Μυστήρια μυήσεως. Διά τοῦτο εἰς τὴν συμβολικήν παρουσιάζονται ὡς ὑθριδικά πλάσματα. Τό ἄνω τμῆμα, ὁ κορμός, εύγενικόν καὶ εἰς τὴν ἡττα, τό κάτω μία ἐλισσομένη μάζα ἐρπετῶν.

Πατήρ λοιπόν τοῦ Οὐρανοῦ, κεφαλή τοῦ ῥωμαϊκοῦ πανθέου καὶ ἄρχων, ἐκ τοῦ Ὀλύμπου, Θεῶν καὶ ἀνθρώπων είναι ὁ Ζεύς, ὁ Μέγιστος καὶ Ἀριστος. Εἶναι θεότης ὀλοκλήρου τοῦ Κόσμου καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμο, ὁ ὅποιος είναι δημιούργημά του. Εύρισκεται λοιπόν εἰς δυναμικήν θέσιν εἰς τὸ Κέντρον τοῦ Ζωδιακοῦ

Κύκλου, ὁ ὅποιος ύποθαστάζεται ύπο τοῦ Ἀτλαντος. Κυριαρχεῖ καὶ εἰς τὴν ἡμέραν καὶ εἰς τὴν νύκταν διά τῶν ὑπό τὸν θρόνον τοῦ πυρσοφόρων διεντολέων του, τῶν Διοσκούρων. Ὁ πλανήτης Ζεύς είναι μία τῶν κατωτέρων ἐκφάνσεών του. Βεθαίως εἰς τὴν περιορισμένην ἐμπειρικήν ὥρασιν, παρουσιάζεται ὡς οὐράνιος Θεός, ἐλέγχων τάς καιρικάς συνθήκας (φυσικός ἐλεγχος) καὶ εὔεργετών διά τοῦ κεραυνοῦ του (μεταλλαγή - μεταστοιχείωσις).

Οι λαοὶ τῆς Ἀνατολής τῶν ὅποιων ἡ Θεολογία ἡτο ἔξηρτημένη ἐξ ἐνός μόγο παντοδυνάμου πλάσματος, – εἴτε τό ἐφαντάζοντο ὡς οὐράνιον θεόν εἴτε ὡς μεταφυσική ἀρχή – είδον εἰς τὸν Δία τό ρωμαϊκόν ισοδύναμον τοῦ ιδικοῦ τῶν Κυρίου καὶ αὐτός είναι ὁ λόγος τῆς προσαρμογῆς εἰς αὐτόν, διά τοῦ συγκρητισμοῦ, χαρακτηριστικῶς ἀπομεμακρυσμένων τῆς Ἑλληνορωμαϊκῆς θεολογίας. Διά τὴν παρόδου τοῦ χρόνου, ἐπλησίαζεν σταθερῶς πρός τὸν σοθαρόν καὶ ἀνεξιχνίαστον ἐθραϊκόν ἡ Χριστιανικόν θεόν πατέρα. Ἡ ἀνάλογος μείωσις τῆς οἰκειότητάς του μετά τοῦ ἀνθρώπου ἀναπληρώθη διά τῆς μεσολαβήσεως διαφόρων ἡρώων, οἱ ὅποιοι ἐγεφύροντο τό χάσμα μεταξύ τῶν τέκνων καὶ τοῦ Ὅψιστου, τοῦ Ὅπερησίου Διός.

Παρά τό ὅτι δέν ὑπῆρχαν Μυστήρια ἀφιερωμένα εἰς τὸν Δία, είναι ὁ λόγος καὶ ὁ λόγος ὑπάρξεως ὅλων τῶν Μυστηρίων καὶ ὁ Πατήρ τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν ιδρυτῶν των. Οι πλείστοι τῶν πρώτων Χριστιανῶν πατέρων, ἐνῷ ἐγνώριζον τὴν συμβολικήν τῶν εἰς τὴν ἐξωτερικήν θεολογίαν ἐμφανιζομένων σεξουαλικῶν πράξεων, τάς ἐπαρουσίαζον ὡς ἀποδείξεις τοῦ ἐκφυλισμοῦ καὶ τῆς δαιμονολατρείας τῶν Ἐθνικῶν.

Ἡ Ἀρτεμις - Σελήνη ἡτο Βασίλισσα καὶ κυνηγός, ἀγνή καὶ ὡραία, κυρία τῆς γονιμότητος ἀλλά καὶ στείρα. Σαγηνευτικοῦ κάλλους ἀλλά καὶ «φόνισσα» ὅπως ἀντελήφθη ὁ Ἀκταίων, ὅταν ἐπλησίασε τὸ Θεῖον (μύτησις) ἀνευ τῆς καταλλήλου προσπαθείας. Ἡ αὐξησίς καὶ ἡ ἐλάττωσις τῆς ἐναλλακτικῆς ἐνθαρρύνουν καὶ μαραίνουν τά ἀναπτυσσόμενα εἰς τοὺς ἀγρούς, ὡς γνωρίζουν οἱ παλαιοί γεωργοί. Ἡ σφαῖρα τῆς Σελήνης είναι ἐπίσης ὁ πρώτος σταθμός τοῦ ταξιδίου πρός ἀνωτέρους κόσμους. Αἱ ψυχαί μεταβαίνουν ἐκεῖ ὅταν ἀφήνουν τὴν γῆ καὶ ἀπό ἐκεῖ πίπτουν πάλι εἰς νέας γήινας ζωάς. Αὕτη είναι μία ἄλλη ἐκδήλωσις τῆς διπλῆς φύσεως τῆς Σελήνης, ἐξουσιαζούσης γεννήσεως καὶ θανάτους εἰς τὸν ὑποσελήνιον χώρον. Διά τῶν ἀνωτέρω νομίζω ὅτι δίδουμεν μίαν μικράν ἐξήγησιν καὶ εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ὅκταίωνα, ὅστις βεθαίως δέν ἐπῆλθε ἐπειδή ούτος ἀντιμετώπισεν γυμνήν τὴν Θεάν. Ἡ μήπως ἐσυνέθη δι' αὐτό. Ἀληθή είναι ἀμφότερα, ἀρκεῖ νά τά κατανοήσωμεν μέ τὴν ὄρθην διαδοχήν.

Ἀλλά ὑπάρχει καὶ ἡ Ἀφροδίτη, ἡτις ὅταν ἐταξιδεψε μετά τῶν λεγεώνων εἰς τὴν Βόρρειον - Ἀγγλία ηύρεν ἥδη ἐκεῖ νά τὴν λατρεύουν ὡς Brigit. Τριπλή μορφή τῆς Μεγάλης Μητρός. Ὁπως καὶ ἡ Σελήνη φέρει τὴν γονιμότητα εἰς τά φυτά, τά ζῶα, καὶ τούς ἀνθρώπους

καί ἐπειδὴ ἄνευ ὕδατος δέν είναι δυνατόν νά ύπάρξῃ ἔνσαρκος ζωὴ, ὡς τὴν γνωρίζομεν, πολύ ὀρθώς ἀναδύεται, δημοίᾳ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀναπτύξεως, ἐκ τῶν κυμάτων. Είναι τὸ σύμβολὸν τῆς τὸ ὅποιον βλέπομεν εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς ἄστρον τῆς Αὔγης καὶ τοῦ Ἐσπερινοῦ.

Ο θεός τῆς Ιατρικῆς Ἀσκληπιός, ἡτο υἱός ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀνετράφη καὶ ἐμορφώθη ὑπό τοῦ σοφοῦ κενταύρου Χείρωνος. Ἐάν δὲ μύθος τῶν κενταύρων προέρχεται ἐκ τῶν ἀγρίων Θεσσαλικῶν φύλων, τῶν ὁποίων ἡ ἀφθαστος ιππική τέχνη ἔδιδε τὴν ἐντύπωσιν δι τὴν ἡσαν ἔνα μέ τὸν ἵππον, τότε ὁ Ἀσκληπιός είναι πιθανόν νά ύπηρξεν «ἡρως» δι τὸν ἀπέκτησεν τὰς γνώσεις του ἐξ ὀρισμένων σαμανιστικῶν μελῶν τῆς φυλῆς. Αὐτή ὅμως είναι μία εύημεριστική ἐρμηνεία ἡ ὁποία ἀπορρίπτει τὴν πραγματικότητα, ἡτις είναι γνωστή εἰς ἄπαντα τοὺς ἀληθινούς Ιατρούς. Τὴν πραγματικότητα μίας Ιαματικῆς δυνάμεις τῆς φύσεως, ἡ ὁποία δύναται νά κληθῇ καὶ νά διοχετευτῇ, τῆς vis medicatrix Nataras. Ο Ἀσκληπιός λοιπόν ἀντιπροσωπεύει τὰ Πνεύματα τῆς Ἰάσεως, ἄτινα συνεχώς ἐργάζονται διὰ τὴν ἔξισορόπισιν τῆς νοσηρᾶς μας καταστάσεως. Τό κύριον Ιερόν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἡτο εἰς τὴν Ἐπίδαιρον, ἐνῶ ὑπῆρχον σημαντικά κέντρα εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν Πέργαμον καὶ τὴν Κῷ. Εἰς αὐτά ἐγένετο καὶ γίνεται σωματική καὶ ψυχική θεραπεία. Μία ἐκ τῶν πλέον ἀγαπημένων θεραπειῶν ἡτο ἡ ἐγκοίμησις. Ο ἀσθενής ἐκοιμᾶτο μίαν νύκτα εἰς τὸν Ιερόν περίθιον καὶ αἱ θεραπευτικά δυνάμεις ἥρχοντο διὰ μέσου ἐνός ὀνείρου μηνύματος ἐκ τοῦ Θεοῦ. Αὐτό ἡτο Ισοδύναμον τῶν μεγάλων ἐνυπνείων ἄτινα κατελάμβανον τοὺς σαμάνας καὶ πλείστους σημερινούς ἀνθρώπους, πέριξ τῶν ὁποίων ἀποκρυσταλλώνεται ἡ κατανόησις καὶ ἡ μελλοντική ἐξέλιξις. Ο Ἀριστείδης ὁ Αἴλιος γράφων τὸν δεύτερον μ.Χ. αἰώνα ἔδωσε πλήρη περιγραφήν τῆς ἴδικῆς του ἀναλύσεως μέσω τῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὸν Ἀσκληπιόν τῆς Περγάμου.

Ἄλλα ἄς ἀναφέρωμεν ἐν γεγονός, τὸ ὅποιον ἔλαθε χώρα εἰς τὰ 293 π.Χ. Τότε ἐνέσκυψεν λοιμός εἰς τὴν Ρώμην. Κατά συμβουλὴν τῶν Σιβύλλειων Βίθλων ἔπρεπε νά μεταφέρουν εἰς τὴν Ῥώμην τὸν Θεόν. Ἀπεστάλη μία δλιγομελής πρεσβεία. Δέν είναι γνωστόν τι ἔπραξε ἡ τί ἐκόμισε ὅπισω. Ο λοιμός ὅμως ἀιφνιδίως ἐξηφανίσθη. Δύο ἔτη βραδύτερον ἔφεραν τὸν Θεόν μέ μεγάλην ἐπισημότητα ἐνσαρκωμένου εἰς Ιερόν ὄφι. Καθὼς ἐπλησίαζον εἰς τὴν νῆσον τοῦ Τίθερη, τὸ ἔρπετόν ἐκολύμπησε ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ἀκτήν. Οι Ρωμαῖοι εύαίσθητοι ὡς οἱ πρόγονοί των Τρῶες εἰς τούς οἰωνούς, ἔκτισαν ἴδικόν των ναόν τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς τὴν νῆσον. Ἔως σήμερον ύπάρχουν νοσοκομεῖον καὶ ἐκκλησία ἐκεῖ, ἀφιερωμένα εἰς τὴν χριστιανική του θεώρησιν, τὸν Ἀγιον Βαρθολομαίον.

Ὑπό τὴν ἐπίδρασιν ἀλεπαλλήλων πνευματικῶν ρευμάτων εἰς τὴν αὐτοκρατορία ὁ Ἀσκληπιός ἐθεωρήθη εἶδος μεσολαβητοῦ μεταξύ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐνός

ἀπομάκρου καὶ ἀπροσώπου Θεοῦ λαμβάνων τὸν ρόλον σωτῆρος, δι τὸν θεραπεύει τὴν ἀρρώστια καὶ τὴν ψυχήν. Ἐμφανίζεται εἰς ἐν ἔτι ἐπίπεδον, εἰς τὰ Ἐρμητικά συγγράμματα ὡς εἰς ἐκ τῶν υἱῶν τῶν καθοδηγουμένων ύπό τοῦ Ἐρμοῦ. Ὁμως εἴτε Θεός εἴτε ἡρως σωτήρ εἴτε μαθητής είναι μία φιλεύσπλαχνος μορφή, ἡ ὁποία προσφέρει τὴν Σοφίαν, Ιατρικήν ἡ ἀποκρυφιστική, παραμερίζουσα τὰ ἐμπόδια τῆς προόδου. Τό χαρακτηριστικόν του γνώρισμα, ἡ ράβδος μέ τὸν ὄφι, συμβολίζει τὸ πολυσύνθετα ρεύματα τοῦ σώματος καὶ τὸ σπειροειδέν τῆς ὁδοῦ τῆς ἐξελίξεως τῆς ψυχῆς.

Βεβαίως κατά τὰ τέλη τῆς Ἐλληνιστικῆς καὶ τῆς Αὐτοκρατορικῆς περιόδου ἐλατρεύθησαν πλείσται κατηγορίαι ἐνδιαμέσων θεοτήτων. Μούσαι Σειρῆναι, Ὁραι, Χάριται, Ἐποχαι. Αἱ τελευταῖαι τοποθετημέναι εἰς τὰς τέσσαρας γνωνίας τῆς γῆς καὶ τοῦ ἔτους, ἐπιβάλλουν ἐν σταθερόν σχῆμα εἰς τὸ κυκλικόν πρότυπον τῆς πλανητικῆς περιστροφῆς. Συμβολίζονται τὴν τελειότητα τῆς τετράδας, ὅπως ἐκδηλώνεται εἰς τοὺς κύκλους τοῦ χρόνου καὶ εἰς τὰς διευθύνσεις τοῦ χώρου ὅπως οἱ Yuga τῶν Ἰνδουϊστῶν. Η Γέα ἡτις περιθάλλεται ὑπό τῶν ἐποχῶν ἐχρησιμοποιήθη κατά τὴν πρώιμον αὐτοκρατορίαν ὡς ἀλληγορία τῆς εἰρήνης, τῆς μεγάλης καὶ ἀρμονικῆς τάξεως ὅπου μία Pax Augusta είχε φέρει εἰς τὸν κόσμον. Βεβαίως εἰς τοὺς Μιθραϊκούς ναούς τῶν λεγεωναρίων ἀπαντάται καὶ ὁ χρόνος καὶ Ἡλιος ταυτοχρόνως, σύζυγος τῆς Γεάς, τοῦ ὁποίου ἡ γονιμοποιός δύναμις, καθὼς ταξιδεύει ἐντός τοῦ Ζωδιακοῦ Κύκλου καὶ τῶν ἐποχῶν, τῆς δίδει τὴν δυνατότητα τῆς καρποφορίας. Βεβαίως ὁ Ζωδιακός καὶ αἱ ἐποχαὶ περιέχουν πλείστα ὅσα σύμβολα ἐραλδικά καὶ μή ἄτινα ὑπενθυμίζουν τὸν κοσμικὸν νόμον καὶ τὴν τελείαν ἀρμονίαν ἡτις βασιλεύει εἰς τὸ ὑπερπέραν. Ο χειμῶναν ἀπεικονίζεται διὰ φρυγικῆς ἐνδυμασίας καὶ δέν είναι ἔτερος ἡ ὁ Γανυμήδης, τὸν ὁποῖον ἡράσθη καὶ ἀπήγαγε ὁ Ζεύς, διὰ νά καταστῇ ὁ οἰνοχόος τοῦ Όλυμπου καὶ ὁ χειμερινός ἀστερισμός τοῦ Ὅδροχόου. Ο Ύπνος καὶ ὁ Ἔρως παριστάνονται ὡς πτερωτοὶ νέοι οἱ ὁποίοι καλούν τὰς ψυχάς εἰς τὸν κόσμον τῆς τελειότητος εἴτε μέσω τοῦ ὑπνου τοῦ θανάτου, εἴτε μέσω τῶν φιλοδοξιῶν τοῦ ἐραστοῦ. Αἱ ἀρχετυπικαὶ αὐταὶ μορφαὶ είναι ταυτοχρόνως καὶ τοῦτο είναι πλέον φανερόν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Γανυμήδου, σύμβολα τῆς ιδίας τῆς ψυχῆς, ἡτις ἀπεικονίζομένη εἰς τὴν ἀγνότητα τῆς νεότητος, κυριεύεται ἐκ τῆς ἐκστάσεως τοῦ Θείου ἔρωτος - Ζεύς - καὶ πατά πρός τὸν οὐρανὸν Όλυμπον. Είναι ὁ πλατωνικός ἔρως καὶ ἡ ἀνοδική πορεία τοῦ πνεύματος.

Η σημερινή ύλιστική «πρόοδος» εἰς ὅλας τὰς ἐπιστήμας δέν δέχεται τὰ ἀνωτέρω ἀλλά ὅτι τὸ ἀνθρώπινον εἶδος ἐκ τῆς νηπιακῆς του εἰσέτι ἡλικίας διαφοροποιήθη ἐκ τῶν ζωαδῶν προγόνων του ὡριμάζων εἰς κατανόησιν, ἀντιληψιν καὶ νοῦν, ἔως ὅταν ὁ homo μετεθλήθη εἰς sapiens καὶ ἀπέκτησε ἐν λογικόν βλέμμα ἐπὶ τοῦ περιβάλλοντος κόσμου. Θέματα, ἄτινα κατ' ἀρχάς δέν ἡσαν κατανοητά ὡς οἱ ἀστέρες καὶ αἱ ἐπο-

χαί, τά ψυχολογικά φαινόμενα, ή γέννησις και ὁ θάνατος, ἔξεφράσθησαν διά πρόσωπο ποιήσεων μεγίστου κάλλους και δυνάμεως. Μύθοι λοιπόν είναι ιστορίαι, αιόποιαι ἐλέγοντο ἐκ πρωτογόνων ἀνθρώπων ὅτε ὁ κόσμος ἡτοῦ ήτι νέος, τά πνεύματα ἄπηλλαγμένα λογικῶν ἀναγκαιοτήτων, ἔννοιαι ἀδραί, ἀνευ λεπτεπιλέπτων διακρίσεων ὑποκειμένου - ἀντικειμένου, πνεύματος και ὑλῆς, λογικῆς και φαντασίας. Ἀκόμη τώρα, ή γοντεία τῶν μύθων ἔξουσίαζε τήν ἀταβιστική φαντασία μας, ἐμπνέει καλλιτέχνας, γέμει τά δνειρά μας και προσέτι κυθερνά τήν συμπεριφορά μας, διότι δέν είμεθα και τόσο διαφορετικά τῶν ὑμετέρων προγόνων.

Ἐτέρα ἄποψις ἔχθρά τῆς νομοτελειακῆς εὐθυγράμμου ἔξελίξεως ὑποστηρίζει μετά βεβαιότητος ὅτι οι προϊστορικοί ἀνθρώποι δέν ἦσαν καθόλου πρωτόγονοι. Δεδομένου ὅτι είχον ἀντιλήψεις και πεποιθήσεις, αιόποιαι είναι ἀντίθετοι πρός τάς σημερινάς και ἔαντιναι είναι λάθος, δέν είναι αιίδικαί των ἀλλά αιίδικαί μας, μέ τάς σφολεράς διακρίσεις και τήν γελοίαν ἐμπιστοσύνην εἰς τήν ἀνευ συναισθήματος λογικήν. Ἐλεγον διά τῶν Μύθων ὅχι ὅτι «ψηλαφητά» ὑπέθετον, ἀλλ' ἐκεῖνο τό ὅποιον ἐγνώριζον. Πλείστας ὅσας φοράς ή γνώσις των δέν ἡτο δυνατόν νά ἐκφρασθῇ διά τής γλώσσης ὅπότε πρέπει νά στηριχθῶμεν εἰς τούς καλλιτέχνας η εἰς τήν ἐνόρασίν των διά νά τήν ἀναπλάσουν δι' ἡμᾶς. Οι χαρακτῆρες τῶν μύθων δέν είναι ἀπλαί προσωποποιήσεις, πολλοί είναι Ἀνθρώποι, ἀλλαι δαιμονες η Θεοί, οι ὅποιοι εἰς ὥρισμένας περιπτώσεις είναι ἔτι μεθ' ἡμῶν. Διότι αύτός είναι ὁ νόμος τῆς ἀντιστοιχίας, στρώμα μέ στρώμα εἰς τό σύμπαν, ὥστε τά συμβαίνοντα εἰς το βασίλειον τῶν Θεῶν ἀντανακλῶνται εἰς τήν ζωήν τῶν ἀνθρώπων και εἰς ὅλην τήν φύσιν.

Τώρα λοιπόν δυνάμεθα νά κατανοήσωμεν διατί οι Ἡγεμόνες ἔθεωρήθησαν πάντοτε ως εύρισκόμενοι ἐγγύτερον τῶν Ἀθανάτων ἀπό ὅτι οι λοιποί κοινοί θνητοί. Ἐχουν ειδικάς σχέσεις μετά τῶν Θεῶν και οι ιδιοί ἀτενίζουν πρός τάς τάξεις τῶν ἡμιθέων και ἡρώων. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἀνεγνωρίσθη ως υἱός τοῦ Διός-Ἀμμωνος μετά τήν εἰς τήν ἔρημον μετά τοῦ Θεοῦ ἐπαφήν του. Ὁ Σκιπίων ὁ Ἀφρικανός ἡσθάνθη ἐμπνευσμένος ἐκ τοῦ Διός μετά τήν ἐπίσκεψίν του εἰς τόν ναόν τῶν Ἀρκάδων εἰς τόν Λάφον τοῦ Καπιτωλίου.

Ἴσως ἔξ ἀμίλλης πρός τούς Ἡγέτας ἐκείνους, ἵσως ἔξαιτίας τῆς χρονικῆς παλιρροίας, οι Ρωμαῖοι αύτοκράτορες είχον κατά καιρούς τήν τάσιν νά δέχωνται η νά διεκδικούν θεϊκάς τιμάς. Διέθετον ναούς και ἐλάμβανον θυσίας και προσευχάς εἴτε ἦσαν νεκροί είτε ζῶντες.

Ἐν μέρει τοῦτο ἡτο ἐπιστροφή εἰς τήν ίδεαν τῶν Ιερῶν Βασιλέων, οι ὅποιοι ἐκυθέρνων τάς παλαιάς ἐποχάς τήν Ρώμην, ἄν και μετά τήν Δημοκρατίαν ούδεις ἐτόλμησεν νά χρησιμοποιήσῃ τόν τίτλον τοῦ Ἀνακτος - REX. Ἡ παλαιά δοξασία ὅτι η ὕγεια τοῦ ἔθνους είναι ἀλληλένδετος μέ τήν ὕγειαν τοῦ Βασι-

λέως ὁδήγησε, κατά τήν παραδοσιακήν ἐποχήν, εἰς τήν ἀντικατάστασιν τοῦ Βασιλέως μέ ἔτερον νεαρώτερον και πλέον ρωμαλαίον.

Αι ἀντιλήψεις αύται, ἀπό τήν ἐποχήν τοῦ Ἀλεξάνδρου και ἐπέκεινα, ἔλαθον τό παλαιόν μεταφυσικόν των περίθλημα λόγω τῆς ἐπανακυκλώσεως τῆς φιλοσοφίας. Τοιουτοτρόπως ἐδέχθησαν τόν ἡγεμόνα κατά τούς αύτοκρατορικούς χρόνους ως Θείαν ἐνσάρκωσιν (avatar). Συμφώνως μέ αύτό ὁ Ἡγεμών είχεν ἐν «δαιμόνιον» η καθοδηγητικόν πνεῦμα ἐκ τῆς συντροφίας τῶν Ιδίων τῶν Θεῶν και ούχι τῆς τάξεως τῶν φυλάκων ἀγγέλων, δαιμόνων και ξωτικῶν. Τό αύτό ὑπεστηρίχθη και διά τόν Σωκράτη, Πυθαγόρα, Ἐμπεδοκλέα - Πλωτίνον κλπ.

Ο Βασιλεύς είναι δυνατόν νά είναι Θεός ὁ ίδιος, ἔχων κατέλθη εἰς τήν γῆ, ἐντός ἐνός προσωρινοῦ ὑλικοῦ σώματος, διά τό καλό τῶν θνητῶν. Τά ίδια ὑποστηρίζονται και διά τόν Ἰησοῦ, τά ίδια ὑποστηρίζει και η SAVITRI DEVI διά τόν Χίτλερ. Ἐπομένως δέν λατρεύεται ὁ αύτοκράτωρ ως ἀνθρωπος, οὔτε η προσωπικότης η τό κατώτερον ἐγώ του, ἀλλά τό καθοδηγοῦν πνεῦμα του.

Η κατάστασις παραλληλίζεται στενῶς μέ εκείνην τοῦ Θιβέτ, ὅπου οι Δαλαϊλάμα θεωροῦνται tulkus (ἐνσάρκωσεις) τοῦ Ἀβαλοκίτεσβάρα Μποντισάτθα. Ο Δαλαϊλάμα ἐκτός τοῦ ὅτι είναι ὁ πνευματικός ἡγέτης, Gelurka, είχεν ἔως προσφάτως και τήν κοσμικήν ἔξουσίαν τοῦ Θιβέτ. Ἀκριβῶς και ὁ Ρωμαῖος αύτοκράτωρ, μετά τόν Ιούλιον Καίσαρα, ητο και ὁ Μέγας Ποντίφη, ἀνώτατος ιερεύς η «γεφυροποιός» μεταξύ Θεῶν και ἀνθρώπων.

Ἐάν τις αύτοκράτωρ θεωρεῖται ὅτι ἐνεσάρκωσε τό Θείον, μετά τόν θάνατόν του η θεία ἐπιφροή ζῆ και ἔξακολουθεῖ νά ἀπαιτή σεβασμόν. Η θεοποίησις τῶν αύτοκρατόρων μετά τόν θάνατόν των ὁμοιάζει μέ τήν ρωμαιοκαθολικήν διαδικασίαν ἀγιοποιήσεως, ἀλλά η λέξις θεός κολλά εἰς τό λαρύγι τῶν μονοθεϊστῶν. Οι ἀπλοί Ρωμαῖοι τῶν πρώτων μ.Χ. αἰώνων, ἀνευ ἀμφιθίλιας ἐσκέπτοντο περί τῶν θεοποιημένων αύτοκρατόρων, ὅτι ησαν καλοκάγαθαι μορφαί, εύρισκόμεναι ἐντός τοῦ Πυρίνου Ούρανοῦ εύήκοες εἰς τάς παρακλήσεις τῶν θνητῶν, ἀκριβῶς ὥπως οι σύγχρονοι ἀπόγονοί των φαντάζονται τούς Χριστιανούς ἀγίους, οι ὅποιοι ἀνταποκρίνονται εἰς τάς προσευχάς, τά τάματα και τά κηρία.

Ο πρώτος αύτοκράτωρ ὅστις ἔθεοποιήθη, δύο ἔτη μετά τόν θάνατόν του ητο ὁ Ιούλιος Καίσαρ. Εάν τόν είχε διαδεχθῆ ὁ Μάρκος Ἀντώνιος, η θεοποίηση θάειχε συνεχισθῆ ἔκει και τότε, διότι ὁ Ἀντώνιος είσηλθεν εἰς τήν Ἐφεσον ως Διόνυσος και τῷ 34 π.Χ. κατά τόν θριαμβόν του ἐπαρουσίασεν τήν Κλεοπάτρα ως Ἰσίδα, κρατῶν ὁ ίδιος τόν ρόλον τοῦ Διονύσου η Ὁσιρίδος. Τό θεϊκόν ὅμως αύτό ζεῦγος, ἀπέκτησεν τήν ἀθανασίαν μόνον εἰς τήν λογοτεχνίαν, διότι ὁ νικητής τοῦ Ἀκτίου Ὁκταβιανός, ὀλιγην συμπάθειαν είχεν πρός τήν Ἐλληνιστικήν ἀντίληψιν. Ἐπροτίμα τόν

Απόλλωνα, οπως ένεθάρρυνε κάθε τι παλαιόν και ρωμαϊκόν, άναβιώνων τόν Πατρών Ἀνίκητον Ἡλιον και τάς Ἐκατονταετεῖς Ἔορτάς κατά τάς όποιας τά τέθριππα ἄρματα διέτρεχον οπως ὁ Ἡλιος, πέριξ τοῦ ὄθελίσκου (ἀκτίνος) εἰς τό Μέγιστο ίπποδρόμιον.

Μετά ὅμως ἀπό τόν Αὔγουστο οι πλεῖστοι τῶν αὐτοκρατόρων ἐπτρεάσθησαν ἐκ τῶν ἀρχεγόνων παραδόσεων ἀλλά μέ τήν νεωτέραν τῶν ἔκδοσιν.

Ο Κλαύδιος ἐπροτίμα τήν λατρείαν τῆς Μεγάλης Μητρός Ρέας-Κυθέλης, ἀλλά δέν ἐπέτυχε εἰς τό νά τήν καταστήσῃ θρησκείαν ὅλης τῆς αὐτοκρατορίας. Ο συγκεκρατημένος στρατιώτης Βεσπασιανός ἔγινε πιστός τοῦ Σεράπιδος ὑπό τήν ἐπήρεια ἐνός ὄράματος και ἐνός θαύματος, τό όποιον ἀπεκατέστησεν τήν ὑγείαν του εἰς τήν Ἀλεξάνδρειαν. Ο Δομιτιανός, δταν οι ιερεῖς τῆς Ἰσιδος ἔσωσαν τήν ζωήν του, ἔκτισεν πελωρίους ναούς πρός χάριν τῆς Θεάς. Αύτός τοῦτος πρώτος προσεφωνήθη «Κύριος και Θεός», *dominus et deus*, ἐνώ ἡτο ἔτι ἐν ζωῇ. Ο Τραϊνός ἡτο ὑπέρ τό δέον στρατιώτης δι' αὐτό ἐκτός τῆς Ἰσιδος ἐλάττευεν και τόν Ἀρποκράτην, προστάτην τῶν μυστηρίων. Η ἀποδοχὴ παρομοίων ίδεων ἐπεκράτησεν ἔως τήν ἐποχὴν τῶν «ἀγαθῶν αὐτοκρατόρων» τοῦ δευτέρου αἰώνος, Ἀνδριανοῦ, Ἀντωνίου Πίου και Μάρκου Αύρηλίου.

Ο στωϊκός πεσιμισμός τοῦ Αύρηλίου εἶχε μικράν ἐπίδρασιν εἰς τό σύνολον τῶν ὑπηκόων του. Μετά τόν Σεπτίμιον Σεθῆρον και τόν Καρακάλλα, ὁ δεκατετράχρονος ιερεύς Ἡλιογάθαλος ἔχρησιμοποίησε τό Imperium διά νά προωθήσει Συριακάς ἀντιλήψεις περί τοῦ Θείου. Η φιλοδοξία του διά μία πίστη, ἐνα Θεό και ἐνα ιερέα Βασιλέα ἄξιζε, ἀλλά ἡτο πρακτικῶς ἀνεφάρμοστη κατά τόν τρομερόν τρίτον αἰώνα καθώς ιερεύς ἡτο εἰς ἀσταθής νεανίας. Ἐπειτα ἀπό πενήντα ἔτη πολιτικῆς ἀναταραχῆς, ὁ Αύρηλιανός ἀνεβίωσεν τόν Ἡλιακόν μονοθεϊσμόν τοῦ Ἡλιογαθάλου, ώς μέσον ἐνοποιήσεως τῆς αὐτοκρατορίας, ὑπό τόν ἐαυτόν του ώς ἐνσάρκου τοῦ Ἀνικήτου Ἡλίου. Ο Διοκλητιανός τόν ἐμιμήθη ώς ἐνσαρκωτής τοῦ Διός, ἐνώ ό συνάρχων Μαξιμιανός τοῦ Ἡρακλέους. Ο Κωνσταντίνος ἡτο εἰς ἔτερος αὐτοκράτωρ ἥλιος, ὅστις ἀντεκατέστησεν τήν κεφαλήν τοῦ κολοσσαίου Ἡλίου, εἰς τήν Ἀγοράν μέ τήν ιδικήν του και ἐκολακεύετο διά τοῦ θεϊκοῦ χαρίσματος οπως ἐτάζει τάς καρδίας τῶν ἀνθώπων. Ὁτε, μετά τό 323 μ.Χ. ἡτο πολιτικῶς σκόπιμον νά προσεταιρισθῇ τούς χριστιανούς δέν ἐδυσκολεύθη νά πείση τούς ἐπισκόπους οπως τόν δεχθούν ώς ἐκλεκτόν τοῦ Θεού και ώς δέκτην συχνῶν προσωπικῶν ἐπισκέψεων ἀνωθεν. Ο Εύσέβιος παρέβαλεν τόν Κωνσταντίνον εἰς τόν θρόνον του μέ τόν Θεόν ἐνθρονισμένον εἰς τόν θόλον τοῦ ούρανού. Τοιούτου εἶδους παρομοιώσεως διετηρήθησαν δι' αἰώνας εἰς τό τελετουργικόν τῆς Βυζαντινῆς αὐλῆς.

Ο Κωνσταντίνος ἡτο ό τελευταίος Θεός αὐτοκράτωρ. Ο Ιουλιανός, ὅστις ἀνεβίωσεν τήν Ἡλιακήν λατρεία δι' ἐν μικρόν θέρος ἡτο ὑπέρ τό δέον Ἐλλην

διά τούς Χριστιανούς. Ἀντιθέτως τῶν Χριστιανῶν μεταρρυθμιστῶν, ἐγνώριζεν καλῶς τήν φιλοσοφίαν και τήν Θεολογίαν τῆς νεοπλατωνικῆς σχολῆς και ἡτο ὁ ἴδιος, οπως ὅλοι οινεοπλατωνικῆς σχολῆς και ἡτο ὁ ἴδιος, δπως ἡτο θεουργός και ἡδύνατο νά ἀντιληφθῇ τήν Θεολογικήν και μεταφυσικήν βάσιν των. Προσωπικῶς ἐκλεινε πρός τόν Ἡλιακόν μονοθεϊσμόν, ὅστις ἀνεγνώριζε τόν ὄρατόν Ἡλιον ώς τόν κατώτερον μίας ἀκολουθίας θεῶν ἡτις ἐφθανε τελικώς εἰς τό Ἀπόλυτον Ἐν. Δυστυχώς ἐδολοφονήθη νέος εἰς τήν μάχην και αι μεταρρυθμίσεις του κατέρρευσαν σχεδόν ἀμέσως.

Τελευταία λοιπόν ἐθνική λατρεία ἡτο ὁ Μιθραϊσμός. Τό πολεμικόν τάγμα τῆς αὐτοκρατορίας. Οποιοι και νά ὑπῆρξαν οι πρόγονοί του εἰς τήν ἀρχαίαν θρησκείαν τῆς Περσίας, ἐμετεβλήθη εύθυς ἀμέσως μετά τήν ἐξάπλωσιν του εἰς τό ἔδαφος τῆς ύστέρας Ρωμαϊκής Δημοκρατίας.

Ἐκατοντάδες χιλιάδες πολίτες και κυρίως μαχηταί καθώς μετεκινούντο μακρᾶς τῆς παρίδος των είχον μαζί των ἐν και μόνον, τήν πίστιν εἰς τόν Μίθρα, τήν όποιαν μετέφερον ἐκ τοῦ Κράτους τῶν Σελευκιδῶν εἰς τήν Σκωτίαν. Η ἐπίσημος ἀναγνώρισις της ἐκ μέρους τῆς Ρώμης ἡλθε καθυστερημένως εἰς τά τέλη τοῦ Δευτέρου μ.Χ. αἰώνος. Είναι μάταιον νά προσπαθήσωμεν νά συσχετίσωμεν τά εύρυτατα διασκορπισμένα μνημεῖα και τάς ἐπιγραφάς μέ τήν ἀρχαίαν θρησκείαν τῶν Ἀρίων, ἐλπίζοντες εἰς τήν εὕρεσιν ἐνός ἀπλοῦ Μιθραϊκοῦ θρησκεύματος. Οι Πιστοί ἡσαν δέσμιοι τῆς μυστικότητας, τήν όποιαν ἐτήρουν (οπως ἐπρατον οι ἀνθρώποι κατά τούς παραδοσιακούς ἀρχαίους χρόνους) μετά ιεροῦ δέους. Δι' αὐτό αι σχέσεις μας μετά τοῦ Μιθραϊσμοῦ θά καθορίζονται περισσότερον ἐκ τῆς περιεργείας ἡ τῆς θεβαιότητος. Η Μιθραϊκή κοινότης ἀπετελεῖτο ἐξ ἀνδρῶν και μόνον, κατά τό πλείστον πολεμιστῶν, αι γυναίκες ἐκλινον πρός τήν παράλληλον λατρεία τῆς Κυθέλης ἡ τήν ἀποκλειστικήν διά γυναίκας θρησκείαν τῆς Ἀγαθῆς Θεάς-Bona Dea. Αι θρησκευτικάι συγκεντρώσεις ἡσαν μικραί, ούδεν τῶν σωζομένων Μιθρείων δέν θά ἡδύνατο νά στεγάσῃ πλέον τῶν ἐκατό. Είναι τάς περιπώσεις θεβαιώς τῶν στρατοπέδων είχον σχηματισθή και διαλυθή μεγαλύτεραι κοινότηται. Δέν ύπηρχον τυπικοί φραγμοί ὥστε και ἀπλοί λεγεωνάριοι ἡτο δυνατόν νά φθάσουν εἰς ύψηλούς θαθμούς μυήσεως. Αι τελεται είχον ἐπίσημον χαρακτήρα και προεκάλουν ιερόν δέος.

Μελετώντες τόν μιθραϊκόν συμβολισμόν, ἐντυπωσιάζόμεθα ἐκ τῆς συνεχούς μετατοπίσεως τῶν ἐπιπέδων, ἐκ τοῦ ἀστρονομικοῦ εἰς τό μεταφυσικόν και ἐκ τοῦ ψυχολογικοῦ εἰς τό ὄντολογικόν.

Ποίος είναι λοιπόν ὁ Μιθρας τῶν μυστηρίων: Είναι εἰς ἐκ τῶν Θεῶν, κατώτερος τοῦ Ὁρομάσδου, ἀλλά ἀνώτερος τοῦ ὄρατού Ἡλίου. Είναι πλάστης και ρυθμιστής τοῦ σύμπαντος και ἐκδήλωσις του δημιουργικοῦ Λόγου. Ορών τήν ἀνθρωπότητα βασανίζο-

μένην ύπο τοῦ Ἀρειψάν κοσμική δύναμις τοῦ σκότους, ἔως κάποιο ἐπίπεδον – ἐνεσαρκώθη εἰς τὴν γῆ. Ἡ γέννησίς του εἰς τὰς 25 Δεκεμβρίου ἐμαρτυρήθη ύπό ποιμένων. Ἐπειτα ἀπό πολλούς ἄθλους ἔσχεν ἔνα τελευταῖον δεῖπνον μετά τῶν μαθητῶν του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τούς Οὐρανούς. Εἰς τό τέλος τῆς κοσμικῆς ἀλύσεως θά ἐπανέλθη διά νά κρίνη τὴν πνευματικῶς ἀναστημένην ἀνθρωπότητα καὶ μετά τὴν τελευταίαν μάχην, νικητής τοῦ κακοῦ, θά ὀδηγήσῃ τούς ἐκλεκτούς διά μέσου ἐνός πυρίνου ποταμοῦ εἰς τὴν εὔδαιμονικήν ἀθανασίαν. Εἶναι δυνατόν νά προετοιμασθώμεν κατά τὴν διάρκειαν τῆς ἐδῶ ζωῆς μας, διά τὴν τελικήν μάχην, διά τῆς πρός ἐκείνον ἀφοσιώσεως μας ἐπιτυγχάνωντες ἔνα βαθμόν ἐπικοινωνίας διά μέσου τῶν καθαγιασμένων πολεμικῶν μυήσεων.

Καθόλου περίεγον τό γεγονός ὅτι οἱ Χριστιανοί ἐνοχλοῦντο ἐκ μιᾶς Θεότητος, ἥτις προϋπήρχεν τῆς ιδικῆς των καὶ ἔφερεν τοιαύτην ὅμοιότητα. Εἶναι ἔργον τοῦ Σατανά, διακωμώδησις τῆς πραγματικῆς θρησκείας, ἔλεγον οἱ σοφοί χριστιανοί πάτερες.

Ο Μιθραϊσμός εἶναι πίστις τῆς Ἐποχῆς τοῦ Αἰγόκερω, ὁ ὅποιος εἶναι τό ζώδιον τῆς ἔξυψώσεως τοῦ Ἁλίου (δευτέρα μέ πρώτην χιλιετίαν) καὶ τῆς διακυβερνήσεως τοῦ Ἀρεως. Τοιουτοτρόπως ὁ Μίθρας, ὁ πολεμιστής τοῦ Ἁλίου, ἔξακολουθεῖ νά ξαναζωντανεύῃ τό τέλος τῆς προηγουμένης Ἐποχῆς τοῦ Ταύρου (τετάρτη μέ τρίτην χιλιετίαν) φονεύων τὸν κοσμικὸν Ταῦρον. Ολοι οἱ ἀρχετυπικοί Ἀριοι ἡγέται εἶναι πολεμισταί.

Ο Ἰησοῦς Χριστός λοιπόν προσφέρει θυσίαν τὴν ἐποχήν τοῦ πολέμου μέ τὸν μόνον δυνατόν τρόπον, θυσιάζων τὸν ἑαυτό του ὡς τὸν Κριόν ἢ τὸν Ἀμνόν τοῦ Θεοῦ. Ἐγκαινιάζει τοιουτοτρόπως τὴν ἐποχήν τῶν Ἰχθύων (δευτέρα μέ πρώτη χιλιετία μ.Χ.) τὴν ἐποχή ἢ ὅποια προσπαθεῖ νά θερμάνῃ τὰς καρδίας μὲ ἐν ἴδανικον ἀφοσιώσεως καὶ ἔρωτος ὅμοιον ἐκείνου τῶν ἵπποτῶν τῶν ταγμάτων τοῦ Γκράαλ.

Εἰς μίαν τῶν πολλῶν συμβολικῶν ἐμφανίσεων του, ὁ Μίθρας ἐμφανίζεται πλήρως ἔξοπλισμένοι ἐκ τοῦ θραυσμένου κοσμικοῦ ὥοῦ, ὅπως ὁ Φάνης ὁ Πρωτογόνος, Θεός τοῦ φωτός τῆς Ὀρφικῆς θεογονίας. Τό κοσμικὸν ὥον ἀντιπροσωπεύει τὴν ὀλότητα, in potentia, ἐνός κοσμικοῦ κύκλου καὶ ἡ διχοτόμησις του συμβολίζει τὴν πολικότητα τῶν θετικῶν καὶ ἀρνητικῶν δυνάμεων ἀνευ τῶν ὅποιων οὐδείς κόσμος θά ἡδύνατο νά ἀναπτυχῇ εἰς τὸν χρόνον καὶ χῶρον. Ο Μίθρας εἶναι καὶ ὁ προσωποποιημένος δημιουργός, ὅστις θραύει τὸ ὥον καὶ ὁ μεσολαβητής τῶν δύο ἀντιθέτων, ὁ ὅποιος τελικῶς ἐπουλώνει τό ἄνοιγμα καὶ συμφιλιώνει τὰς πολεμίας μερίδας. Γεννάται εἰς τό ζώδιον τοῦ Αἰγόκερω, δηλαδή κατά τό χειμερινόν ἡλιοστάσιον, τό φῶς τοῦ κόσμου εἰσέρχεται εἰς τὴν πλέον σκοτεινήν ἡμέρα τοῦ ἔτους. Ἀλλοτε ταυτίζεται μετά τοῦ Ἁλίου παρ' ὅτι γίνεται καὶ πραγματικός ἀντίπαλός του κλέπτων τά ζῶα του καὶ φονεύων τὸν κοσμικὸν Ταῦρον. Οι μύθοι τῶν ζωοκλόπων Ἀρίων Θεῶν ὡς ὁ

Ἐρμῆς καὶ ὁ Κρίσα ἀναφέρονται εἰς τὴν κατανομήν κατά πνευματικῶν μονάδων τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων, ἅτινα ἔχουν προετοιμασθῆ διά τῆς φυσικῆς γεννήσεως ἢ συμφώνως τῆ πλατωνικῆ γλῶσσα εἰς τὴν ζωογόνησιν τοῦ σώματος διά τοῦ νοῦ. Εἶναι καθῆκον τῶν θρησκειῶν νά ὀδηγήσουν τὰς μονάδας αὐτάς ἄνω εἰς τόν ἀληθινόν οἶκον των.

Ἐάν ἡ ἐκκόλαψις ἐντός τοῦ Ζωδιακοῦ Κύκλου συμβολίζει τὴν δημιουργικήν δράσιν τῆς πνευματικῆς ἀρχῆς εἰς ἔνα περιορισμένον κόσμον, ἡ γέννησίς ἐκ τοῦ θράχου ἢ ἡ ἀνέυρεσις ἢ λῆψις ὅπλων ἐκ τοῦ θράχου (Θησεύς - Ἀρθούρος) δεικνύει τό ξεπέταγμα τοῦ πνεύματος ἐκ τῆς στερεότητος τῆς φυσικῆς ὕλης. Πνεύμα δέ εἶναι τό πύρινον ξίφος. Ο ἀγών τοῦ πνεύματος διά νά ἐλευθερωθῆ τῶν ἀθραύστων δεσμῶν τοῦ σώματος εἶναι μιά δευτέρα γέννησις τὴν ὅποιαν ἐπιτυγχάνουν οἱ μεγάλοι ἐνσαρκούμενοι καὶ σοφοί κατά τὴν ζωήν των καὶ συντελείται μέ περισσότεραν ἢ ὀλιγωτέραν δυσκολίαν εἰς τὸν θάνατον

έκαστου ἀνθρώπου. Ἡ γέννησις εἰς ἔνα κόσμον εἶναι θάνατος εἰς ἄλλον καὶ ἀντιστρόφως.

‘Η κεντρική παράστασις τής Μιθραϊκής συμβολικής είναι ή σφαγή τοῦ κοσμικοῦ Ταύρου, τό όποιον ὁ Ωρομάσδης, Θεός τοῦ φωτός, εἶχε πλάσει διά νά σώσει τόν κόσμον ἐκ τῶν ἀρπαγῶν τοῦ Ἀρειμάν Θεοῦ τοῦ σκότους. Ὁ μύθος είναι δυνατόν νά ἐρμηνευθῇ εἰς διάφορα ἐπίπεδα. Ἐγκοσμίως ἀντιπροσωπεύει τό δῶρον τοῦ Ἡλίου, τήν καρποφορίαν τῶν φυτῶν καὶ ζώων, τήν ροήν ζωτικότητος εἰς τό ἔδαφος ἢ τῆς μήτρας ἐκ τῆς ὁποίας δύναται νά ἐμφανισθῇ μία νέα ζωή. Ψυχολογικῶς είναι. ἡ θυσία, ἡ ἔξαυλωσις τῶν σεξουαλικῶν δυνάμεων, τῶν ὅποιων σύμβολον είναι ὁ Ταῦρος, διά τήν ἐπίτευξιν τῆς πνευματικῆς ἔξιψώσεως ὡς τήν ἐπιτυγχάνουν ὥρισμένοι μοναχοί, οἱ γιόγκι καὶ οἱ ταυτρισταί. Ἀστρονομικῶς σημαίνει τό τέλος τῆς Ἐποχῆς τοῦ ταύρου ἡτις πρροηγήθη τῆς ἐποχῆς τοῦ Κρίου. Θεολογικῶς είναι ἡ δράσις ἐνός κατωτέρου Θεοῦ, ὡς ὁ Ζεύς, ὁ ὅποιος «σφάζει» τάς ἀρχετύπους Ἰδέας διά νά πλάσει τήν φυσικήν ὕλην ἄνευ τῆς ὅποιας ὁ κόσμος μας δέν θά ἡδύνατο νά ὑπάρχῃ. Ὁ Ἀρειμάν, τώρα δυνάμεθα νά τό εἴπωμν, ἐσφαλμένως ὄνομάζεται ἀρχή τοῦ κακοῦ, είναι μόνον «σκοτεινός» διότι ἀντιπροσωπεύει ἔνα ἀδύνατον νά γνωσθῇ ἀνώτερον ἐπίπεδον Θεῶν, οἱ ὅποιοι οὐδεμίαν ἔχουν συναλλαγὴν μετά τῆς ὕλης ἢ μετά τοῦ πριορισμένου χρόνου καὶ χώρου, τόν ὅποιον συμβολίζει ὁ περγεγραμμένος Ζωδιακός Κύκλος. Φυσικώς, είναι ἡ μεταβολή τῆς ὕλης εἰς ἐνέργειαν, ἡτις λαμβάνει χώρα

μεταξύ τῶν θετικῶν και ἀρνητικῶν δυνάμεων. Μετα-
φυσικῶς, είναι ἡ συνάντησις τῆς ἀπείρου κοσμικῆς
ὕλης (Ταῦρος) και τῆς δεσμευτικῆς κοσμικῆς ιδέας
(Δίδυμος).

Βεβαίως κατά τὴν ἀνάλυσιν τῆς Μιθραϊκῆς συμβολικῆς προκύπτουν ώρισμέναι δυσκολίαι κατανοήσεως. Διότι ὁ Μιθρας ἀφ' ἐνός ἐμφανίζεται ως μεσολαβητής μεταξύ τῶν κοσμικῶν ἀντιθέτων Ὁρομάδου καὶ Ἀρειμάν – οἱ ὅποιοι ἐπιπολαίως καλοῦνται καλόν καὶ κακόν – καὶ τοιουτοτρόπως συμφιλιώνει αὐτό τὸ ἡθικόν σχίσμα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἀνθωπότητος ἀφ' ἑτέρου μάχεται τὸ κακό λαμβάνων τὸ μέρος τοῦ καλοῦ, ὁξύνων τὴν σύγκρουσιν. Πώς εἶναι δυνατόν νά είναι καὶ τά δύο ἀληθῆ; Καὶ ὅμως εἶναι διότι εἰς τὸ γήινον ἐπίπεδον τὸ κακό ἀσφαλῶς ὑπάρχει καὶ πρέπει νά καταπολεμηθῇ. Δέν ἔχει ὅμως μεταφυσικήν πραγματικότητα καὶ ἐκ ὑψηλοτέρας θέσεις φαίνεται ἀπλῶς ως εἰδωλον ἐνός ἔξισου μή πραγματικοῦ «καλοῦ».

Πρός τό παρόν ἄς ἀρκεσθούμε εἰς τά ἀνωτέρω στοιχεῖα διά τάς λατρείας τῶν πολεμιστῶν τῶν Αὐτοκρατορικῶν χρόνων εἰς τόν Ἐλληνορωμαϊκόν κόσμο. Εἰς τό μέλλον θά ἐπανέλθωμεν διά περισσοτέρων στοιχείων διά τόν Διόνυσον, τήν Μεγάλη Μητέρα, τήν Ἀγαθή Θεά-Θεά τῶν συνομωτῶν καὶ διά τούς ίδίους τούς Αὐτοκράτορας καθώς καὶ διά τάς μυστικάς ἐκφάνσεις τοῦ Μιθραισμοῦ.

